

NAŠA LUČ

september 1997, letnik 46, številka 7

mesečnik za Slovence na tujem

Sv. Višarje '97

Romanje matične,
zamejske in zdomske
Slovenije

Zadnja postaja križevega pota na Sv. Višarje

Z vrha nam pogled zajame vse tri domovine:
matično, zamejsko in zdomsko.

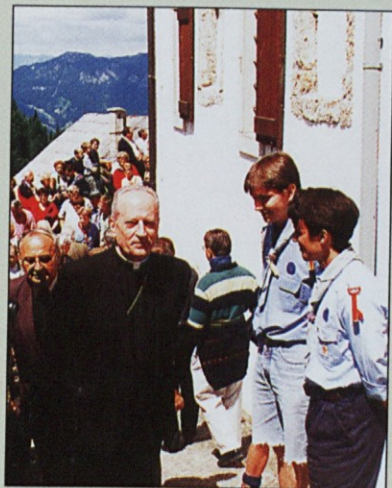
V Erlichovem domu nam je nadškof Rode bodril duha
slovenske zavesti.

Božji materi Mariji smo se priporočili v varstvo.

Mladi so prihodnost naše domovine.

Srečali smo se
Slovenci iz Evrope,
obeh Amerik in
Avstralije.

Nadškof Rode se je
po sv. maši ustavil
med mladimi.

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik:

DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95.

Glavni urednik:

Janez Pucelj, Oberhausen, Nemčija

Odgovorni urednik:

Ljubo Bekš, Ljubljana

Uredništvo:

Naša luč

Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana

tel.: 061/133-20-75

faks: 061/126-23-02

Uprava:

Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana,

tel. 061/313 241

NAROČNINA

(v valuti zadevne države):

Slovenija	2.000 SIT
Avstrija	200 ATS
Anglija	11 GBP
Belgija	690 BEC
Francija	106 FRF
Italija	24.000 ITL
Nizozemska	35 NLG
Nemčija	30 DEM
Švica	27 CHF
Švedska	130 SEK
Avstralija	26 AUD
Kanada	23 CAD
ZDA	20 USD

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali pa direktno na upravo. Tolarski žiro račun:

50101 - 603 - 401025, DRUŽINA, d.o.o.,

s pripisom za Našo luč,

devizni račun: Nova Ljubljanska banka d.d., 50100-620-133 900-27620-118911/5.

Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava.

Po mnenju Ministrstva za kulturo št. 415-147/94 z dne 23. 2. 1994 šteje Naša luč med proizvode, za katere se plačuje 5% prometni davek.

Oblikovanje: TRAJANUS, d.o.o., Kranj

Tisk: Tiskarna DAN, d.d.

Prva str. ovitka: Z. Podvinski: Lokev pri Divači

Druga str. ovitka: L. Bekš, J. Rišar: Sv. Višarje

Tretja str. ovitka: L. Bekš: Maša v naravi

Četrta str. ovitka: Z. Podvinski: Bogenšperk

Smo ali nismo?

Med počitnicami in dopusti je bilo v domovini kar nekaj večjih in opaznejših dogodkov, ki ste jih oblikovali zlasti slovenski izseljenci. Lahko bi rekli, da ste s svojo navzočnostjo slovensko javnost razburkali. O vas so pisali časopisi, včasih pa se je novica o vaših srečanjih slišala tudi prek radijskih in televizijskih sprejemnikov.

Prijatelj mi je pred časom zaupal, da mora v tem času biti pri nas kar nekaj slovenskih turistov iz tujine. Takoj sem ga popravil, da to niso slovenski turisti, ampak da so to Slovenci, ki niso prišli "zganjat" turizma, saj so del našega naroda.

Napredek je očiten. Ljudje v domovini so vas opazili in začeli o vas govoriti. Predramili ste jih, pa čeprav ste se srečevali po majhnih krajih, za katere bi si upal trditi, da jih mnogi Slovenci ne poznajo. Slovenci doma najbrž bolje poznamo tuja mesta, kot pa svoje vasi, podeželje, ki ga patetično tako radi imenujemo "raj pod Triglavom". S svojim odnosom do domovine in njenih lepot vzgajate tudi nas doma. Sam vem, da sem le po vaši zaslugi spoznal že kar nekaj lepih slovenskih vasi, ki jih drugače najbrž ne bi obiskal nikoli.

Čemu vam to pišem? Da vam povem, kako pomembno je, da ste prav vi vedno, tudi med dopustom v domovini, dejavni, celo glasni. Včasih je treba zavpiti, udariti po mizi. In vaša srečanja, ki ste jih oblikovali samostojno ali pa ob pomoči slovenskih misij in društev, so letos bila tak krik. Ljudje v domovini so vas opazili in mnogi danes govorijo o vas.

Rad bi vas povabil, da to svojo odločnost gojite še naprej in tako sami odločate o svoji usodi. Pred vami so še novi izzivi, ki kar kličejo po vaši jasni besedi:

* bližajoče se predsedniške volitve v Sloveniji, na katerih lahko tudi sami oddate svoj, morda odločilen glas;

* volitve državnih svetnikov;

* občinske volitve.

Volitve niso domena samo nekaterih, ampak čast in dolžnost prav vseh državljanov. Zaman je vsako jadikovanje, kako bi bilo, če bi bilo, če pri tem sami nismo hoteli dejavno sodelovati. Vzemimo prihodnost v svoje roke in ne dovolimo, da bodo drugi (tisti, ki to počnejo že od svojega rojstva dalje in drugega pač ne znajo) odločali o naši usodi in prihodnosti naših otrok.

Smo ali nismo?

Ljubo Bekš

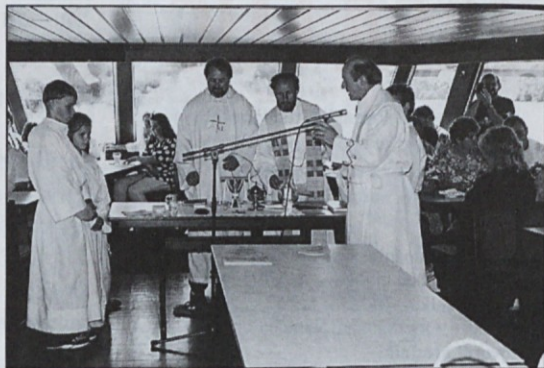
Bog ti govori tudi v tvoje izseljenstvo

V nedeljo, 15. junija, so se Slovenci iz skoraj ve Bavarske in njihovi prijatelji iz nekaterih drugih nemških pokrajin zbrali v mestu Kelheim, ki je bil izhodiščna točka njihovega celodnevnega izleta. Za že tradicionalno, deseto, mašo v naravi so si prireditelji letos zamislili vožnjo z ladjo po slikoviti dolini Altmühltal in po evropskem prekopu, ki povezuje vodovje severnih morij z južnimi.

Koliko nepozabnih srečanj, veselih pozdravov, stiskov rok in ugotovitev: "Lep dan je pred nami." Srečali so se Slovenci, prijatelji, ki že vrsto let na tujem garajo za boljši kos kruha. Res je dober njihov kruh, toda v vsaki mrvici kruha je skrito na stotine veselih in žalostnih zgodb, veliko trpljenja in veselja, vsi pa so si edini v eni misli: "Nekoč se bomo vrnili domov!" Na neki način so se vrnili domov že to nedeljo, ko so sredi Nemčije ustvarili košček doma, kot ga znajo narediti samo naši izseljenci. Rad pritrdim misli, ki mi jo je rekel eden izmed njih: "Veste, to ni navadno srečanje, to ni veselica, to je nekaj več. Tega vaši doma ne morejo razumeti, a tudi jaz ne morem z besedami opisati, kaj vse nam tako srečanje - maša v naravi - pomeni." In prav je imel!

Skoraj štiristo Slovencev je dodobra napolnilo mogočno trinadstropno ladjo, ki se je bohotala z napisom Renate. Veseli so bili vsi, organizatorji, ker so karte pošle za med, in naši rojaki, ker so podoživeli, kako je lepo, ko bratje živijo skupaj pod eno streho. G. Stanko iz Ingolstadta in g. Jožko iz Augsburga sta svoje veselje delila od mize do mize, prečesala sta celo ladjo in zdi se mi, da ni bilo Slovencev, s katerim ne bi spregovorila vsaj par besed.

Ob 10.30 smo se uspešno vkrcali na mogočno ladjo Renate. Na spodnji palubi smo najprej imeli sveto mašo, ki jo je vodil delegat za Slovence v Nemčiji, g. Janez Pucelj, skupaj z glavnima "motorjema" (ker smo pač bili na ladji) srečanja, z Jožkom iz Augsburga in Stankom iz Ingolstadta. Vodilna misel uvodnega nagovora je bila razumljiva vsem udeležencem: "Cerkev je ladja, na katero smo povabljeni vsi. Smo na poti, usmerjeni proti večnemu cilju. Naša ladja Renate pa je medtem tiho, a odločno rezala vodne tokove po rečni strugi tega mogočnega prekopa. Besede so se zlivale z lepo okolico

Mašo smo imeli med vožnjo po rečnem prekopu.

in zdi se mi, da smo zato še bolj prisluhnili mislim, ki so sledile. "Bog ti govori tudi v tvoje izseljenstvo, tvoje delo je vsajeno v večni Božji načrt." Misli, ki so spregovorile vsakemu posebej.

Nemški prijatelji slovenske skupnosti v Augsburgu so poskrbeli za ubrano glasbo, ki je sveto daritev povezovala. Ko smo prepluli že več kot pol rečnega prekopa Ren-Maina-Donava, smo končali božjo službo. Začelo se je družabno srečanje, ki smo ga napolnili z veliko dobre pijače, jedatce in z narodnimi pesmimi. Besede so nas popeljale na začetek zdomskega življenja. Misli so se prepletale s tistimi težkimi časi in s sedanjostjo; pri vseh sem opazil iskrico skritega domotožja, ki ga lahko doživi samo, kdor je nekoč moral zapustiti domačo vas in se odpraviti na tuje. Kljub vsemu so ponosni nase, na svojo pot in vse ustvarjeno. In prav imajo, saj imajo biti na kaj ponosni.

Po skoraj petih urah vožnje smo popoldne prispeli v tako imenovani Donaudurchbruch do samostana Weltenburg. Tam smo v znameniti in mogočni cerkvi zapeli še litanije. Pesem je odmevala od sten, da so nam prisluhnili tudi drugi turisti. Lepo je, ko vidiš, kako znajo tujci ceniti vse, kar je lepega. Pri nas doma pa se mnogi tako radi norčujejo iz vsega sakralnega in še vedno mislijo, da to ni več vredno današnjega človeka.

Od tam nas je Renate ob 17.30 pripeljala na izhodiščno točko varno v pristan, pred mano pa je bila še dolga pot, več kot 600 km vožnje do Ljubljane.

Naj končam z mislijo organizatorjev: "Kot da bi si reke roke podale in zavezo sklenile, tako nas ta prisproda kliče, da si rojaki, ki nam je dodeljeno, da prebivamo daleč vsaksebi, stisnemo roke v pozdrav, v zavezo."

Ljubo Bekš

Kočevski rog, 22. 6. 1997

Nadžkof Rode:

“Dragi bratje in sestre!

V današnjem evangeliju, ki smo ga pravkar slišali, Jezus, nastopa kot **zmagovalec nad kaosom**, ki ga predstavlja morje. Že v Stari zavezi v Jobovi knjigi Bog pravi: Do sem pojdeš, najprej pa ne. Tu bo obstala ošabnost tvojih valov.

V razburkanih vodah Tiberijskega jezera se zrcalijo vsi viharji zgodovine, vse stiske in preizkušnje Jezusovih učencev. Jezus pomirja te viharje s svojo božansko močjo. Razodeva se kot gospodar narave in zgodovine. Premaguje zlo in prinaša svojim vernim mir in upanje.

Sredi našega stoletja, bratje in sestre, **je bilo morje zgodovine izredno razburkano** - mogoče bolj kot kdaj koli v naši evropski preteklosti. V tem stoletju se pojavijo in si prilastijo oblast **ideologije zla, kot so fašizem, nacizem in komunizem**. Človek, ki se je oddaljil od Boga, hoče postaviti novo civilizacijo, nov svet; hoče oblikovati nov lik človeka. In vse to brez Boga in proti Bogu. Da pride do svojega cilja, ne izbira sredstev. Kar služi temu ideološkemu načrtu, je dobro, vse, kar temu nasprotuje ali kar bi mu moglo nasprotovati ali kar se sumi, da bi mu moglo nasprotovati, je slabo. Vse to je treba uničiti. Zato pristaš te ideologije laže in krade in ubija, sramoti svoje nasprotnike in jim ne priznava nobenega dostojanstva in vrednosti.

Dejansko so vse te ideologije našega stoletja, ki so ob koncu vendarle vse propadle, **gradile na sovraštvu**. In prav to sovraštvo je rodilo to, kar se je zgodilo na tem kraju in drugod po Sloveniji: množični uboji proti vsem človeškim in božjim zakonom, nezaslišane krivice in ponižanja, zaničevanje človeka in njegovega dostojanstva. Polstoletna vladavina te ideologije je to nadaljevala, samo z drugačnimi sredstvi. **Delitev Slovencev** na zmagovalce in poražence, na privilegirane in zapostavljene, na ljudi s pravico do besede in na ljudi, obsojene na molk, na obešenjaški ateizem in na ustrahovane in zatirane vernike.

Bratje in sestre, kaj reči o tem obdobju in o teh ideologijah, ki so ga oblikovale in ki so pred našimi očmi izginile? Recimo samo to in za naš slovenski prostor: s tem si je ta ideologija in Partija, ki jo je vodila, sodila sama. Pokrila se je s sramoto in s seboj nosi neizbrisni pečat zločin-

skosti in hudobije, ki ga ne more nič odvzeti. Zato za to ideologijo, kot za nacizem, pred zgodovino ni opravičila.

Nekaj drugega pa so ljudje. In tu velja krščansko načelo sv. Avgušтина: **Odi errore, ama errantes** - zavračati zmoto, toda ljubiti tistega, ki je v zmoti. Treba je razlikovati tudi med tistimi, ki so bili v tem taboru, ki so bolj ali manj zelo malo nasledili tej ideologiji. Predvsem pa je treba razlikovati - in naj se nihče ne čuti ogroženega zaradi tega - **predvsem pa je treba razlikovati med komunistično partijo in partizani**. Eno ni isto kot drugo. Med partizani je bilo dosti poštenih slovenskih fantov, ki so šli v osvobodilni boj z najboljšimi nameni, zato da bi branili svobodo slovenskega naroda, kot je bil domobranski odpor proti komunizmu dejanje samoobrambe in je izhajal iz ljubezni do slovenske domovine. Zato med enimi in drugimi objektivno ne more biti neločljivega prepada. Če ga zgodovina ne more zapolniti, bi ga morala vsaj zdrava pamet in krščanska ljubezen.

Žal se je v tem nasprotju med enimi in drugimi nagnetlo toliko črnih oblakov na slovenskem nebu, toliko dvoumnosti in toliko sovraštva, da se je ponovilo to, kar pravi Prešeren v Krstu pri Savici: “Slovenec že mori Slovence, brata - kako strašna slepota je človeka!”

Vendar, bratje in sestre, moramo ven iz te krizne situacije in priznati, da vsi vendarle niso imeli tako slabih namenov, kot si jih drug drugemu pripisujejo. To pa zahteva, da se ozračje med nami spremeni, **da spremenimo svoje življenje** in zato je potrebno spreobrnjenje, želja, da nam Bog da “novo srce in novega duha, da odstrani kamnito srce in nam podari usmiljeno srce” (Ez 36,26); da iz sovraštva preidemo k ljubezni, iz maščevalnosti k odpuščanju.

In v tem, bratje in sestre, **smo v globokem soglasju** s tistimi, ki ležijo v teh breznih in so umirali z molitvijo na ustnicah in z odpuščanjem v srcu. Oni so pri Bogu in gledajo slavo Božjega obličja. Kot pravi Razodetje sv.

V Rogu se je zbralo veliko vernikov.

Janeza: "Oni so zmagali zaradi krvi Jagnjeta in zaradi besede svojega pričevanja, saj niso ljubili svojega življenja vse do smrti. Zato se veselite nebesa, in vsi, ki prebivate v njih". (prim.: Raz 12, 11-12a).

Naj ti naši bratje in sestre, kakor tudi naši bratje Hrvati in Srbi, ki ležijo v teh breznih, ne bodo za nas samo trpeči, ponižani, osramočeni in okrutno umorjeni. V njih moramo videti predvsem zmagovalce. Kajti navsezadnje zmagajo mučenci, medtem ko so njihovi rablji naposled vedno premagani. Tudi tokrat se je to potrdilo. Ti naši mučenci so torej najplemenitejši cvet slovenskega naroda, njegov ponos in slava.

Bratje in sestre, v luči naše državnosti, v šestem letu samostojne Republike Slovenije, lahko drugače gledamo tudi na našo tragično preteklost, tudi na tragične dogodke izpred petdesetih let na tem in na drugih krajih Slovenije. Vse trpljenje, trud in solze, vsa ponižanja in krivice, vse nasilne smrti dobijo v tej luči naše suverenosti **nov pomen in novo vrednost**.

Skrivnostni smisel domobranske tragedije se nam končno razjasnjuje. "Blagor jim, ki so padli za svoj dom in za svoje ognjišče in za čast očetove hiše" (Charles Pèguy). Kajti ta je podoba in začetek božje hiše. Padli so za Boga in za svobodno Slovenijo. Amen."

(po magnetofonskem zapisu: I. R.)

Višarsko srečanje treh Slovenij

Deveto višarsko srečanje, imenovano "srečanje treh Slovenij", v nedeljo, 3. avgusta, se je začelo zgodaj zjutraj s križevim potom. Kar kakšnih 150 udeležencev se je med molitvijo peš povzpelo do višarske Matere božje. Po krajšem predahu je v Domu srečanj Lamberta Erlicha imel ljubljanski nadškof Rode **kratko predavanje** o stanju slovenstva danes. Kot človek upanja in nepopoljšljiv optimist je tudi tokrat naglasil, kako pomembna je rešitev tega problema. Pred nami je velika naloga, ki smo jo zmožni pripeljati do uspešnega konca. V nadaljevanju predavanja je nadškof Rode podal še kratek pogled v preteklost, nam orisal našo sedanost in se zazrl v prihodnost z vsemi njenimi problemi, ki so pred nami in ki jih moramo reševati kot Slovenci in kristjani.

Najprej je naglasil klenost in ustvarjalnost slovenskega naroda v preteklosti, omenil naše vključevanje v glavne evropske tokove na področju kulture, umetnosti in znanosti ter našo ljudsko ustvarjalnost skozi vso zgodovino; po njegovih besedah smo vedno bili normalen, trezen in prikupen narod v tem delu Evrope. Tako so nas videli tudi naši sosede.

In sedanje stanje v Sloveniji? Nekatere plasti slovenskega naroda so načete, in to se najbolj čuti med mladimi. Papež Janez Pavel II. je to stanje označil kot "vode nezbrdanega liberalizma", obenem pa ti mladi zahajajo na pota, ki niso pozitivna. Seveda pa je v Sloveniji veliko ljudi, ki niso glasni, niso v javnosti, niso v ospredju, prežema pa jih krščansko izročilo, vrednote, in to živijo požrtvovalno, z veseljem in z veliko ljubeznijo. Ob vsem tem pa je še nekaj, kar je precej bolj skrb zbujajoče, da "se je komunistična ideologija globoko zažrla v slovensko bit in spodkopala vrednote, načela slovenskega človeka in slovensko družbo v silno občutljivih točkah."

In prihodnost! Prelom ali kontinuiteta s preteklostjo? V bistvu je to politično vprašanje. Najvažnejše področje je in bo šola in vzgoja. Nadškof Rode je to poudaril kot bistveno točko politike in Cerkve. Gre torej za demokratično šolo, ki bo spoštovala človekovo svobodo, slovensko nacionalno istovetnost, evropsko in krščansko tradicijo.

Višarsko srečanje se je nadaljevalo v cerkvi. Slovesno so maševanje je vodil nadškof Rode, ob njem pa je maševalo še 10 izseljenjskih duhovnikov. S tem pa srečanja še ni bilo konec. V čudovitem vremenu in okolju so se še dolgo srečevali stari prijatelji in znanci iz Evrope, ZDA; Kanade, Argentine, Avstralije... in naredili iz vsega res pravo srečanje.

Višarje so nas pričakale v soncu.

Božja podoba

V vročih septemberskih popoldnevih oživijo ulice razgretih mest šele pozno popoldne. Takrat se sence podaljšajo in se vroči sončni žarki umikajo za široke krošnje dreves v parkih in sence od zahoda proti vzhodu sežejo od pločnikov na eni strani do pločnikov na drugi strani cest. In čim bolj se sence daljšajo, tem bolj postaja mesto živahno. Ljudje hitijo po nakupih, opravih, prihajajo iz služb in odhajajo v pisarne. Nekateri pa preprosto grejo ven, ven iz tesnih prostorov, da se nadihajo. Pravijo, da gredo na zrak. In res, kot da bi iskali zrak, hodijo po pločnikih, se ustavljajo pred izložbami in obotavljaje prečkajo cesto v upanju, da bodo na drugi strani srečali kakega znanca, prijatelja, nekoga pač, da z njim spregovorijo besedo ali dve.

Tako nekako je tudi Tomaž tistega poznega septemberskega popoldneva brezciljno stopal po cesti, ki je skozi park vodila v središče mesta. O ničemer ni razmišljal. Nاپotil se je bil preprosto ven, na zrak, se pomešal med druge, ki jim je cesta usmerjala korak. Nekateri so ga prehitevali, drugi so za njim zaostajali. Bližal se je mestnemu središču. "Kot da bi hodil po Miklošičevi cesti v Ljubljani, od postaje proti frančiškanski cerkvi," je pomislil. Kot je v Ljubljani frančiškanska cerkev, je tudi v tem nemškem mestu na koncu ulice stara gotska cerkev. In v njej je podobno tiho in pomirjajoče kot pri frančiškanih v Ljubljani. Oaza miru sredi razburkanega mesta. "Stari so že vedeli, kam postaviti cerkev," si je Tomaž prikimal. In ne da bi hotel, je odrinil vrata v prijetno hladno svetišče. Starejša gospa je sedela v klopi spredaj pred oltarjem. Tomaž se je nasmehnil: "Ali zelo globoko moli ali pa si je privoščila še globlji popoldanski počitek. Pa saj ni pomembno. Morda je šla tudi ona malo na zrak." Fant in dekle v kratkih natrganih kavbojkah sta stala sredi cerkve in občudovala čudovita barvna okna. Potem sta se obrnila, se prijela za roke in odšla.

Kadar je Tomaž takole obsedel v tišini svetišča, ko so ozki prameni obarvane svetlobe skozi visoka gotska okna prinašali ravno dovolj luči za razmišljanje, se je navadno oprijel prve misli, ki se mu je porodila.

"In ustvaril je človeka. Po svoji podobi ga je ustvaril," se je Tomažu prebudila misel. Je potem človek kakor Bog? Je odsev Boga? Je odmev njegove besede? Je žarek njegove misli? Nenadoma so iz kritih koticov uma in srca

začela vreti vprašanja. Je potem ta žena, ki najverjetneje dremlje tam spredaj, tudi božja podoba? In tista dva, ki sta pravkar odšla, fant in dekle v natrganih kavbojkah in v srajcah, ki verjetno že lep čas čakata na pranje, sta ta dva tudi božji podobi? Kako neverjetne božje podobe! "Sem jaz," je Tomaž pogledal nase, "sem jaz tudi božja podoba? In moja žena, takrat ko sredi kuhinje upre obe roki v boke ter ukazuje kot cesarica Marija Terezija, je ona tudi božja podoba?" Tomaž se je ob tej sliki skoraj na glas zasmel. Toda - Bog je človeka resnično ustvaril po svoji podobi, se je prvotna misel spet vrnila.

Tomaž je vstal in stopil ven v mestni vrvež. Ko je ob vogalu zavil proti parku, se je skoraj zaletel v človeka, ki ga je srepo premeril od glave do pet. Lasje so mu na sicer obriti glavi štrleli kvišku kot nabrušena perjanica. Tomaž se je sunkovito umaknil in krenil prek ceste. Previdno se je ozrl nazaj. Fant je še vedno buljil vanj. Tomaž je nehote zamrmral: "Mularija...!"

Toda že isti hip mu je nekaj zašepetalo: "Tudi ta je božja podoba!"

Tomaž se je nekoliko zmeden napotil naprej proti mestnemu središču. Čedalje več ljudi je bilo. Bili so različno oblečeni. Bili so zelo stari in zelo mladi. Bili so urejeni in neurejeni. Hodili so peš in se vozili v velikih in majhnih avtomobilih. Povsod je bilo vse polno ljudi. Tako kot včeraj in tako kot vselej doslej. Pa vendar je bilo tokrat drugače. Tomaž je videl, da so vsi ustvarjeni po isti podobi. Videl je, da na čelu vsi nosijo isto znamenje svojega Stvarnika.

Jože Urbanija

Nova Zaveza

Kanon Nove zaveze

Kanon Nove zaveze vsebuje 27 knjig. Nastajal je dalj časa, čeprav so spisi nastali kmalu po Kristusovi smrti. Že v prvih stoletjih po Kristusu, ko so krščanske Cerkve določale sestavo novozaveznega kanona, je prihajalo do različnih pogledov Vzhoda in Zahoda. Medtem ko so bila za Zahod sporna predvsem Pismo Hebrejcem in 2. Petrovo pismo, je bilo za Vzhod spornih več manjših novozaveznih svetopisemskih knjig, zlasti Apokalipsa. Šele pod avtoriteto velikega Avguščina je prišlo do enotnega stališča, katere knjige so res navdihnjene in zato res svetopisemske.

Kočevski rog

Glede novozaveznih knjig moramo reči, da glede evangelijev niti na Vzhodu niti na Zahodu ni bilo dvoma o njihovi pristnosti. To je toliko bolj zanimivo, ker vemo, da kljub množici evangelijev, ki so nastali v tistem času, noben drug ni bil vključen v kanon, niti ga niso uporabljali pri bogoslužju. Spise, ki niso bili uvrščeni v kanon, imenujemo apokrifi.

Evangeliji

Evangelije so literarno najprej uvrščali med zgodovinske knjige, danes pa veljajo za posebno, evangelijsko književno vrsto. Za razliko od strogo zgodovinskih knjig resnico posredujejo drugače, s posebnim namenom in v svojskem slogu. Bolj tipično zgodovinska knjiga je prva zgodovina Cerkve, Apostolska dela, ki v Novi zavezi sledi štirim evangelijem. Apostolska dela Jezusov nauk preverjajo v življenju prvih kristjanov. Če so evangeliji vodilo človekovemu življenju in višek razodetja, potem so Apostolska dela knjiga, ki opisuje dejansko uveljavljanje teh načel v življenju posameznikov in cerkvenih občestev.

Apostolska dela

Apostoli in njihovi nasledniki so Jezusov nauk začeli že zelo zgodaj razlagati in ga uvajati v življenje prvih krščanskih občestev. Tako so nastala Pavlova pisma, ki literarno spadajo med modrostne oziroma poučne knjige. Pod imenom Pavlova najdemo v Novi zavezi štirinajst pisem, vendar je Pavel neposredni avtor le sedmih: Rimljanom, Prvo in Drugo Korinčanom, Galačanom, Filipljanom, Prvo Solunčanom in Filemonu. Drugih sedem pa so napisali Pavlovi nasledniki v njegovem duhu.

Pisma

Pavel v svojih spisih na podlagi evangelijev oblikuje svoje spoznanje o odrešenju, ki se je zgodilo s Kristusom z njegovo smrtjo in vstajenjem. V pismih razpravlja predvsem o tem, osrednjem vprašanju krščanstva. Poleg tega pa je Pavel v svojih pismih tudi izjemno praktičen človek. Vedno se je odzival na probleme v določenih krščanskih občestvih. Ker so bili problemi navadno verske narave, jim je v pismih pojasnjeval Kristusov nauk in jih spodbujal za življenje po veri.

Posebna skupina pisem v Novi zavezi so Katoliška pisma. Katoliška zato, ker se po vsebini razlikujejo od

Izgubili so sinove, brate, može...

Pavlovih. Pavlova pisma se vedno nanašajo na določeno osebo ali krajevno Cerkev z njenim problemom; so torej res pisma, katoliška pa obravnavajo neko versko resnico ali pa razvade nekega občestva na splošno. Teh je ravno tako sedem. To so tri Janezova pisma, dve Petrovi, Jakobovo in Judovo pismo.

Navdihnjenost Nove zaveze

Vprašanje navdihnjenja novozaveznih tekstov je tako kot v Stari zavezi bistveno za razumevanje sporočil, ki jih ti spisi prinašajo. Podobno, kot se teksti Stare zaveze sami sklicujejo na Božji izvor z vzkliki "tako govori Jahve" ali "izrek Jahveja" ali, kot je Postava vzeta kot zapis neposrednega božjega nareka, tako se pisci novozaveznih tekstov predstavljajo kot očividci neposrednega božjega delovanja in pričevalci vere, da "nobena prerokba ni bila izrečena na človeško pobudo, pač pa so ljudje, navdihnjeni od Svetega Duha, govorili v imenu Boga" (2Pt 1,21). Zato je Sveti Duh prvi in glavni avtor tako

Stare kot Nove zaveze, človek pa v sozvočju z njim prinašalec božje besede med ljudi.

Apokrifi

Novozavezni apokrifi so knjige, ki so nastajale potem, ko so svetopisemske novozavezne knjige bile že napisane. Te knjige so nastale iz več razlogov. Nekatere so res nastale samo zato, da bi pačile, kar je v navdihnjenih knjigah. Že zaradi tega so bile te knjige vedno na sumu in se niso smele nikdar uporabljati v bogoslužju. Večji del apokrifnih knjig pa ima kljub vsemu pred seboj drugačen cilj. Večinoma so nastale predvsem zato, da bi dopolnile to, kar človeški vedoželjnosti manjka v navdihnjenih knjigah. Lep primer za to je na primer apokrifno delo Jezusovo otroštvo. V navdihnjenih knjigah je to Jezusovo življenjsko obdobje tako na kratko opisano, da ne izvemo praktično nič o Jezusovih starših, o Mariji, zlasti pa ne o Marijinih starših. Tako da nam Jakobov predevangelij opisuje predvsem to bogato obdobje izpred časa, ko je bil rojen Jezus.

Pripravil Iztok Kržič

Nova zaveza je sestavljena iz: štirih evangelijev, Apostolskih del, štirinajstih Pavlovih pisem, sedmih Katoliških pisem in Apokalipse. Skupaj torej iz sedemindvajsetih spisov, ki so nastali po razodetju Jezusa Kristusa.

Beseda evangelij je dobila šele v Novi zavezi poseben pomen. V grški jezikovni rabi je izraz pomenil dobro sporočilo, plačilo, ki ga je kdo dobil nazaj, sporočilo o zmagi po bitki; v verski jezikovni rabi pa orakeljski izrek (to je izrek božanstva). Tudi v Stari zavezi se beseda evangelij uporablja v Septuaginti (zbirka v grščino prevedenih kanoničnih in izvirno v grščini napisanih devterokanoničnih knjig Stare zaveze) za označevanje veselega sporočila. Šele v času babilonskega suženjstva so začeli besedo uporabljati za označevanje sporočila o odrešenjski dobi.

Krška (celovška) škofija

Po smrti "kornega" škofa Gotaberga (v virih zadnjič omenjen leta 945), salzburški nadškof Herold

(939-958) pri Gospe Sveti ni imenoval njegovega naslednika. S tem je dokončno prenehala ustanova pokrajinskih škofov za Slovence na današnjem Koroškem. Ozemeljska razsežnost salzburške nadškofije in težka prehodnost terena je spodbudila nadškofa Gebharda (1060-1085), da je leta 1072 na Krki (Gurk) na neki način obnovil ustanovo pokrajinskih škofov na Koroškem. Po nadškofovi zamisli naj bi krški škof ne bil samostojen ordinarij, ampak salzburški generalni vikar za salzburški del nekdanje Karantanije. Ustanovitev nove škofije je salzburškemu nadškofu že leta 1070 odobril papež Aleksander II., zaživela pa je, ko je k ustanovitvi leta 1072 dal svoj pristanek tudi kralj Henrik IV. S papeževim dovoljenjem in kraljevo privolitvijo so za dotacijo novi škofiji določili samostan, ki ga je v Krki na Koroškem ustanovila sv. Ema. Šestega maja 1072 je nadškof Gebhard za prvega krškega škofa posvetil Gunterja pl. Krappfelda. Vse, še najbolj verjetno novoposvečenega škofa, pa je presenetilo, da salzburški nadškof novoustanovljeni škofiji ni določil škofijskega ozemlja in ne desetine njenemu škofu, potrebne za njegovo vzdrževanje. Papež Gregor VII. je leta 1075 zamenjal protestiral in ukazal nadškofu, da mora v skladu s cerkvenimi predpisi krški škofiji določiti njeno ozemlje in poskrbeti škofu dohodke, primerne za njegovo vzdrževanje. Šele spremenjene politične in cerkvene razmere so leta 1131 nadškofa Konrada prisilile, da je krški škofiji določil, skorajda bi rekli simboličen teritorij v porečju Krke in Metnice. Škofijski teritorij je, z majhno spremembo (leta 1218 je bila krški škofiji dodeljena še župnija Reichenau) ostal nespremenjen vse do 18. stoletja.

Do prve večje spremembe škofijskega ozemlja je prišlo leta 1775, ko so krški škofiji priključili okrožje Millstatt. Naslednjo veliko spremembo so prinesle jožefinske reforme. Novi razmejitvi škofij v notranje avstrijskih deželah sta najbolj nasprotovala salzburški in goriški nadškof. Ozemlje obeh nadškofij se je namreč z novo razmejitvijo drastično zmanjšalo, salzburški nadškof pa

se je moral odpovedati tudi svojim "lastniškimi" škofijam. Sekovski, krški in lavantinski škof so namreč z jožefinskimi reformami na cerkvenem področju postali pravi ordinariji v svojih znatno povečanih škofijah. Krški škof Franc pl. Salm Reifferscheid (1783-1822) je leta 1786 prevzel od salzburške nadškofije 96, od goriške nadškofije 65, od ljubljanske škofije 5 in od lavantinske škofije eno dušnopastirsko postojanko. Z izjemo Labodske doline in velikovškega okraja, ki sta ostala v lavantinski škofiji, so se meje krške škofije odslej pokrivalo s koroškimi deželnimi mejami. Naslednje leto se je škof Salm (leta 1816 je bil povzdignjen v kardinala) iz Straßburga preselil v Celovec. Čeprav je bila dobra tretjina župnij nove celovške škofije slovenskih, je v očeh avstrijskih oblasti ostala "trdno" nemška.

Hud udarec je celovška škofija doživela še v času francoske okupacije.

Večje ozemeljske spremembe je doživela celovška škofija, ko se je lavantinski škof Anton Martin Slomšek odločil prenesti škofijski sedež iz oddaljenega Št. Andraža v Maribor. Krški škof Valentin Wiery je 1. junija 1859 prevzel od lavantinske škofije šest dekanij velikovškega okrožja (Št. Andraž, Bleiburg, Dobrla vas, St. Leonhard, Velikovec in Wolfsberg. Skupaj 59 župnij, 14 lokalnih kuracij in 44 kaplanij, 109 škofijskih in 21 redovnih duhovnikov). S tem so se meje krške škofije v celoti pokrivalo z deželnimi mejami.

Do vnovične spremembe je prišlo po prvi svetovni vojni. Leta 1923 je krški škof Adam Hefter (1914-1939) lavantinskemu škofu odstopil župnijo Dravograd in tri najst župnij Mežiške doline, ljubljanskemu pa župniji na Jezerskem, ki so z novimi državnimi mejami prišle pod Jugoslavijo. Dekanat Trbiž (Tarvisio, Kanalska dolina) je bil z 9 župnijami dodeljen goriški nadškofiji, nato pa leta 1929 videmski nadškofiji. Med drugo svetovno vojno je po naročilu Svetega sedeža gorenjski del ljubljanske škofije ter koroški dekaniji Dravograd in Mežiška dolina upravljal celovški škof Andrej Rohrer (1933-39/45). Do ozemeljskih sprememb po drugi svetovni vojni ni prišlo. Sveti sedež je leta 1962 le potrdil obstoječe stanje. Le počasi pa se je spreminjal odnos krških škofov do Slovencev. Vse do danes so ostale na primer neuslišane želje slovenskih vernikov, da bi dobili Slovence vsaj za pomožnega škofa, če Slovenec "po višji volji" še vedno ne more postati celovški ordinarij.

France M. Dolinar

Gozdovi in Nato

Najprej nekaj podatkov: Konec decembra 1995 je slovenski parlament izglasoval **triletni mora-**

torij na vračanje kmetijskih zemljišč in gozdov, ki so večji kakor 200 hektarjev. Ukrep je bil namenjen predvsem ljubljanski nadškofiji in nekaterim samostanom, ki bi jim država morala vrniti po vojni podržavljeno zemljo. Obenem pa je bil ukrep namenjen tudi plemiškim družinam, ki so na Slovenskem imela pred vojno v posesti velike gozdove. Toda šlo je v prvi vrsti **za nagajanje Katoliški cerkvi**. Voditelj gonje proti vračanju gozdov Cerkvi je bil prvak Slovenske nacionalne stranke Zmago Jelinčič, ki je znan po svojih sovražnih stališčih do Cerkve.

Oškodovanci so zaradi tega pritožili na Ustavno sodišče Slovenije in v začetku decembra jim je sodišče dalo prav. Vendar je dalo slovenskemu parlamentu možnost, da popravi denacionalizacijski zakon v tistih točkah, kjer bi res šlo za obnavljanje nekdanje fevdalne posesti, pri tem pa je izrecno določilo, da je Cerkev ustanova, ki deluje v splošno korist ljudi, zato ni dopustno, da bi jo enačili z veleposestniki, ki na svojih posestih delajo za svoj zasebni dobiček. Slovenskim sovražnikom Cerkve pa to ni bilo zadosti. V začetku letošnjega leta je vzela zadevo v roke nekdanja komunistična partija skupaj s pristaši Jelinčičeve stranke in drugimi svojimi satelitskimi organizacijami ji ni bilo težko spraviti skupaj nekaj nad 50.000 podpisov, s katerimi je lahko zahtevala razpis referendumu. Nato je ustavno sodišče spet razsodilo, **da bi tak referendum bil neustaven** in pobudniki so morali od te namere odstopiti. Vendar niso odnehali. V juliju se hoteli vpeljati nov moratorij. Tokrat pa jih je prehitela **vlada**, ki je medtem z ljubljansko nadškofijo, ki tukaj edina pride v poštev, **sklenila dogovor**, da bo do konca oktobra sklenila sporazumno poravnavo, ljubljanska škofija pa se je zato obvezala, da do tistega datuma ne bo vztrajala pri izdaji upravnih odločb, s katerimi bi ji država vrnila odvzeto premoženje.

To pomeni, da so se stvari vendarle premaknile z mrtve točke. Vlada z ene strani priznava, da je ljubljanska nadškofija **upravičena do vračila škode**, nadškofija pa je tudi pokazala dobro voljo in pripravljenost, da ne bo zahtevala nazaj vseh posesti v naravi, ampak se je pripravljena pogoditi za pravično odškodnino. Del gozdov in gorskih pašnikov je pripravljena podariti kmetom, gozdove, ki so predvsem varovalni gozdovi, je pripravljena prodati državi, ki ima nalogo, da odkupi čim več tistih površin, ki so varovalne narave, ohraniti pa misli samo gozdove, ki so namenjeni proizvodnji lesa in so torej edini gospodarsko zanimivi.

Kako da je vlada z Liberalno demokracijo na čelu naenkrat pripravljena na tak kompromis. Razlogov je gotovo več. Z ene strani je jasno, da so si z večletnim pogrevanjem vprašanja gozdov nekdanji komunisti in njihovi Jelinčičevi pomagači pridobivali politične točke. Ker nimajo kaj ponuditi, so se hoteli **izkazati kot zakleti sovražniki Cerkve**. Za njimi stojijo tudi nekatere organizirane skupine, predvsem lovška društva. Z druge strani pa je slovenska vlada v zadnjih tednih doživela **hud neuspeh**, ko so Združene države Amerike preprečile, da bi bila Slovenija sprejeta v vojaško obrambno zvezo NATO. Ameriška zunanja ministrica Albrightova je navedla **štiri pogoje**, med katerimi je na prvem mestu močna demokracija, nato tržno gospodarstvo, civilni nadzor nad vojsko in vojaško usposobljena vojska. Lahko torej sklepamo, da na tem področju Slovenija ni dosegla potrebnih uspehov. Tudi na sestanku zveze NATO v Madridu sta bili omenjeni demokracija in pravna država.

Jasno je, da vse to, kar se pri nas dogaja v zvezi s posestvi Cerkve, nima nič opraviti s pravno državo, saj je ustavno sodišče moralo kar nekajkrat razveljaviti zakone, ki so jih nasprotniki Cerkve izglasovali v parlamentu. K temu je treba dodati še vse ostalo, kar se v slovenski politiki dogaja zadnje čase: **krivice niso popravljene in stare komunistične sile postajajo čedalje bolj napadalne**. Klofuta, ki jo je Slovenija dobila od Američanov, bo mogoče vplivala, da se bo vsaj del slovenskih liberalcev začel vesti drugače tudi do Cerkve in do vseh drugih zadev, kjer gre za pravičnost, spoštovanje človekovih pravic in demokracijo po zahodnem zgledu. Tedaj bo morda mogoče nadoknaditi tudi drugi zaostanek: neurejen položaj Cerkve v Sloveniji.

Anton Stres

Ob novih mašah se vsako leto spominjamo tudi duhovniških jubilejev. Ta praznovanja dopolnjujejo še osebni prazniki, predvsem življenjski jubileji. Tudi med izseljenskimi duhovniki jih je letos nekaj.

Prelat Ignacij Čretnik, osemdesetletnik in zlatomašnik

Med izseljenskimi duhovniki v Evropi je g. Ignacij Čretnik eden izmed "mož prve ure". Starosta med nami z bogatimi izkušnjami in neizpodbitnimi zaslugami za pastoralno oskrbo slovenskih izseljencev in zdomcev predvsem v Franciji in posredno v vsej Evropi. Duhovni voditelj, župnik Slovencev v Parizu, ustanovitelj Slovenskega doma v Chatillonu, delegat slovenskih duhovnikov pri francoski škofovski konferenci, dolgoletni predsednik Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov v Evropi, pobudnik in podpornik mnogih dejavnosti, ki so presegle okvir pastorage v Franciji in so pomembne za vse Slovence, živeče zunaj domovine na evropski celini.

V vojni vihri je stal jasno med ljudmi, ki so se uprli krvavim revolucionarjem in načrtovalcem povojne komunistične diktature. Tako je bil konec vojne med begunci, ki se niso mogli več vrniti v domovino. Škof Rožman ga je poslal na delo med rojake v Pariz. Od tam je organiziral pastoralno delo za Slovence po vsej Franciji. Prav gotovo je kot Gospodov služabnik v vseh svojih letih delovanja med rojaki spoznal razmere slovenskih priseljencev in gotovo ga ni človeka, ki bi bolje poznal celotno situacijo naših rojakov v tej deželi.

Težko bi bilo primerno izraziti vso hvaležnost rojakov za opravljeno delo in zasluge za ta del našega naroda. Naj kaže domovina slej ko prej dokaj nerazumevajoč odnos do svojih ljudi na tujem, izseljenski duhovniki so se zavedali in delovali s stališča, da je slovensko izseljen-

stvo del naroda. In slovenski duhovniki, kot je g. prelat Ignacij Čretnik, so ga reševali in ohranjali, da živi še danes. Nikoli ne bo domovina dovolj hvaležna tem delavcem, ki so vztrajali in svoje najboljše moči darovali za svoj rod, čeprav jih je tedanja oblast v domovini grobo napadala in klevetala ter jim metala polena pod noge.

G. Ignacij je letos sklenil svoje delovanje v dušnem pastirstvu. V izjemno visoki starosti - 80 let - šele zapušča svoje delovno mesto in odhaja v zasluženi pokoj.

Želimo mu, da bi ga Gospod še dolgo ohranil pri dobrem zdravju in mu naklonil mirna in zadovoljna leta.

Janez Modic, srebrnomašnik

Že drugo leto je župnik izseljenske slovenske skupnosti v Manheimu. Pred tem je deloval pet let na župniji v Frankfurtu, kjer ga imajo Slovenci še vedno v dobrem spominu. Župnik Janez Modic je bil rojen dve leti po končani vojni vihri v župniji Sv. Gregor na Dolenjskem. Po zaključenih študijih je v letu 1972 prejel duhovniško posvečenje in bil dve leti kaplan v Šenčurju. Kasneje je kot župnik vodil dve fari; najprej 12 let Rob in nato Trebelno na Dolenjskem. Slovesnost srebrne maše je obhajal med svojimi verniki skupaj z nekdanjim slovenskim izseljenskim župnikom g. Bogdanom Saksido, pozneje pa še med svojimi rojaki v domači župniji, kjer so mu prav tako pripravili lepo slovesnost. Spet se je pokazalo, kako ljudje cenijo duhovniški poklic in se znajo veseliti darov, ki jih po dušnih pastirjih Bog daje vernikom in vsemu svetu.

Msgr. Zdravko Reven, zlatomašnik

Rodil se je leta 1921 na Vrhniki. Po končani osnovni šoli se je leta 1933 odpravil v Ljubljano na gimnazijo, kjer je leta 1941 uspešno maturiral. Teologijo je študiral v Ljubljani (1941-45), v duhovnika pa je bil posvečen leta 1947 v kraju Brixen na Tirolskem. To so bila burna leta, ko so se mnogi morali odločiti o svoji nadaljnji poti - ostati v domovini pod trdo roko komunistov ali oditi na tuje, kjer je bilo v tistem času že veliko Slovencev, ki so bili pregnani iz svoje domovine. Mnogi njegovi prijatelji so se v tistem času odločili za Argentino. Tudi sam si je priskrbel potni list za Južno Ameriko, obenem pa je zaprosil še za študijsko vizo za Belgijo. Božja previdnost ga je določila, da ostane v Evropi in nastanil se je v Belgiji.

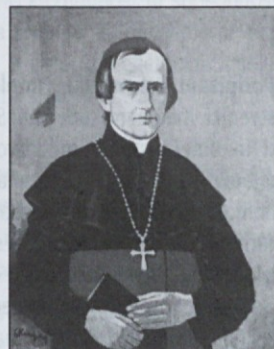
V času svojega izseljenskega delovanja je zaoral globoko ledino v Gospodovem vinogradu: najprej bil je izseljenski duhovnik za Slovence in Hrvate v Belgiji, v letih 1951-61 je bil urednik in upravnik Naše luči, urejeval je knjige za celovško Mohorjevo družbo, več let je bil član uredništva Družine, predsednik Baragovega odbora, notar cerkvenega sodišča, sodeloval je pri prevodu Svetega pisma, nadškofov delegat za postopek Lojzeta Grozdeta, in še bi lahko naštevali naloge, ki jih je imel v svojem življenju. Bil je vedno vesten in natančen, svoje delo je opravljal z veliko vnemo in ljubeznijo. Zato je danes lahko resnično ponosen na svojo prehojeno pot. "Dati se na voljo - Bogu, Cerkvi, ljudem...", to je bilo njegovo geslo, ki ga je uresničil in ki mu še danes namenja vse svoje življenje.

Ob tem jubileju se mu še posebej zahvaljujemo kot uredniku Naše luči, ki ji še danes ostaja zvest. Bog vas živi!

Imenovanje

Dne 24. maja 1997 je gospod msgr. dr. Maksimilijan Jezernik, postulator v zadevi Slomškove beatifikacije, imenoval **patra Roberta Podgorška** za vicepostulatorja v Švici in kneževini Liechtenstein.

Čestitamo!

+ p. Bazilij (Albin) Valentin, OFM

V soboto, 26. julija, ob 20 minut čez enajsto zvečer se je v kuhinji Baragovega doma v Melbourne v Avstraliji ura ustavila. V bolnišnici sredi mesta je takrat prenehalo biti srce p. Bazilija, frančiškana, ki je 41 let vodil in organiziral slovensko življenje na peti celini.

Pater Bazilij je bil po rodu Ljubljčan z Viča. Od ministrantskih let naprej se je navduševal za Boga ob frančiškanskih patrih v župniji in leta 1941 stopil v red. Mobilizacija k domobrancem ga je privedla kot bolničarja na postojanko blizu Polhovega Gradca, ob koncu vojne pa v begunstvo na Koroško. Pretrgani študij je nadaljeval v Avstraliji in Italiji ter dokončal v ameriškem Lemontu, kjer mu je škof Gregorij Rožman leta 1950 podelil mašniško posvečenje. Nekaj časa je urejal izseljenski mesečnik "Ave Marija". Leta 1956 pa ga je povabil njegov redovni sobrat na delo med izseljence v Avstralijo. Tu je p. Bazilij razgrnil paleto svojih sposobnosti in vso svojo požrtvovalnost za svoje rojake. Mnogi mladi fantje so tedaj prihajali na to daljno celino iskat zaposlitve in si začeli urejati

življenje. Ustanovil je prehodni dom za prišleke in jim pomagal do službe in stanovanj. Svojo hišo je imenoval Baragov dom. Obenem pa je že zbiral sredstva za zidavo nove cerkve sv. Cirila in Metoda. Že leta 1968 jo je blagoslovil škof Janez Jenko.

Gledal je naprej in ustanovil dom za ostarele rojake. Povabil je sestre frančiškanke, ki so prevzele oskrbo. Ustanovil je slovensko šolo in pripravljaj prosvetne prireditve in izobraževalne tečaje. Za mladino še posebej počitniško kolonijo. Odrasle je spodbujal k skupnemu in organiziranemu delu za slovenske skupnosti. Botroval je ustanovitvi nekaj slovenskih društev po večjih središčih. Več ko 25 let je urejal mesečnik Misli, po tem ga poznajo vsi slovenski priseljenci.

V njegovem Baragovem domu so vedno našli zatočišče in prijetno prebivališče mnogi obiskovalci: škofje, duhovniki, politiki, kulturniki, športniki, študentje, obiskovalci sorodnikov... Za podporo osamosvojitvi Slovenije se je v tem domu porodila marsikatera dobra ideja, da bi opozorili politike sveta na upravičenost slovenske zahteve. V Slovenijo je prišel p. Bazilij prvič šele leta 1990. In potem še dvakrat. Lani je bil še z nami na srečanju na Sv. Višarjah, letos pa smo se tega požrtvovalnega delavca med Slovenci v Avstraliji le še spomnili in prosili Boga za njegov večni blagor.

Delo, petek, 11. julija 1997

Ura evropske resnice za Slovenijo

I.

Podpisani slovenski intelektualci, umetniki, znanstveniki, med nami tudi člani Slovenske akademije znanosti in umetnosti ter mednarodnih znanstvenih združenj, ugotavljamo, da Slovenija sedem let po prvih demokratičnih volitvah vse bolj zaostaja za evropskimi kulturnimi in demokratičnimi standardi. Čedalje jasnejše izločevanje Slovenije iz kroga držav, ki so zrele za evropske povezave, je predvsem posledica dejstva, da je notranje življenje naše države vse manj dinamično, da vse bolj poteka v starih okvirih in je zato razvoj blokiran. Mučni proces vključevanja Slovenije v NATO in negotove možnosti za polnopravno članstvo v Evropski zvezi so opozorilo, pred katerim si niti za trenutek ne smemo več zatiskati oči. Vendar to opozorilo ni prvo. Nekateri zelo ugledni časopisi zahodnega sveta že dlje časa kritično pišejo o stanju demokracije v naši državi in povsem odkrito dvomijo o pripravljenosti vladajoče slovenske politike, da vzpostavi vsebinsko polno in formalno neoporečno demokratično življenje. Namesto da bi se s temi kritikami soočili, jih naša vlada in mediji slovenski javnosti prikrivajo, njihovo resnost zmanjšujejo ali pa celo brutalno napadajo v maniri samozadovoljne postkomunistične enklave. Kot prepričani slovenski Evropejci menimo, da lahko Slovenija v evropske povezave vstopa samo tako, da v javnem življenju sama vzpostavi najvišja evropska kulturna, etična, politična, pravna in gospodarska merila. To ni odvisno od nikogar drugega razen od nas samih: Sami smo se odločili za demokracijo in samostojno državo, sami moramo poskrbeti za to, da se v tej državi demokracija uveljavi v celotnem obsegu. Vprašanje naroda na Slovenskem še enkrat v zgodovini ni vprašanje o tem, kaj počnejo drugi z nami, ampak vprašanje o tem; kaj počnemo Slovenci sami s seboj. In to velja predvsem za stanje demokracije v naši državi.

II.

Ko smo si prizadevali za samostojno državo, smo se za vzemali za nekatere jasne cilje, ki jih znotraj tedanje komunistične Jugoslavije ni bilo mogoče doseči:

- za vzpostavitev parlamentarne demokracije evropskega tipa,
- za uvedbo socialnega tržnega gospodarstva,

- za obravnavanje lastnine po evropskih merilih in standardih,
- za polno varstvo človekovih pravic,
- za medijsko svobodo in pluralnost,
- za popravilo krivic, ki jih je povzročil totalitarni režim,
- za ohranitev in rast slovenske kulture, ki nas postavlja v družbo evropskih narodov kot polnovredno in enakopravno skupnost,
- za povezovanje Slovencev v zamejstvu in zdomstvu z matično domovino.

Danes z veliko skrbjo spoznavamo, da nobenega od teh ciljev nismo dosegli in izpolnili v upravičeno pričakovanem obsegu. Nasprotno, obseg moči in način vladanja, ki ga v Sloveniji označujemo s pojmom kontinuiteta, narašča.

III.

Imamo formalno demokracijo toda skoraj vse centre moči zasedajo ljudje, ki so si oblikovali mišljenje in metode vladanja v času enostrankarskega sistema, naj si v njegovih povsem totalitarnih najsi bolj liberalnih, vselej pa nedemokratičnih obdobjih. Ameriški kongresniki, ki so pred časom obiskali slovenski parlament, so postavili preprosto in jasno vprašanje: ali so ti ljudje spremenili svojo politično filozofijo? Odgovori v parlamentu so bili vsakršni, naš odgovor pa je enako jasen, kot je bilo postavljeno vprašanje: niso. Ti ljudje niso spremenili svoje politične filozofije, le prilagodili so se novim razmeram. Nekateri vodilni politiki, ki obvladujejo slovensko politično življenje, niso bili navadni člani Zveze komunistov, temveč osebe, ki so na bolj ali manj avtoritaren način odločale o vsem, ki so imele pod nadzorom vse sfere javnega življenja in ki so jim bile po tedanjih pravilih podrejene tudi tajne službe. Dejstvo, da je predsednik države nekdanji dolgoletni predsednik Centralnega komiteja Zveze komunistov in da je bil predsednik sedanje slovenske vlade predsednik predsedstva nedemokratične jugoslovanske države in voditelj gibanja neuvrčenih, ni sporno samo po sebi. Navsezadnje sta prišla na oblast po demokratičnih volitvah, podobno kakor nekateri bivši voditelji v marsikateri postkomunistični državi vzhodne Evrope in bivše Jugoslavije. Formalno tukaj ni ugovora.

Sporna je njuna praksa, ki je posledica stare politične filozofije. Ostal je avtoritarni način vodenja, ostala je

nepripravljenost na dialog, oblast s pomočjo medijev in sodstva de facto obvladujejo ljudje prejšnjega režima. Predsednik republike, ki je že napovedal kandidaturo za svoj tretji mandat, je prav pred kratkim v skladu s svojo staro politično filozofijo pozval poslance, naj ratificirajo mednarodni sporazum, ki je v nasprotju z ustavo. Vlada si je neposredno podredila tajne službe. Ko je opozicija zahtevala, da zasede vsaj v parlamentu mesto nadzora nad tem občutljivim resorjem, ji je bila ta možnost odvzeta, nadzor je pripadel stranki, ki podpira vlado. Enako velja za nadzor nad proračunskimi sredstvi. To je samo nekaj konkretnih primerov iz zadnjega časa. Splošno stanje je tako, da se z opozicijo prav tako kakor s kritičnimi glasovi v tej družbi ravna na stari način: obravnavani so kot nadomestek za nekdanjega razrednega sovražnika. Tako jih, žal, obravnavajo tudi mediji.

IV.

Tudi formalna delitev oblasti na zakonodajno, sodno in izvršno ni prinesla velikih sprememb v upravljanju države. Oblast je ostala v rokah ljudi prejšnjega režima, ki njeno izvajanje nadaljujejo po starem vzorcu enotnosti oblasti. Za ta vzorec je posebej značilno, da se najpomembnejše državne odločitve sprejemajo v zaprtih neformalnih krogih dejanskih nosilcev politične moči, parlament pa naj bi bil tako kot nekoč skupščina samo orodje za njih legalizacijo in prevajanje v splošno obvezne pravne norme. Število izrednih sej parlamenta daleč presega število rednih, hitri postopki pa parlamentu ne dajejo možnosti, da bi kritično presodil vsebino predloženih zakonov.

Dejanski nosilci oblasti se v takem položaju vedejo, kot da so nad pravom, kot da v ničemer niso vezani z normami pravnega reda, katerega so sicer sprejeli. Protiuustavnost zakonov postaja skoraj normalen pojav. Nujne intervencije ustavnega sodišča to ustanovo spreminjajo skoraj v neke vrste parazakonodajni organ. Če je za pojem pravne države zlasti značilno, da so tudi najvišji državni organi strogo zavezani pravnim normam, ki so jih sami izdali, tako ravnanje oblasti v temelju zanika pravno naravo naše države. Ob tem pa isti ljudje, ki zavestno kršijo ustavo, pripravljajo politične in medijske kampanje zoper ustavne sodnike in ustavno sodišče, tisto inštanco, ki očitno pri ljudeh še edina uživa zaupanje.

Nasprotno pa o sodnikih, ki so izrekli v prejšnjem režimu hude politične obsodbe in kršili človekove pravice in vrsto mednarodnih norm, ki jih je podpisala tedanja Jugoslavija, ni bila izrečena jasna beseda: beseda o etični odgovornos-

ti in strokovni nedopustnosti njihovega tedanjega početja, ki se ne sme ponoviti nikoli več.

Naveza nekdanje tožilske organizacije, dela policije in sodnikov jemlje sodstvu vsakršno kredibilnost in sposobnost prevzeti naloge neodvisnega sodstva. Ta današnja naveza je namreč skoraj istovetna s tisto iz nedemokratskega režima in jo navdihujejo iste stare vrednote z vzorom v Zvezi komunistov.

Sodni postopki so izjemno dolgotrajni, spektakularni primeri ne dobijo sodnega epiloga (orožarske afere, politična korupcija, podtalne igre tajnih služb), državljani pogosto ne more do svojih pravic.

Posledice takšnega stanja so tu: zaupanje v sodni sistem je med državljani Slovenije na najnižji mogoči točki. Pravni red ne deluje, takšno stanje pa dobiva razsežnosti sistematičnega kršenja človekovih pravic.

V.

Lastnina se v slovenski državi ne obravnava po evropskih standardih. Dvestotisoč ljudi čaka, da se jim vrne imetje, odvzeto z revolucionarnimi ukrepi. Denacionalizacijski zakon, ki ga je sprejel prvi demokratični parlament, se ne izvaja. Namesto tega se stalno ponavljajo poskusi, da bi ga spremenili, še enkrat v škodo razlaščenec. V nekaterih primerih, denimo pri vračanju gozdov Cerkvi, se v javnosti uprizarjajo demagoške kampanje, namesto da bi se dosegel trezen dogovor o obsegu vračanja oziroma odškodnini, kakor so to že uredile druge postkomunistične države.

Država ni imela koncepta za gospodarstvo in socialno znosen prehod v tržno gospodarstvo. Dober zgled za to je ohranjanje Markovičeve gospodarske zakonodaje, nespremenjena vloga javnega pravobranilstva in - še preden je bil vzpostavljen nov mehanizem finančne kontrole - razpustitev Službe družbenega knjigovodstva, ki je še edina resno nadzirala finančne tokove.

Namesto jasne težnje k vzpostavitvi socialnega tržnega gospodarstva in pametno izdelanega ekonomskega in socialnega programa imamo slabo nadzorovano privatizacijo. Vladajoča skupina je, spet s pomočjo sodstva in medijev, pometla pod preprogo vrsto najhujših malverzacij. Razvpite privatizacijske afere, ki so imele hude posledice za gospodarstvo in družbeno premoženje, so ostale nerazjasnjene: HIT, TAM, Litostroj, Primex, Elan itn. Poskus razdelitve družbenega premoženja s certifikati je uspel samo delno. Veliko ljudi je ostalo na cedilu in z brezvredni-

mi papirji v rokah. Novi lastniki podjetij so postali v glavnem bivši partijski funkcionarji in pripadniki njihovega menedžmenta, konjunktorno priložnost pa so zagrabili vseh vrst špekulanti. Vsi ti se vedejo kot vojni dobičkarji z izrazito nagnjenostjo v porabo. S tem zavirajo razvoj gospodarstva, ki je izgubilo elan in ritem investicijske rasti. Iz poceni razprodanih podjetij so pognali na cesto tisoče delavcev. Slovenija ima 120.000 nezaposlenih, kar je, če verjamemo ekonomistom, razvojna nujnost prehoda, toda država ni vgradila primernih mehanizmov, da bi ta prehod skrajšala in olajšala.

VI.

Ob tolikokrat omenjanih medijih ni mogoče mimo nujne obravnave tega, za demokracijo ključnega področja. Prav ob vstopanju v evroatlantske povezave se je problem pokazal v vsej svoji postkomunistični drastiki. Ne samo da so negativno odločitev ZDA glede vstopa Slovenije v NATO skušali - povzemajoč izjavo predsednika vlade - na vse načine prikazati kot "iracionalno" ali rezultat komplota Jelcin-Clinton, nekateri časniki so celo prestopili vse meje poštenega komentiranja in elementarne kulture. Vodilni provladni časopis Delo je v tedenskem komentarju (14.6.1997) zavzel stara, dobro znana stališča o "pax americana", ameriškega predsednika označil kot nedoraslega ženskarja, državno sekretarko Madeleine Albright pa kot češko Židinjco. Uboga Amerika, pravi komentator, uboga Evropa, ubogi svet. In mi moramo dodati: uboga Slovenija, ki ima takšne časopise. Kajti v tem stilu pišejo slovenski časopisi, pogosto pa se jim pridružujeta tudi nacionalna televizija in radio, predvsem kadar je govor o notranjepolitičnih razmerjih.

Povsem predvidljivo sta po pisanju našega tiska zmeraj vsega krivi opozicija in kritična javnost; ne pa ljudje in stranke ki so v vladi. In to velja za vsa področja, od gospodarstva do financ, od šolstva do kmetijstva. Slovenija je po svojem tisku unikaten primer v demokratičnem evropskem prostoru.

Ljubljanski dnevnik, spet samo za primer, objavlja tako rekoč vsak dan kot svoje komentarje prispevke dozdevno "neodvisnih" piscev, ki pa so, ne da bi bilo to povedano, funkcionarji stranke na oblasti. Nacionalni radio se v svojih "humorističnih" oddajah brez sleherne pietete ob slovesni maši za tisoče pobitih v Rogu bebasto norčuje iz žrtev komunističnega nasilja.

V kampanji pred zadnjimi volitvami so se nekateri mediji, zlasti dnevnik, s svojim pristranskim poročanjem in ko-

mentiranjem direktno postavili v službo vladajoče stranke in njenih interesov. V kakšni subjektivni iluziji in v kakšnem zgodovinskem paradoksu živijo uredniki nekaterih časopisov so navsezadnje pokazali volilni rezultati. Vsaj to je dejstvo, nad katerim bi se morali zamisliti: več kot polovica državljanov ki so prišli na volitve, v slovenskem tisku nima glasnika svojih želja in interesov, kaj šele glasnika svojega nezadovoljstva nad obstoječimi razmerami.

Težava z mediji v Sloveniji pa ni samo v tem, kar pišejo, ampak tudi v tem, česar v njih ni, v tistem, kar ponaredijo, zamočijo ali potisnejo povsem na obrobje. Pogosto gre za stvari, ki so pomembne za stanje v družbi in državi.

Sploh ni čudno, da se kritika spet umika v marginalne, včasih celo ekstremne skupine, saj se sistematično marginalizira tudi kritika intelektualnih elit, namesto da bi tako objektivna informacija kot kritika pulzirala v vsakodnevem krvnem obtoku demokratičnega družbenega organizma. Uredniki so začeli nonšalantno zavračati celo sporočila posameznikov in skupin iz vrst uglednih in neodvisnih intelektualcev in tako še bolj ožiti že sicer omejeni prostor javne izmenjave mnenj. Relevantni dialog so uredništva umaknila v pisma bralcev, kjer se nekaj, kar je kvečjemu slab nadomestek za javno mnenje artikulira prek primitivnega hujskaštva. S tem je diskreditirana tudi resna kritika in onemogočen ploden dialog.

Poskusi prave pluralizacije medijskega prostora so se v zadnjih letih praviloma izjalovili, zlasti časopisni prostor se oži. Tisti, ki bi bili mogli in morali ustvariti svoboden pretok idej in prostega komentiranja, so ostali pri svoji stari politični filozofiji. Časopise hiše so iz socializma prinesle celotno infrastrukturo, naročniške mreže in ustrezno profesionalno znanje. Namesto, da bi ga dale na razpolago širokemu spektru demokratičnega življenja, so ga postavile v službo ene politične opcije; po toliko letih in toliko prebranih člankih je že mogoče reči, da v službo tiste miselnosti, ki se v političnem življenju na splošno označuje kot postkomunistična kontinuiteta. Podobno se dogaja z nekaterimi lokalnimi glasili, ki imajo v svojih okoljih nadomestljiv prostor informiranja in vplivanja.

Slovenski mediji so klavrn odsev razporeditve politične moči. Redki posamezniki med uredniki in novinarji to sliko popravljajo, vendar splošnega stanja ne morejo spremeniti.

(Opomba uredništva:

Besedilo je na nekaterih mestih skrajšano!)

Se nadaljuje

A N G L I J A

Letošnji **Slovenski dan** na nedeljo Svete Trojice, 25. maja, v Bedfordu smo nadvse slovesno proslavili. Naš dan je predvsem povzdignila navzočnost beograjskega nadškofa, dr. Franca Perka, ki je vodil slovesno bogoslužje ob somaševanju škofovega delegata za pastoralno delo med slovenskimi izseljenci v Evropi, Janeza Pucija; urednika krščanske revije za duhovnost in kulturo Tretji dan, Milana Knepa; časnikarja katoliškega tednika Družine, Jožeta Zadravca in našega župnika S. Cikaneka. Nadškof je v sijajni pridigi poudaril za nas vse razveseljiv čudež, ki ga je v zadnjem času Bog naredil v korist človeštva z razsulom brezbožne komunistične ideologije, našemu narodu pa čudeža naše samostojnosti in neodvisnosti ter mednarodno priznanje slovenske države. Za zaključek slovesne maše smo zapeli litanije Matere božje in hvalnico "Tebe Boga hvalimo", nakar nam je nadškof podelil blagoslov z Najsvetejšim. Po bogoslužju so nam Kamniški koledniki v cerkvi priredili lep koncert domačih napevov ob spremljavi na citre.

Kahik dvesto rojakov, ki so prišli na Slovenski dan od blizu in daleč, je lepo spremljalo bogoslužje, zlasti s petjem ob pomoči zbora na koru. Na koncu so s pozornostjo prisluhnili koncertu priljubljenega slovenskega ansambla. Hvaležni smo mladi družini Theobald, saj sta zakonca Francka (roj. Rehberger) in Brian za

sodelovanje pri bogoslužju izročila navzočim lep, na računalniku pripravljen spored mašnega bogoslužja z mašnimi pesmimi in navodili. Sin Mark je med mašo s flavto spremljal organistko, svojo mamico, medtem ko je njegov bratec Philip z očkom pomagal pri strežbi ob oltarju.

Ko smo se iz cerkve preselili v župnijsko dvorano za kosilo in zabavno popoldne ob izvrstnem igranju domačih zabavnih viž vsem znanega harmonikarja Roberta Stoparja, je zbrane pristrčno nagovoril Miha Rehberger, predstavnik bedfordske slovenske katoliške skupnosti.

Sledila je pogostitev, pri kateri je nadškof vse navzoče nagovoril in z njemu lastno duhovitostjo vse spravil v dobro voljo in veselo razpoloženje. Kmalu nato se je oglasila še harmonika v rokah virtuoznega muzikanta Roberta Stoparja in veselje med nami se je še povečalo. Navzoči so se s svojim petjem spontano pridružili mlademu harmonikarju in Kamniškim kolednikom, ki so po koncertu v cerkvi sodelovali še pri zabavnem sporedu v župnijski dvorani. Rojaki so se

pozno zvečer razšli v najboljšem razpoloženju.

Katoliška misija v Londonu se zahvaljuje prirediteljem dneva za lepo organizacijo in gospodinjam za požrtvovalno delo ter vsem, ki so na dnevnu kakorkoli sodelovali. Za dar misiji, 380 funtov, ki so ga prireditelji izročili župniku Cikaneku, (ves izkupiček prireditve) naj vsem Bog povrne s svojim blagoslovom.

ŽPS

Obhajanje stoletnice življenja Milke Hvala

V prejšnji številki Naše luči smo poročali o 100-letnici Milke Hvala, ki jo je obhajala v ponedeljek, 2. junija 1997. Radi bi dodali še nekaj besed o tem izrednem slavju.

Milkina najbolj goreča želja za svoj stoti rojstni dan je bila zahvalna sv. maša. Ta želja se ji je izpolnila na večer pred njenim praznikom, ko smo v kapeli doma, v katerem živi, obhajali po njenem namenu slovesno mašo ob somaševanju šestih duhovnikov, med katerimi je maševal tudi slovenski župnik. Cerkev je

Slovenski dan v Bedfordu

Slovenski prijatelji ob stotem rojstnem dnevu Milke Hvala

bila polna ljudi in tudi lepo število slovenskih prijateljev je bilo navzočih. Ves oltar je bil okrašen s slovenskimi rdečimi nageljni. Naslednjega dne pa je naši jubilanški slovensko veleposlaništvo v Londonu priredilo lep sprejem v prostorih ambasade. Veleposlanik, gospod Šinkovec, je prebral predsednikovo brzojavno čestitko in ji izročil šop stotih rdečih nageljnov ter lepo namizno uro. Sestre v domu sv. Petra pa so ji pripravile slavnostno popoldne, na katerega so bili povabljeni vsi stanovalci doma. Slavnostni gost je bil slovenski veleposlanik v Veliki Britaniji, kateremu so sestre izročile brzojavno voščilo kraljice Elizabete naši slavljenki, da ga je prebral pred vsemi navzočimi. To je bilo za Milko veliko presenečenje. Največje presenečenje in zanjo najlepše darilo pa je bil poseben blagoslov in voščilo svetega očeta, papeža Janeza Pavla II.

Voščilom in čestitkam se pridružujemo njeni številni prijatelji in znanci s tiho željo in molitvijo, da ji Bog nakloni dobrega zdravja in da v svojem življenju dočaka še tretje stoletje.

+Marija Dernulc

V petek, 18. julija 1997, smo se v župnijski cerkvi v Bargoedu (Wales) s sv. mašo poslovili od naše dobre in v življenju tako preizkušene Marije Dernulc, rojene Gruden. S tega sveta v večnost je odšla po razmeroma kratki bolezni, zaradi pljučne embolije, v bolnišnici v Cardiffu, v soboto, 12. julija, ob 3. uri popoldne. Pri sv. maši v angleščini, z lepim petje psalmov, nas je v žalno bogoslužje vpeljal domači župnik Michael, ki je imel po evangeliju lepo homilijo. Za njim je govoril slovenski župnik g. Cikanek, najprej v angleškem in nato še v slovenskem jeziku. Po sv. obhajilu je spregovoril še sin Janez, ki je pred številnimi navzočimi razgrnil kratek, a zelo pretresljiv življenjepis mame Marije in vse Grudnove družine z Ulake pri Velikih Laščah, nad katero so komunistični hudodelci zagrešili gnusen zločin julija 1942. Kar šest članov Grudnove družine so komunistični partizani postrelili: očeta, mater, sinove Alojza, Gabrijela in Vinka ter hčerko Anico. Komaj štirinajstletna Anica je bila po naključju prestreljena brez smrtne nevarnosti. Od strahu je omedlela in padla

na tla. Komunistični zločinci so pustili trupla ležati na robu gozda in se hitro umaknili. Anica se je čez nekaj časa zbudila iz nezavesti, se izkopala izpod trupel svojih najdražjih in vsa okrvavljena odtavala s kraja groze. Devetnajstletno Marijo (roj. 16. julija 1923) je odvedel Jože Bavdek, domači terenec, in jo zaprl v klet. Potekala pa je italijanska ofenziva, v kateri so Italijani našli Bavdka in ga takoj ustrelili, Marijo pa rešili iz celi. Dveh starejših Grudnovih sinov za ta pobjo komunisti niso našli in sta se tako rešila. Še živeča Anica in zdaj pokojna Marija sta po vojni skupaj odšli v begunstvo, marca 1948 sta prišli v Veliko Britanijo. Anica se je v Walesu poročila z zdaj že pokojnim Mirkom Jugom in si tako ustanovila lep dom s številno družino. Marija pa je sklenila zakon 3. oktobra 1953 z Janezom Dernulcem in živela v srečnem zakonu in lepem družinskem življenju ob svojem možu, sinu Janezu in hčerki Mariji ter številnih vnukih vse do svojega odhoda v večnost. Še nekaj ur pred svojo nepričakovano smrtjo je na bolniški postelji vzela v naročje svojo nekaj dni staro vnukinjo.

Po Janezovem govoru se je še njegov sinko, Marijin vnuček, otroško pristržno zahvalil svoji ljubljeni stari mami za njeno ljubezen in dobroto. Navzočim so se pri tem orosile oči.

Po sv. maši smo pokojno pospremili na pokopališče v Hengoed. Grob sta blagoslovila oba navzoča duhovnika. Naš župnik se je od pokojne Marije poslovil z lepo slovensko besedo, ki so jo zelo številni sorodniki in rojaki spremljali z odprtimi srcem in s sočustvovanjem do svojev pokojne.

Slovenska katoliška misija v Londonu v imenu slovenske katoliške skupnosti v Angliji in Walesu izreka iskreno in čuteno sožalje njenemu možu Janezu z družino in vsem Derulčevim sorodnikom ter žalujočim prijateljem in znancem pokojne Marije.

Bog ji daj večni mir in pokoj ter nebeško srečo pri Bogu, v družbi svojih mučeniških staršev in bratov, s katerimi se je združila v večnosti. Naš mašni spomin in molitve jo bodo vedno spremljale. Mi pa se priporočamo našim mučencem za njihovo priprošnjo na naši poti v večnost

+Emma Strmšek

Po dolgi bolezni je zaradi raka 10. maja 1997 na svojem domu v Lowton St. Mary's pri Warringtonu mirno zaspala v Gospodu ljubljena žena, mati in stara mati Emmi Strmšek, rojena Jazbec.

Pokojna Emmi, ki je zadnih šest let zelo bolehalo, je bila zvesta naročnica Naše luči. Šele, ko jo je zapustil vid in ni mogla več brati, se ji je s težkim srcem odpovedala. Zaradi daljave in bolezni se ni mogla kaj dosti udeleževati naših

skupnih srečanj, vendar sta se z možem Ivanom vedno čutila povezana s slovensko katoliško skupnostjo po Bogoslužnih sporočilih katoliške misije. Doma je bila z Drenskega Rebra na Kozjanskem, kjer se je rodila 25. junija 1918. Na Britanski otok je prišla, kot velika večina tukajšnjih naših rojakov, v povojnem času.

Možu Ivanu, hčerki in sinu ter številnim vnukom naše iskreno sožalje. Emmice se bomo spominjali pri sv. mašah v kapeli Našega doma. Naj se po dolgotrajnem trpljenju spočije v Bogu in naj se kmalu pridruži nebeški družbi izvoljenih

ŽPS

Novi župnijski svet na vrtu pri Kosovih

A V S T R I J A

DUNAJ

V nedeljo, 11. maja, na **materinski dan** smo bile matere in žene obdarovane s šopki rož, po končani sveti maši pa so nam tamburaši Slovenskega pastoralnega centra zaigrali še nekaj lepih viž.

Na Telovo smo počastili Stvarnika pri sveti maši na prostem na Bacherplatzu v 5. okraju. Pri slovesnosti sta sodelovali še župniji Kristusovega vstajenja in svetega Jožefa. Slovenci smo sodelovali z branjem prošenj, petjem pesmi med sv. obhajilom in z dvema narodnima nošama. Sklepni blagoslov je bil, kot je to že tradicija, v cerkvi sv. Jožefa, kjer smo bili nato deležni še zakuske.

Prvega junija smo bili priče posebnega dogodka. Naš župnik je namreč že nekaj mesecev temeljito pripravljaval **mlado dekle Gordano** na prestop iz evangeličanske v Katoliško cerkev. Gordana Tatič je bila v evangeličanski cerkvi samo krščena. Zadnjega maja je prejela zakrament sprave, v nedeljo, prvega junija, pa je med sveto mašo prejela še zakramenta sv. obhajila in sv. birme ob navzočnosti svojega bodočega moža, bližnjih sorodnikov in prijateljev. V soboto, 19. julija, se je poročila. Zakoncema želimo veliko božjega blagoslova.

Praznovanje presvetega Srca Jezusovega, zavetnika naše cerkve, je začela avstrijska skupnost v petek, 6. junija, s slovesno sveto mašo, ki jo je vodil sosednji župnik g. Johanes

Pointner. Maša je bila v nemškem jeziku. Zbralo se je presenetljivo veliko ljudi, med njimi je bilo manj Slovencev. Po maši smo ostali še dolgo skupaj in kramljali ob pripravljenih jedeh in pijači.

Zunanja slovesnost je bila v nedeljo, 8. junija. Dvojezično sveto mašo je daroval naš župnik g. Štekl. V gosteh smo imeli dekliški pevski zbor Okarina iz Ormoža, ki je med mašo ubrano prepeval. Po končani sveti maši so se nam temperamentna dekleta predstavila še s pesmimi iz filmov "Sister act" in risank Walta Disneyja. Dekleta so pela pod taktirko Klavdije Zorjan.

S tem pa praznovanje še ni bilo končano. Gospodar narave nam je naklonil prelep sončen dan, ozaljšan z bujnimi cvetovi s cerkvenega vrta, kjer smo preživeli nekaj ur. Okušali smo dobrote, uživali lepoto vrta ter v pomenkih pletli drobne nitke do bližnjega.

22. junija smo se lahko veselili dveh dogodkov.

11-letna Katarina Fabi je promovirala na orglah ter izredno lepo igrala in spremljala naše petje med sveto mašo. Tisti, ki se spoznajo na glasbo, so povedali, da je bilo njeno izvajanje brezhibno.

Župnik Štekl pozdravlja novomašnika Markusa.

Katarinca igra tudi pri tamburaških Slovenskega pastoralnega centra, redno jo vidujemo tudi skupaj s sestro Kristino in bratom Gregorjem kot ministrantko pri nedeljskih svetih mašah.

Katarinci smo po sveti maši čestitali še za njen 11. rojstni dan, ki ga je praznovala prejšnji dan.

Drugi slovesni dogodek pa je bilo **praznovanje rojstnega dne** g. Slaveka Lovreca.

Sedemdesetletni Slavek je redni in dolgoletni obiskovalec slovenske skupnosti in nedeljskih svetih maš. Radi smo v njegovi bližini, saj ima vedno na zalogi kako šalo. Pred kratkim je postal dedek.

Po končani maši nas je povabil v dvorano na okusen prigrizek in dobro kapljico. Zaželeli smo mu vse najboljše, mu izročili darilo in tudi zdaj vzklikamo: "Slavek, Bog te blagoslovi in ohrani še vrsto let med nami, ostani še dolgo mladosten, veder in zdrav!"

Tamburaši so Slaveku in Katarinci zaigrali nekaj lepih melodij in tako praznik še polepšali.

Ob tem naj še omenim, da so tamburaši Slovenskega pastoralnega centra posneli zgoščenko, ki bo v prodaji predvidoma letos jeseni. Iskrene čestitke mladim izvajalcem in njihovemu voditelju g. Hanziju Gabrielu za lep uspeh.

21. junija popoldne se je novi župnijski svet že drugič sešel, tokrat izjemoma pri družini Irene in Jožeta Kosa, v 30 km oddaljenem Badnu. Oba sta namreč člana župnijskega sveta. Poleg aktualnih tem smo razpravljali še o pripravah na okrasitev cerkve in pogostitev udeležencev, ki bodo prišli na slovesne

Slavek Lovrec, sedemdesetletnik

večernice v okviru nove maše mag. Markusa Beraneka.

28. junija smo se Slovenci v stolnici udeležili slovesnosti mašniškega posvečenja, saj je med petimi dunajskimi diakoni bil posvečen **mag. Markus Beranek**, sin Helde Beranek, tajnice našega župnika (v službi nacionalnega direktorja). Zvečer ob 18.30 so bile slovesne večernice, po katerih je zaigral novomašniku v čast naš tamburaški ansambel. Mladi so spet izredno lepo igrali in bili zato nagrajeni z močnim in dolgim aplavzom. Po koncertu v cerkvi je novomašnik podelil posameznikom novomašniški blagoslov.

Za to slovesnost smo se Slovenci še posebej pripravili in s tem želeli poudariti slovesnost tega dogodka. Lepo smo okrasili cerkev in portal ter pripravili zakusko z večinoma slovenskimi jedili.

V nedeljo, 29. junija, je imel Markus Beranek novo mašo v župniji Kristusovega vstajenja. Slovo pa tokrat ni bilo od doma, kjer živijo starši, pač pa iz naše cerkve, kjer je bil pred 26 leti krščen.

Poleg slovenskih odraslih in otroških narodnih noš so bile navzoče tudi hrvaška, madžarska, poljska in korejska narodna noša.

Pri novi maši smo sodelovali tudi Slovenci s petjem in eno slovensko prošnjo.

Šestega julija je med nedeljsko sve-to mašo pel **otroški zbor iz Bilčovsa** na Koroškem. Zbor vodi g. Špela Filipič, ki je otroke pripeljala na ogled Dunaja. Tako so se ustavili tudi pri nas in nas z zelo lepim pet-jem približali Bogu. Pristrčna hvala za lepo doživetje.

Darja B.

GRADEC

Slovo od medicinske sestre Štefke Recek

V nedeljo, 1. 6., je odšla ŠTEFKA po plačilo k Njemu, kateremu je služila v bolnih otrocih.

Rodila se je 11. 12. 1948 v Matjašev-cih. Štiri leta je hodila v srednjo medicinsko šolo v Murski Soboti. Po končani šoli je leta 1968 prišla v Gradec, kjer je delala v bolnišnici. Medtem je v Ljubljani končala višjo medicinsko šolo. Delala je v deželni bolnišnici v Gradcu na otroškem oddelku kot oddelčna sestra. Vedno vesela je stregla bolnim in kot izkušena sestra z ljubeznijo uvajala v delo mlade medicinske sestre. Z veseljem ter z veliko zavzetostjo je

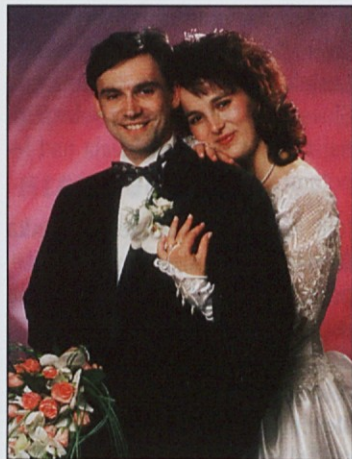

Štefka Recek

skrbela za bolne otroke. Prinašala jim je upanje in pogum.

V prostem času se je udeleževala v slovenskem športnem in kulturnem klubu "TRIGLAV" v Gradcu. Pri vseh prireditvah je bila nosilni steber tako na športnem kot kulturnem področju. Osem let je bila blagajničarka kluba. Iskrena hvala za njen trud ji izreka klub TRIGLAV.

Pogreb gospe Reckove se je začel pri njeni rojstni hiši. Poleg sorodnikov in znancev so se ga udeležile medicinske sestre iz Gradca, ki so prišle z avtobusom. Pogreb je vodil dekan Andrej ZRIN iz Radgone, ob njem so bili še župnik Rudolf FICKO iz Kuzme ter minorita Janez Žnidar in Jože LAMPRET iz Gradca. G. dekan je pridigal slovensko in nemško. Berilo in evangelij sta brala patra iz Gradca. Ženski zborček je pel žalostinke in psalm 26 (Gospod je moja luč). Pred odhodom od hiše žalosti je slovenski cerkveni zbor iz Gradca zapel štiriglasno: "V nebesih sem doma...". Nato se je dolga procesija ljudi vila proti pokopališču. Po molitvah na pokopališču je šef oddelka, kjer je pokojna delala, spregovoril nekaj stavkov zahvale. Dejal je, da je bila sestra Štefka izredno vestna in marljiva sodelavka. Zelo priljubljena je bila pri predstojnikih in pri bolnih otrocih. Po zadnji molitvi se je p. Jože Lampret Štefki zahvalil, da je vedno, kadar ob nedeljah ni imela službe, bila pri sv. maši v kapeli pri minoritih. Če je bilo treba, je tudi brala berilo in prošnje. Preden smo se razšli, sta oba zbora, ženski in graški, zapela še po eno pesem. Graški: "Gozdič je že zelen". Ob sveži gomili so stali: potrta mati, zaročenec Jože, sorodniki in znanci.

Andreas Roschnai
in Elke Karhuber

Štefka je začela bolehati za levkemi-jo leta 1995. Čeprav ji je njen brat daroval mozeg, da bi ozdravela, ni nič pomagalo. Morala je umreti, ker je bila taka božja volja.

LINZ

17. maja sta se v Traunu poročila **Andreas Roschnai**, rojen 31. 12. 1969, in **Elke Karhuber**, rojena 17. 12. 1971.

Slovenska skupnost jima želi, da bi bila njuna življenjska pot srečna, da bi vsakdo od njiju poskušal svojemu sopartnerju narediti življenje čim lepše in mu omogoči, da bi se ob njem osebno razvijal in rastel ter doživljal srečo in veselje. Prav tako jima želimo, da bi si bila v resnično oporo in medsebojno pomoč na skupni življenjski poti.

Ajda Taler iz Škofje Loke je preživela dva tedna pri družini Lesjak v Linzu in se izpopolnjevala v nemškem jeziku. To je bil njen drugi obisk pri tej družini, kjer se je tudi tokrat zelo dobro počutila in živela v novo okolje.

V znak hvaležnosti pa je družina Taler sprejela **Sabino in Christiana Lesjak** iz Linza na počitnice v Slovenijo. Tam sta preživela štirinajst dni in se navduševala nad lepotami Slovenije.

Julij je bil zelo naporen za **Vinka Dvoršaka** in njegove sorodnike, posebej za brata iz Slovenije, ki mu je daroval kostni mozeg. G. Vinko je že precej časa bolan in je preživel veliko časa v bolnišnici. Za njim so številni pregledi in zdravniški posegi. Želimo mu, da bi bil ta zadnji zdravniški poseg uspešen, da bi dobro okrevjal in se čim prej vrnil med nas.

Drugo nedeljo v juliju je imela ponovitev prvega svetega obhajila **vnukinja gospe Vikice Hauseder**. Prvoobhajanki želimo, da bi v svojem srcu imela vedno prostor za Boga in da bi jo nevidni spremljevalec usmerjal in vodil skozi viharje življenja.

V zadnjem času so praznovali rojstne dneve in godove **ga. Gizela Kerec, ga. Anica Vrečič in g. Ludvik Sadl**. Vsem se zahvaljujemo za pogostitev in jim kličemo še na mnoga leta.

Anton Zore

Vinko Dvoršak v bolnišnici

Župan Jože Kavaš in ansambel Studenček

PREDARLSKA

Materinska proslava

Planinsko društvo je organiziralo materinsko proslavo 10. maja v župnijski dvorani v Dornbirnu. Kulturni program je pripravilo Kulturno društvo iz Beltinec v Prekmurju. S pesmijo in besedo so počastili naše matere, se jim zahvalili za skrb in lepe zgleda, za pomoč in razumevanje pri vzgoji in delu, za nesebično ljubezen in gorečnost, ki jih vodita pri njihovem poslanstvu.

Župan iz Beltinec, g. Jože Kavaš je v nagovoru pozdravil vse navzoče, predvsem matere. Nekaj besed je namenil svojemu kraju in razvoju. Rdeča nit njegovega govora je bil: poklic matere v današnji družbi in njena naloga. Mati je in mora ostati steber in nosilec največjih človekovih vrednot, na katerih se gradi poštena družba in srečna prihodnost. Na koncu je zaželel vsem lepo praznovanje in uspeh pri delu.

Srečanje po kulturnem programu se je nadaljevalo v medsebojnem pogovoru, plesu in petju. Za vse je bilo lepo poskrbljeno, za kar gre spet zahvala materam in dekletom.

V večernih urah so nas obiskali slovenski učitelji iz Švice in do-

movine. S kratkim programom v pesmi in besedi so obogatili naše srečanje. Tokratna materinska proslava je bila prava slovenska in vesela.

Pomirjeni od vsakdanjega napora smo se razšli in poslovili. Pričakovali smo večjo udeležbo in več razumevanja do takih kulturnih prireditev. Veliko spodbudnih besed smo slišali, poslušali domačo pesem in se srečali z znanci in prijatelji; za vse to smo iz srca hvaležni. Upamo, da ves trud in dobra volja, ki jo nekateri pokažejo in se žrtvujejo za dobro vseh, ne bo zaman. Sadovi se bodo pokazali pozneje. In to bo zahvala in zadoščenje!

B E L G I J A

Zaključni večer dopolnilnega pouka v Maasmechelenu

V Maasmechelenu, kjer poteka dopolnilni pouk slovenskega jezika in kulture že peto leto, je tudi šol-

Delegacija občinskega urada in člani folklorne skupine Tehnik iz Škofje Loke na sprejemu pri društvu Slomšek

sko leto 1996/97 potekalo kar uspešno. V sredo, 25. junija, zvečer je bil zaključni poučni sestanek ob kozarčku in prigrizku, med katerim smo si ogledali videokaseti: kratko predstavitev Slovenije ter reportažo o slovenskih cerkvah in samostanih. Najprej pa smo se pogovorili o pouku in programu za naslednjo šolsko leto, ki se začne v sredo, 3. septembra.

Nekateri učenci iz začetne skupine so učitelja in druge učence prijetno presenetili s sproščenim izvajanjem "Rdeče kapice", s čimer so dokazali svoje znanje slovenskega jezika.

Na koncu smo devetnajstim najzvestejšim učencem podelili zasluzeno "Potrdilo". Posebej ponosni pa so bili štirje učenci iz nadaljevalne skupine, ki niso slovenskega porekla in so hoteli šolsko leto zaključiti s testom, saj so dosegli kar visoko oceno (dvakrat po 78, enkrat 81 in enkrat celo 91 %).

Podobno je dopolnilni pouk slovenskega jezika uspešno potekal tudi na drugih oddelkih v Luksemburgu, Aumetzu, Bruslju ter drugih središčih po Valoniji, v Landgraafu in Heerlenu. Obeta se nam še veliko šolskih let, saj po Beneluxu zanimanje za pouk slovenščine raste. V

krajih, kjer ga še ni, se Slovenci zbirajo in pogovarjajo, kako bi do nje prišlo. Septembra se bo začel pouk tudi v severni Nizozemski.

Polde Cverle

F R A N C I J A

CHATEAUX

Na binkoštni ponedeljek smo se v župnijski cerkvi srečali Slovenci iz Chateauxa in okolice. Za lepo organizacijo je poskrbela **Marija Horvat**, ki že več let skrbi, da ta dan poteka po prekmurskih običajih in navadah. Njeno delo je res hvale vredno. Pri sveti maši se nas je zbralo kar lepo število. Pod vodstvom g. Davida Taljata smo peli pristne slovenske pesmi. Sveto mašo je vodil g. Silvo Česnik. V pridigi je poudaril zvestobo Bogu, domovini in ljudem. Vsak naj bi bil svetel zgled v veri in krščanskih vrednotah. Po pesmi "Marija skoz življenje..." smo zapustili cerkev in se preselili v restavracijo, kjer smo ostali skoraj ves popoldan in se

pogovarjali o Sloveniji, Cerкви doma in po svetu ter govorili tudi o mnogih pekočih problemih, ki nas tarejo v Franciji.

MERICOURT

V nedeljo, 4. maja, sta Raymond in Valerie Lepoivre iz Vimyja pripeljala v našo kapelo v Mericourtu svojega **dveletnega sina Baptista in triletno hčer Marine**, da bi jima duhovnik David Taljat podelil zakrament svetega krsta. Ob tem čudovitem slavju se je zbralo tudi veliko drugih rojakov, ki so z molitvijo pospremili novokrščenca na pot vere.

Vsako leto na binkoštno nedeljo je v kapeli svete Barbare v Mericourtu prvo obhajilo. Letos se nas je zbralo pri sveti maši ob desetih lepo število, saj smo imeli v naši sredini kar **17 prvoobhajancev** s starši, prijatelji in znanci. Kapela je bila za vse premajhna. **Ga. Milka** je otroke lepo pripravila na ta veliki dan, ko so sprejeli v svoje srce Kristusa pod podobo kruha. Otroci so sodelovali pri božji besedi in vseh obredih, dva sta brala berili, drugi pa prebrali molitev za vesoljno Cerkev. Po sveti maši smo se fotografirali, nato pa se preselili v dvorano slovenske hiše.

V soboto 31. maja, smo se ob 16. uri spet srečali v Mericourtu, kjer je koprski škof Metod Pirih, ravnatelj slovenskega izseljenskega dušnega pastirstva, podelil zakrament svete birme **11 birmancem** iz arške škofije in okolice. Po podelitvi svete birme je g. škof podelil tudi priznanja družinam, ki se že leta trudijo, da se slovenska beseda, kultura in zgodovina ohranja tudi med zdomci. Na severu Francije imajo za to veliko zaslug: **družina Milke in**

to veliko zaslug: **družina Milke in Jeana Kotar-Jagodzinski** pri poučevanju verouka in sodelovanja na slovenski misiji, **družina Françoisa in Raymonde Razložnik** sodelujejo pri delu na pastoralnem polju, in to že mnogo let.

Vinko in Albina Razložnik že več kot 40 let sodelujeta pri župnijskem svetu; Vinko je predsednik društva sv. Barbare. **Silva Vrečko** je dobila priznanje slovenske Cerkve na predlog župnijskega sveta, ker je že več let v službi in po smrti g. Stanka Kavalarja varuje slovensko hišo v Mericourtu. Vsem, ki jih je g. škof odlikoval, čestitamo in jim kličemo, nadaljujte to delo, da bodo tudi mlajši začutili potrebo in nadaljevali vaše delo.

V soboto, 26. julija, sta si pred duhovnikom Davidom Taljatom in vseh navzočih pred Bogom obljubila dosmrtno zvestobo in ljubezen **Katy Blankar**, hči slovenskih staršev, in **Dominique Tabary**. Z občutno iskrenostjo sta pogumno izrekla besedilo medsebojne privolitve in izročitve. Voščimo ji, da bi te besede ohranjala v svojem srcu in jih v težjih trenutkih življenja znova in znova ponavljala.

PARIZ

24. maja je bil za rojake, ki živijo v majhnem kraju Buchelay, oddaljen kakih 60 km od Pariza, poseben dan. Tri družine, ki so, četudi samo po enem od staršev, slovenskega rodu, so se odločile, da svojim otrokom po svetem krstu darujejo milost božjega otroštva. Tako je Bog ta dan prenovil srca Ornelle Zlatič, Alezée Marie Hélène Novello in Fabiena Prosen.

Pripravo na krstno slavlje sta vodila g. Silvester Česnik in David Taljat. Krstno slavlje s sveto mašo je v župnijski cerkvi sv. Sebastijana v Buchelayu obhajal g. David Taljat, ki je s pesmijo in besedo nagovoril zbrane sorodnike in prijatelje. Najlepši nagovor vsem pa je bil obred svetega krsta, ki je vsakega od nas spomnil, da moramo ohranjati in omogočati potrebno rast temu velikemu božjemu daru, ki smo ga sami prejeli že pred leti. Po maši smo praznovanje nadaljevali ob skupni večerji.

1. junija smo imeli v Parizu prvo obhajilo in sveto birmo. G. škof Metod Pirih je podelil sveto birmo v kapeli svete Terezije Deteta Jezusa v Chatillonu samo štirim osebam, prvo sveto obhajilo pa dvema deklicama. Med nami je bil tudi g. veleposlanik dr. Andrej Capuder z ženo Majdo. Bilo je čudovito, saj je vsak hotel sodelovati po vseh svojih močeh, da bi bil ta dan za vse nekaj velikega in lepega. Po sveti birmi je g. škof Metod podelil priznanja naslednjim družinam, ki so svetel zgled pri pastoralnem in kulturnem življenju naše župnije v Parizu že več let. Priznanja so prejeli:

Antonija Bernard, profesorica slovenskega jezika, zgodovinarica, ki je s svojim delom vplivala, da Francozi bolje poznajo zgodovino slovenskega naroda;

Jean Burian, liturgični sodelavec in sodelavec pri pastoralnem delu v slovenski župniji;

Janez in Marjanca Ložar za trud pri delu v Društvu Slovencev v Parizu in v župniji;

Jože in Antonija Šimc, člana župnijskega sveta in sodelavca pri delu za naše misijonarje po svetu;

Mirko in Marija Šuman, člana župnijskega sveta in sodelavca pri misijonskem delu za pomoč slovenskim misijonarjem po svetu;

Niko in Eva Sutlič, člana župnijskega sveta, vsestransko pomagata v župniji in pri društvu Slovencev v Parizu;

Ciril in Terezija Valant že mnogo let pomagata v slovenski župniji v Parizu. Ciril je že več let predsednik župnijskega sveta.

Lojze in Angela Vidmar, člana župnijskega sveta in sodelavca pri pastoralnem delu v župniji.

Po sveti maši smo se fotografirali pred kapelo v Chatillonu, nato pa šli z birmanci in odlikovanci v slovenski dom.

Med kosilom nas je prišel pozdravil tudi nanterski škof Francois Favreau in s spodbudnimi besedami potrdil našo navzočnost v njegovi škofiji. Škofu Metodu je zagotovil sodelovanje s slovensko župnijo v Franciji.

Zlata maša

Zahvalno mašo ob 50-letnici duhovništva (ki jo navadno imenujemo zlata maša) bo prelat Ignacij Čretnik daroval za pariško in vso našo skupnost v Franciji v nedeljo, 14. septembra, ob desetih dopoldne v kapeli svete Terezije Deteta Jezusa v Chatillonu. Pridigal bo pomožni mariborski škof Jožef Smej. Zlatomašnik in župnija toplo vabijo k tej sveti maši in prijateljskem srečanju po maši v dvorani slovenskega doma. Vsi, ki ga poznamo in spoštujemo, se bomo ta dan veselili z njim. Že zdaj prosimo Gospoda, naj mu nakloni še mnogo let duhovniške službe v njegovem vinogradu.

CHLLEURS-AUX-BOIS

Skupna sveta maša bo 5. oktobra (vinotoka) ob pol enajstih dopoldne. Eno uro pred sveto mašo bo možnost za zakrament sprave. Pridite malo prej, da dobro pripravimo pesmi in liturgijo. Oktober je čas rožnega venca, mesec Matere Marije. Vsi prisrčno vabljeni!

Milan Renko 1925-1997 (Fontenay sous Bois)

G. Milan Renko je bil rojen 1. septembra 1925 v Malih Ločah pri Ilirski Bistrici v družini s petimi otroki. Ko je imel sedem let, mu je umrl oče, zaradi česar je imel zelo težka otroška leta. Kot mladi fant je bil v letih 1943-1945 na Korziki v Franciji kot vojni ujetnik. Po vojni se je vrnil v domače kraje in tam pridno delal, dokler se ni leta 1957 vrnil v Francijo. Poročil se je leta 1961 z **Marijo Hrežej** iz Vrtovina na Vipavskem. Iz njune ljubezni sta se rodili **hčerki Sonja in Veronika**. Pridno je delal, da je preživel svojo družino in kljub mnogim težavam je bil vedno dobre volje ter nasmejan, tako da jo je delil še drugim. Kamor koli je prišel, povsod je bil viden njegov nasmeh in lepa beseda. 1. junija 1997 je bil še pri sveti maši, ki jo je daroval g. škof Metod Pirih. Bog pa mu je dal milost, da je prejel zakrament sprave in zakrament svetega maziljenja. G. Silvo Česnik mu je podelil zakrament svetega maziljenja ob prisotnosti ge. Marije in njegovih otrok. Skupaj smo molili med obredom, naj mu Bog vrne zdravje in mu da večno življenje. 12. julija pa se je po kratki bolezni vrnil k njemu, ki ga je ljubil in molil z vero, ki jo je prejel po svojih starših. V petek popoldne je bil pogreb v cerkvi Saint Germain v Fontenayju

sous Bois ob velikem številu slovenskih in francoskih prijateljev. Sveto mašo in pogrebne obrede je opravil g. Silvo Česnik, petje med mašo in na pokopališču je vodil dr. Janez Zorec. Veliko število ljudi pri vseh obredih je pričalo, da so ga vsi radi imeli kot človeka in vernika. Ob odprtem grobu smo mu zapeli pesem: "Ko zarja zlati nam gore..." Marsikatero oko je bilo rosno ob lepi melodiji in besedilu, ki se je prelivalo po velikem pokopališču.

Slovenska katoliška misija iz Pariza in vsi Milanovi prijatelji izrekamo sožalje ženi Mariji, hčerkama Sonji in Veroniki in vnukom ter vsemu sorodstvu v Franciji in Sloveniji. Družina Renko se prav lepo zahvaljuje vsem, ki so jim izrekli sožalje pri pogrebnih molitvah in sveti maši.

Anton Gombač (1925-1997) (Arnouville les Gonesse)

Po prijateljih smo zvedeli, da je nenadoma umrl g. Anton Gombač, rojen 18. aprila 1925 v Zajelšju pri Ilirski Bistrici. Njegova otroška leta so bila težka in ne preveč dobra, ker je živel v kraju, ki je bil pod italijansko okupacijo kot vsa Primorska. Bil je zaveden Primorec in v šali je večkrat dejal: "Slovenci smo pa res trmasti ljudje, da smo celo Italijane pregnali iz naših krajev!" Na žalost je po vojni leta 1957 tudi sam zapustil domače kraje in prišel v Francijo. Dve leti je trdno delal in leta 1959 se je **poročil z Marijo**, ki mu je podarila tri otroke: **sina Jožefa, hčerki Marjano in Veletu**. Pridno je delal, da je svojim delom preživel družino in še drugim pomagal po svojih močeh. Rad je bil v družbi slovenskih ljudi in prijateljev. Vemo, da ni njena njegova življenjska

pot vedno postlana z rožicami, kljub temu je v družinski ljubezni prenašal vse življenjske težave. Mirno je zaspal v Gospodu. 19. julija smo se ob prisotnosti slovenskih rojakov in francoskih prijateljev zbrali v cerkvi NOTRE DAME DE LA PAIX v kraju ARNOUVILLE LES GONESSE in z duhovnikoma JEANOM PAULOM in SILVESTROM ČESNIKOM opravili molitve za njegov mir in večno življenje. Pokopan je bil na pokopališču v kraju, kjer si je sezidal lepo hišo. Na pogreb so prišli tudi njegovi sorodniki iz Slovenije.

Slovenska katoliška misija izreka sožalje ženi Mariji, otrokom Jožefu, Marjani in Veleti, vnukom in vnučkinjam ter vsemu sorodstvu doma in po svetu.

Zaključek slovenske šole

16. junija smo se z mladino že zgodaj popoldne dobili v dvorani, da pripravimo še zadnje podrobnosti, preden se predstavimo staršem in prijateljem. Ob 18. uri je predsednik društva pozdravil vse navzoče. Sledile so zahvale in darila učiteljem in duhovnim voditeljem. In že so bili na vrsti najmlajši predstavniki slovenske šole. Pokazali so, da so se že krepko spoprijeli s slovenskim jezikom in da jih ga. Tončka Šime lepo vodila po slovenski poti. Ob burnem aplavzu so deklice podarile šopke vsem očkom v dvorani, kajti ravno ta dan je bil njihov praznik.

Skupina, ki jo vodi sestra Rozalija, nas je popeljala po poteh naših pesnikov in nam s prgiščem biserov naših poetov privabila solze v oči, posebno je bil ganljiv Franci s svojo recitacijo pesmi "Znamenje", ki poje ljubezen do domovine, našega goriškega slavčka Simona Gre-

gorčiča. Sledil je skeč "o srajci srečnega človeka", za tem je Irena Sutlič predstavila Linhartov čas kot uvod v igro Županova Micka, ki so jo predstavili učenci vseh razredov s pomočjo študentov in v priredbi Antonije Bernard in Eve Sutlič. Malo bolj kisló so se držali letošnji maturanti, saj so naslednji dan začeli z izpiti, zato smo jim dajali korajžo. Po zadnjih podatkih so to oviro vsi srečno prestali in se že "veselijo" nadaljnjega študija. Pri maturi iz slovenščine je deset kandidatov opravljalo izpit, a jo niso vsi tako gladko odnesli, kot so mislili. Po podatkih Antonije Bernard, ki je naloge ocenjevala, so bile ocene od 4 do 19; bravo junaku, ki si je nabral oceno 19.

Od nas se je poslovila Anja Kosjek, ki je dve leti delovala v naši šoli. Vsem, ki ste kakorkoli pomagali pri pouku slovenskega jezika, naša prísrna zahvala.

Na svidenje veleposlaniku

V nedeljo, 22. junija, smo se Slovenci iz Pariza in okolice zbrali v velikem številu pri zahvalni maši, ki so jo v čast in zahvalo g. Capudru in njegovi ženi Majdi darovali naši duhovniki. Po maši je društvo Slovencev v Parizu povabilo vse navzoče v dvorano doma, kjer je po nagovoru in zahvali predsednika društva g. veleposlaniku in ženi sledil kratek kulturni program pod vodstvom dr. Janeza Zorca ob spremljavi pianista g. Mirjana Devetaka in s sodelovanjem prelata Čretnika. Globoko ganjena sta se g. in ga. Capuder zahvalila za našo pozornost in priznanje za njuno delo.

Vsa slovenska skupnost v Franciji bo ohranila g. Capudra in njegovo

ženo v najlepšem spominu. Mnogim sta vrnila samozavest in ponos na slovenske korenine, ki so jih naši predniki gojili in zanje umirali skozi stoletja. V zahvalo smo jim zapisali besede Kongeeja, ob katerih bi si moral marsikateri Slovenec izprašati svojo vest: "Plemenit človek misli na dolžnost, nizkoten na denar. Plemeniti je zahteven do sebe, nizkoten do drugih."

uredil Silvester Česnik

N E M Č I J A

BERLIN

Prvo obhajilo

V nedeljo, 11. 5., smo imeli slovesnost prvega svetega obhajila osmih prvoobhajancev, kar je zelo razveseljivo.

Prvič so prejeli Jezusa v podobi kruha: Sandra Pečnik, Mateja Goljevšček, Florjan in Gregor Baligač, Danijel Gabor, Janez Melanšek,

Prvoobhajanci z župnikom Dorijem

Boris Simončič in Marko Pangerl. Na slovesnost se je pripravljala in sodelovala vsa župnija: ministrirali so birmanci, pri branju beril in prošnji so sodelovali starši in mladinci, med mašo pa je igrala Druga generacija, ki je eno pesem zapela skupaj s prvoobhajanci.

Prvoobhajanci so dobili spominska darila: angelčke kropivčke, kakršne smo včasih doma v Sloveniji videli ob vhodu v hišo. Župnik je pridigo navezal nanje. Prva molitev, ki so se je naučili moliti, je bila Sveti angel, varuh moj..., in angel naj jih varuje skozi življenje. Na srce jim je položil, naj v posodico nalijejo blagoslovljeno vodo in se vsak dan z njo pokrižajo ter se priporočijo svojemu angelu varuhu za srečno in varno pot.

Po maši smo imeli skupno kosilo v župnijskih prostorih. Organizatorica Ivanka Žirovnik je s pridnimi sodelavci poskrbela, da se je okrog 85 ljudi prijetno počutilo. V prijetnem razpoloženju smo ostali skupaj vse do večernih ur.

Binkošti

Binkošti je praznik vseh Slovencev, še posebej mladih, pa tudi gostov

drugih narodnosti. Častna gosta sta bila gospod **Konrad Birkholz**, župan berlinske občine Spandau, in gospa **Mitra Mandič**, hrvaška veleposlanica. Niti glasbeni gostje iz Slovenije niso manjkali. Lani smo v goste povabili skupino Čuki, letos so bili z nami **Slapovi**. Oboji so nam polepšali bogoslužje. Navzoči so bili še gospod **Ernest Marguč** z ženo in sodelavci, dogajanje pa je snemala CATV Celje.

Praznovanje se je začelo ob 15. uri. Višek je bila prava binkoštna pastirska sveta maša, ki smo jo uprizarili skupaj s Slapovi. Ti so med mašo peli lepe pastirske pesmi. Bogoslužje in župnikova pridiga sta govorila o darovih in milosti, ki jih daje Sveti Duh vsakemu izmed nas, ter o vlogi kristjana v sodobnem svetu, v katerem se odraža njegova prepričljivost, zvestoba in samostojnost.

V cerkvi sv. Elizabete je bilo veliko ljudi, ki so lepo sodelovali pri slovesnosti. Ob čudovitem, ubranem petju Slapov in izbranih župnikovih besedah smo čutili globoko hvaležnost Bogu za to, da smo kristjani, da nas povezuje nevidna vez, naša vera, naša pesem, naša slovenska beseda.

Po maši smo imeli zabavo do 3. ure zjutraj. Slapovi so navdušili, njihove pesmi so nagovorile vsakega, mlado in staro. Besedila njihovih pesmi in prijetne melodije sežejo v dušo, se dotaknejo srca. Pa naj pojejo o ljubezni, o razočaranju, o očetu, o zidarjih, o preprostih, vsakdanjih stvarih. Tudi to je naša domovina, prijetni **člani ansambla Slapovi**, ki ga sestavljajo Jože Pečjak (diatonična harmonika), Jože Skubic (vokal), Robert Kuhelj (kitara), Marko Mirtič (bobni), Martin Štibernik (klavira)

Otroci čestitajo staršem ob srebrni poroki.

ture) in Gregor Štibernik (bas kitara).

Za organizacijo odlično pripravljene prireditve je skrbela **Barbara Pucko s sodelavci**. Hrana z žara je bila zelo okusna. Točili smo dolenski cviček, Slavinčevo belo štajersko vino, točeno laško pivo. Skrbne žene so pripravile okusno pecivo, člani **družine Rupnik** so nalovili prek 40 postvri in jih spekli na žaru. Čudovite so bile!

Za prenočevanje in dobro počutje članov ansambla Slapovi in njihovih spremljevalcev so poskrbele **družine Stavec, Bonifarti, Muhič in Žirovnik**. S Slapovi je prišla na obisk k staršem tudi naša **pevka Karmen Stavec**, ki je dvajset let živela v Berlinu, zdaj pa živi v Domžalah.

Srebrna poroka Marinke in Toneta Bačovnika

15. julija je minilo 25 let, kar sta si postaven ženin Tone in prikupna nevesta Marinka Bačovnik v cerkvi sv. Martina v Velenju pred Bogom obljubila večno zvestobo in ljubezen ter si nataknila poročna prstana.

Marinka je iz rodne Zabrekve v Selški dolini leta 1970 odšla s trebuhom za kruhom v Berlin, leto pozneje je v Berlinu našel delo Tone, ki je prišel iz Bevc pri Velenju. Spoznala sta se v Kolpinghausu, kjer je bil tedaj sedež slovenske katoliške misije in kjer so se tedaj srečevali verni Slovenci. Ljubezen ju je povezala in leta 1972 sta se poročila.

Slavljenca sta srebrno poroko želela obhajati v Velenju. Kot takrat, pred četrto stoletja, sta v soboto, 19. julija, nemirna stopila pred oltar in svojo zakonsko obljubo ponovila. Marinkina priča je bil stric Francelj, Tonetova pa brat Ivan. Bogoslužje je potekalo v slovenskem in nemškem jeziku, saj so bili poleg Jožeta VEHOVARJA, župnika župnije sv. Barbare iz Velenja, navzoči še duhovniki iz Berlina: dekan ELSNER, njegov kaplan KOTZUR in slovenski župnik Izidor PEČOVNIK. Sodelovali so tudi njuni otroci: Bernardka je ministrirala, Mojca in Janez sta brala berili, Joži je brala prošnje. Tudi enoinpolletni vnuk Aleš, Mojčin sin, je bil dobre volje in je po svoje sodeloval pri maši. Zelo lepo in doživeto bogoslužje so polepšali pevci iz Šmihela nad Mozirjem, pesem Dva novčiča pa so

doživeto zapele hči Joži, nečakinji Nataša in Tanja ter Suzana Ipavec iz Berlina.

Srebrnoporočenca in svatje so se po cerkevni poroki odpeljali do gostišča Hren v Vinski Gori, kjer se je slavlje nadaljevalo. Nasmehana in dobre volje sta sprejemala čestitke, darila, pa tudi veliko različnih presenečenj je bilo pripravljenih zanju. Za dobro voljo in ples je igral kvintet Dori. Vse je potekalo po domače, prijateljsko in v medsebojni povezanosti.

Slavljenca sta zgled krščanske družine, pomoči in službe Cerkvi. Z veliko ljubeznijo in zavzetostjo skrbita za cerkev Srca Jezusovega v Charlottenburgu v Berlinu, kjer sta mežnarja in gospodarja. Redno zahajata k slovenskim mašam na Kolonnenstrasse, kjer se ob koncu tedna srečata z drugimi Slovenci, ki živijo in delajo v Berlinu. V zakonu so se jima rodili štiri otroci, ki sta jih vzgojila v pridne, poštene in zavedne Slovence. Bernardkin boter in krsčevalec je bil kardinal Meisner iz Berlina, zdaj kardinal v Kölnu, kar je veliko priznanje za njuno delu v nemški župniji. Hči Mojca je poročena in živi v Sloveniji. Želimo jima, da bi jima Bog naklonil zdravlje in moči za nadaljnjih 25 skupnih let!

Letovanje v Izoli

Berlinski Slovenci so spet dokazali, da jim je ljubezen do domovine ena od najpomembnejših stvari v življenju. Župnik, društvo Slovenija in starši so v Izoli za veroukarje in šoloobvezne otroke s skupnimi močmi organizirali zaključek verouka in poletno šolo.

Letovanja, trajalo je od 5. do 12. 7., se je udeležilo 32 otrok. Stanovali so v hotelu Riviera. Zaradi lažjega nadzora so se razdelili v tri skupine: za najmlajše je skrbela učiteljica slovenskega jezika v Berlinu Lilijana Stajan (z nekaterimi so bili starši). Za "srednje" je skrbela podpredsednica društva Slovenija Anica Kraner, za starejše pa je bil odgovoren župnik Izidor Pečovnik.

Po zaslugi mnogih dobrotnikov je v soboto, 5. 7., zjutraj iz Murske Sobote krenil na pot avtobus s šoferjem Bojanom Svetino in učiteljico Lilijano. Na poti mimo Slovenskih Konjic, Celja, Krškega, Novega mesta, Ljubljane do Brnika je pobiral otroke, ki so bili s starši že v Sloveniji. Na Brniku se jim je pridružila še zadnja skupina, ki je iz Berlina prispela z letalom. Na avtobus so obesili slovensko in berlinsko zastavo in se podali proti morju. Še prej so se ustavili v Močilniku, kjer so si ogledali izvir Ljubljanske, dobri ljudje iz ljubljanskega podjetja pa so jim za dobrodošlico pripravili kosilo.

V Izoli so jih pričakali člani Portoroškega pevskega zbora, ki so jim veliko pomagali pri prvih korakih, za kar se Jožetu Peganu, Daretu in Jožetu, Barbari in vsem drugim srčno zahvaljujejo. Kajti to letovanje ni bilo le kopanje v morju in poležavanje na plaži, igranje in zabava, pač pa so si organizatorji zadali cilj, da otrokom v tem tednu dni pokažejo čim več lepote Slovenije, jih spodbudijo, da jo vzljubijo, kajti le tako lahko pričakujemo, da se bodo čez nekaj let vrnili.

Že v nedeljo so si pod strokovnim vodstvom umetnika Jožeta Pohleka ogledali Hrastovlje in njegova kiparska dela. V ponedeljek so se z

ladjo popeljali do Pirana, si ogledali mesto in se kopali v Fiesi. Naslednji dan so si pod vodstvom kustosinje Zore Žagar ogledali sečoveljske soline. V sredo so bili ves dan na plaži, v četrtek pa jih je čakalo presenečenje na portoroškem letališču. Drago Vrankar je mlade Berlinčane s svojim letalom popeljal na panoramski izlet. Celo popoldne so uživali ob vzletanju in pristajanju letala, dokler se niso popeljali prav vsi in si sptičje perspektive ogledali našo lepo obalo. V petek so se spet kopali, v soboto pa je bil že dan odhoda.

Letovanje je popolnoma uspelo. Otroci, starši in organizatorji so bili navdušeni. Vse skupaj je bilo nepozabno. Nekateri otroci so prvokrat doživeli morje, pa let z letalom ali vožnjo z ladjo...

Ob tej priložnosti bi se radi zahvalili vsem pokroviteljem v Sloveniji, ki jim ni žal ne časa ne denarja, da polepšajo bivanje berlinskih Slovencev v domovini.

M. M.

FRANKFURT NA MAJNI

V maju smo se na nedeljo Svete Trojice zbrali v Marijinem svetišču **Maria Sternbach** pri Ilbenstadtu, dobrih 40 km od Frankfurta. Z nedeljsko sveto mašo in petimi litanijami Matere Božje smo obhajali Gospodov dan in opravili šmarnično pobožnost. V prelepem spomladanskem vremenu se nas je sredi gozda zbralo lepo število. Mašno bogoslužje je vodil domači župnik **Martin Retelj** ob pomoči diakona **Ronalda Schäfferja**, letošnjega novomašnika majnske škofije. Petje je na harmoniju spremljal dr.

Vinko Kraljič, župnik v bližnjem Ilbenstadtu. Tudi redno srečanje po maši v župnijski dvorani v Ilbenstadtu nas je razveselilo in povežalo. Bilo je lepo in prijetno!

Na praznik sv. Rešnjega Telesa in Rešnje Krv je bila v Frankfurtu na Römerju **maša in procesija** sv. Rešnjega Telesa. Prošnje za vse potrebe so bile izrečene v različnih jezikih, tudi v slovenskem iz ust jezuitskega študenta **Frančka Bertolinija**. V procesiji v stolno cerkev so predstavniki narodov nosili darove, sadove in izdelke svoje domovine; slovenske sta nesla **Natalija in Roman** v narodni noši. Slovenska stojnica je po procesiji ponujala poleg slovenskega vina tudi **kraški pršut**. Bil je zelo dober in ga je hitro zmanjkalo. Tudi to je predstavitev Slovenije!

Konec junija ob prazniku slovenske državnosti je že nekaj let zapovrstjo v cerkvi Maria Einsiedel pri Gernsheimu **maša za domovino** ter srečanje Slovencev. Letošnje je bilo v soboto, 21. junija. Kljub kislem vremenu se nas je zbralo okrog sto iz dveh slovenskih župnij, Mannheim in Frankfurta. Praznovanje

Diakon Roland pri slovenskem bogoslužju v Darmstadtu

smo združili z obhajanjem **srebrne maše** Janeza Modica in Bogdana Saksida, sedanjega in nekdanjega slovenskega duhovnika v Mannheimu. Z njima je somaševal tudi slovenski župnik iz Frankfurta Martin Retelj. Na spominsko podobico sta zapisala besede iz pisma Kološanom (4, 2): "Vztrajajte v molitvi, bedite v njej in se zahvaljujte. Obenem pa molite tudi za nas, da bi nam Bog odprl vrata besede in da bi oznanjali Kristusovo skrivnost." Ob teh besedah in z mislijo na domovino je Bogdan Saksida razvijal v pridigi misli, ki so bile izrečene vsem v premislek in spodbudo. Po maši jima je izrekel čestitko tudi predstavnik slovenske države, konzul Jožef Ciraj. Kljub slabemu vremenu je bilo prijetno domače tudi ob hrani z žara in domači kapljici, kar so imeli na skrbi župnijski svet in društvo Sava iz Frankfurta.

V letošnjem šolskem letu se je kar nekaj otrok iz naše župnije pripravljalo **na prejem prvega obhajila** 6. julija. Trije so sicer bili pri prvem obhajilu že v nemški župnij oziroma doma v Sloveniji, za dve deklici pa je bilo pravo prvo obhajilo. Molimo in prosimo Vsemogočnega, da bodo **Helena, Simona, Lena, Maki in Gino** skupaj s starši ljubili in spoštovali nebeško hrano in jo radi in z vero zauživali. Po slovesnosti v cerkvi smo se zbrali s prvoobhajanci, starši in gosti v dvorani k skupni večerji, kjer smo ob zauživanju zemeljske hrane delili medsebojno veselje.

"**Za novo mašo** se spleča raztrgati tudi nove čevlje." Tako nekako so govorili naši predniki in s tem pokazali, kaj jim pomeni duhovnik. V nedeljo, 13. julija, je **Ronald**

Schäffer, po materi Slovenec, obhajal novomašno slovesnost v Weiterstadtu pri Darmstadtu. 12. julija je bil v stolnici v Mainzu še z dvema diakonom posvečen v duhovnika. Novomašna slovesnost je bila v nemškem jeziku, nekaj pa je bilo tudi slovenščine. S pomočjo Polone Košir smo se Slovenci naučili novomašno pesem in jo skupaj z novomašnikovimi gosti iz Slovenije pred začetkom maše zapeli. Evangelij je župnik Stane Zidar iz Kranja prebral tudi v slovenščini, in tudi veroizpoved smo izpovedali v novomašnikovem materinem jeziku. Vsej slovesnosti so dali slovenski pridih pritrkovalci iz Naklega, novomašnikova mašna oblačila iz radovljiške delavnice šolskih sester ter izročitev novomašnega križa.

Poleg drugih zakramentov, ki jih delimo oziroma prejemamo po slovenskih skupnostih, so tudi duhovni poklici znamenje, da so naše župnije na tujem živa mladika Kristusove Cerkve, ne pa nerodovitni in suhi les, ki ga je potrebno odstraniti.

V maju, v tem prelepem mesecu, sta tudi pred oltarjem potrdila svojo ljubezen **Klaudija Bricl in Jochen**

Klaudija Bricl in Jochen Pfeiffle

Aleksander z mamo in krstiteljem

Pfeifle. Poročila sta se 24. maja 1997 v nemški župniji Großkrotzenburg v bližini Frankfurta, kjer živita. Naj bolji Bog blagoslavlja in podpira njuno izbiro in odločitev.

Zadnji dan junija je v zakramentu krsta prejel novo življenje in prerjenje v Kristusu Aleksander Milošević, ki s svojo mamo Lidijo začasno biva v Bad Homburgu. Kristus, ki je življenje, Luč in Pot, naj novokrščencu **Aleksandru**, njegovi mami, botrom in vsem bližnjim s svojo milostjo pomaga rasti v življenju po veri.

Že 14. oktobra 1996 je v Hannoveru nesrečno umrl Mihael Hvasti. Zadnja leta je preživel na invalidskem vozičku v domu za ostarele. Rodil se je 2. januarja 1912 na Bregu pri Kranju. Med drugo vojno je živel v Nemčiji, prišel 1945 domov, čez nekaj let pa odšel v Italijo, nato v Francijo, leta 1955 pa nazaj v Nemčijo v Hannover, kjer je delal kot sobopleskar. Pogreb je bil 7. maja 1997 v Frankfurtu, kjer živita še njegov brat in nečak. Po nemirnem zemeljskem življenju naj se spočije pri Tistemu, ki mu je dal začetek večnega življenja.

INGOLSTADT

V petek, 18. julija, smo se člani pevskega zborčka (17 izletnikov) zgodaj popoldne zbrali pred cerkvi - jo sv. Konrada.

Kljub kislemu vremenu smo se odpravili na pot v Riedenburg, mesto ob rečnem kanalu Donava-Maina-Ren. Nad mestom je grad Rosenburg, v katerem gojijo ptice ujede. Dvakrat dnevno prikazujejo tudi njihove spretnosti v letenju. Tako smo se z veseljem pomešali med obiskovalce in uživali ob pogledu na njihove spretnosti.

Pot nas je potem vodila v **grad Prunn**, ki je za nekaj krepkih lučajev kamna odaljen od Rosenburga. Tudi ta grad se razkazuje na mogočni skali nad kanalom. Skozi grad nas je pospremil vodič in nam bogato prikazal življenje iz časov, ko je bilo v gradu še bolj živahno.

Po ogledu smo se zbrali pri avtomobilih in se dobro okrepčali. Sledilo je še prijetno družabno srečanje. Na poti domov nas je spet prijazno pozdravljaj brat dež.

Nürnberg

Zahvalno mašo smo imeli tretjo nedeljo v juliju. Pri maši se je g. župnik prisrčno zahvalil vsem, ki z ministriranjem (**brata Kozole in B. Zgubič**), branjem (**B. Dolenc in P. Merku**) in orgljanjem (**M. Merk**) sodelujejo pri sveti maši ter tistim, ki bodo spet poskrbeli za nas po maši (**družini Dominko in Tikvič**).

Po maši smo se zbrali na župnijskem vrtu, obsijanem s soncem. Obujali smo spomine in kovali načrte za prihodnje tedne; mladi so se raje predali tekanju in drugim igram. Ko smo si že dobro potešili

lakoto in žejo, nas je z vrta pregnala dežna ploha. Tako smo se preselili v župnijsko dvorano in tam nadaljevali družabno srečanje do poznih popoldanskih ur.

Zahvalne svete maše ob sklepu šolskega leta in pred dopusti smo imeli tudi v drugih krajih: Ambergu, Weidnu, Neutraublingu in Ingolstadt. Povsod smo po mašah nadaljevali srečanje v prijetni sproščeni družbi rojakov in njihovih svojcev.

Weißenburg

Sobota, 12. julija, je bil za spremembo spet čudovit sončen dan. Kako tudi ne, saj smo se odločili, da bomo preživeli dan v naravi - na Čarovničnem plesišču (planoti, obdani z gozdom na samem vrhu pri Treuchtlingenu).

Kar poln avtobus iz Ingolstadta in okolice nas je bilo v gosteh pri rojakih **iz Weißburga**. Pridružili so se nam tudi **rojaki iz Rötenebacha** in **Neuendettelsaua**. Najprej smo se zbrali okoli priložnostnega oltarja pod osamljenim borom in se duhovno povezali v mašni daritvi. Obogatili so jo mladi, ki so mašo spremljali na kitare in električne orgle - z današnjo tehniko je tudi to mogoče.

Sledil je čudovit in razgiban popoldan, v katerem nas je povežala dobra volja, pesem ob harmoniki (skrb za suho grlo in upadel trebušček pa so kot običajno prevzeli **Ivan, Anica in Ivko**) ter prostran travnik, ki nas je vabil k igram.

Dan se je že nagnil k večeru, ko smo se po prijetno preživetem dnevu težko razšli in odpravili proti domu.

za SKM Ingolstadt B. P.

MÜNCHEN

Slovesnost sv. birme in prvega sv. obhajila

smo obhajali 15. junija. Birmovalec je bil koprski škof msgr. Metod Pirih, narodni ravnatelj za dušno pastirstvo slovenskih izseljencev po svetu. Že večer prej smo se zbrali v naši župnijski kapeli. Skupno smo molili za naše birmance. G. škof nam je razložil pomen zakramenta birme in pozval vse birmance, da se dejavno vključijo v župnijsko občestvo. Po maši smo se v župnijski dvorani pogovarjali s škofom. Ljubeznjivo je orisal dušnopastirsko delo z birmanci in mladimi v svoji škofiji. Predstavil je različne možnosti dejavnosti mladih po župnijah.

Naslednji dan, v nedeljo, smo se zbrali v cerkvi Svetega Duha. Zbralo se nas je veliko, tako kot že dolgo ne. Škof je birmal pet birmancev iz naše župnije in eno iz augsburgške. K obhajilu je letos pristopila le ena prvoobhajanka. Slovesnost je z ubranim petjem povzdignil naš župnijski pevski zbor. Bilo je lepo, pri-srčno.

Šolsko leto smo letos končali 21. junija, ko smo se zbrali skupaj s starši in šolarji pri zahvalni sv. maši. Po njej smo razdelili spričevala, ki so odsevala vloženi trud med letom. Poslovali smo se od tistih, ki našo šolo zapuščajo in jim zaželeli, da materinščine ne bi pozabili. Novo šolsko leto bomo **začeli 20. septembra**. Kljub manjšemu številu šolarjev bomo poučevali na vseh stopnjah in priredili že tradicionalno igrico za materinski dan. Skušali bomo oživeti tudi **mladinsko skupino**. K njej vabimo vse birmance in druge mlade. Začnemo 20. septembra ob 14.30.

Letošnji **župnijski in šolski izlet** nas je vodil na Mainau, majhen otoček na Bodenskem jezeru. V začetku smo trepetali, ali bomo napolnili en avtobus, na koncu je bilo prijavitelcev kar za dva. Tudi vreme nam je bilo naklonjeno, čeprav jutraj ni bilo najbolj obetajoče. Vse je pritegnila idilična lepota otočka. Mainau meri komaj 45 ha, a so ga lastniki spremenili v pravi cvetlični vrt. V vsakem letnem času ima svoj čar. Milijona in pol tulipanov, ki se praviljično bohotijo v maju, žal nismo mogli več občudovati. Zato pa smo videli 9000 vrtnic iz 400 vrst, različne eksotične rastline, palme in druge tropske rastline, bogato zbirko tropskih metuljev, pa seveda čudovito oblikovane nasade. Otroci so bili najbolj navdušeni nad živalmi iz rož.

Spet se je **od slovenske skupnosti v Münchnu** poslovil eden naših članov, in sicer **g. Janez Knaus**. Doma je bil v Loškem Potoku, po poklicu mizar. V Nemčijo je prišel na delo leta 1966. Tu je spoznal svojo ženo Štefko in se z njo poročil. V zakonu so se jima rodile tri hčere, od katerih je ena pri dvajsetih letih umrla. Pokojni je bil priden delavec; več kot dvajset let ni niti enkrat manjkal na delu. Sicer je rad živel bolj umaknjeno, vseč mu je bila

družba rojakov. Zbolel je za rakom. Bolezen je hitro napredovala, ni je bilo mogoče ustaviti. Na odhod v večnost se je lepo pripravil. Pokopali so ga v domačem kraju. Ženi. Štefki in hčeram izrekamo globoko sožalje, pokojnemu pa želimo vso srečo pri Bogu!

Še o eni smrti moramo poročati. Umril je **g. Anton Čerpnjak** iz Martinje vasi v Prekmurju. V Münchnu je živel dolga leta. Najprej je bil zaposlen na gradbiščih, pozneje pa je opravljal priložnostna dela. Po značaju je bil miren in zadržan. Mogoče je bil prav zato med nami tako neopazen. Bil pa je pošten in izredno dober človek. Pri padcu so se mu pojavile krvavitve v glavi, zaradi česar je umrl. Pokopali so ga doma. Želimo mu srečno večnost, njegovi mami, bratom in sestram v domovini pa izražamo iskreno sožalje!

Waldkraiburg

Naša slovenska skupnost ni prav velika, je pa trdoživa. Že dolga leta se manjša skupina redno udeležuje slovenskih maš, kjer zapojemo in molimo slovensko, po maši pa pred cerkvijo poklepeta. Tu so še drugi naši rojaki, od krajevnega središča bolj oddaljeni. Marsikomu

Janez Knavs

Isabella Arnusch

Benjamin Smogavc

sobotna večerna ura naših maš ne odgovarja, kar je seveda razumljivo. K maši lahko hodijo v bližnje nemške cerkve.

Z veseljem poročamo o prvem obhajilu dveh tukajšnjih slovenskih otrok. To sta **Benjamin Smogavc** in **Isabella Arnusch**. Zanju in za njuni družini je bil to lep družinski praznik. S prejemanjem Kruha močnih bosta odslej še lažje živela polno krščanstvo. To jima tudi iz srca želimo!

Rosenheim

Naša majhna skupnost iz Rosenheima je izgubila enega člana. **G. Rok Fideršek** je odšel v večno domovino. Na svet je prišel v Zagrebu, kjer je bila takrat družina, drugače pa so bili iz Šmarij pri Jelšah. V Nemčijo je prišel leta 1961, najprej v Schwarzwald, kjer je spoznal svojo bodočo ženo in se kmalu z njo poročil. Potem sta se preselila v Rosenheim. Zaposlil se je pri Kathreinu, kjer je delal 25 let. Zahrbtna bolezen je bila močnejša od zdravniške vede. Kar štiri mesece se je boril z boleznijo. Ves ta čas so ga obiskovali prijatelji, najbolj pa žena in sin, saj so se vedno lepo razumeli in bili povezani v srečnih časih in tudi v preizkušnji v boleznih.

Z zakramenti za umirajoče se je naš pokojni lepo pripravil na srečanje z Bogom, kar je tudi največja tolažba za ženo in sina. Na pogreb je prišlo lepo število prijateljev. Ženi Ivanki in sinu Ivanu naše iskrene sožalje, rajnemu g. Roku pa želimo večni mir in pokoj pri Bogu.

OBERHAUSEN

Zadnji čas se je v župnijski skupnosti v Essnu okrepilo delo za ustanovitev župnijskega pastoralnega sveta. Najprej se je osnoval pripravljalni odbor, ki se je v zadnjih nekaj mesecih sešel štirikrat in obravnaval namene in pravilnik delovanja takega sveta faranov v župniji. Sklep vsakega sestanka je bil, naj bi to člani pripravljalnega telesa poskušali razširiti v pogovorih širši skupnosti slovenskih vernikov. Delo za prvi ŽPS se bo v podopustniškem času nadaljevalo še bolj zavzeto, saj so volitve predvidene že v oktobru, ko bodo volitve ŽPS po vseh nemških župnijah hkrati.

Župnijsko življenje v poletnih mesecih na fari ni zamrlo. Redno je potekalo bogoslužje v Essnu. V Oberhausnu ga ni bilo tri nedelje, na drugih podružničnih krajih pa je odpadlo le po eno srečanje. Bilo pa je nekaj več veselih dogodkov ob

Rok Fideršek

krstih, saj smo jih obhajali kar štiri. O njih bomo podrobneje poročali v naslednjih številkah NL, ko bomo lahko objavili tudi slike z vseh teh slovesnosti.

Prav gotovo pa nam je zelo težko poročati o nenadni in pretresljivi smrti **Alojza Potočnika** iz Mühlheima. Odšel je sam v domovino, obiskal nekaj svojih najbližjih sorodnikov, potem pa se je za njim zgubila sled. Čez nekaj dni so domačini v gozdu odkrili zgoren avtomobil in kasneje še telo pokojnega. Ta dogodek je pretresel celotno našo skupnost. Začutili smo, kako krhek je lahko človek sam v sebi, kako je stalno v nevarnosti, da se znotraj sebe ne ujame več in se mu nenadoma zazdi težave, ki jih ima, pretežke. Posebej je nepričakovana smrt pretresla ženo in otroke rajnega farana. Skušali smo jim stati ob strani s krščanskim upanjem in molitvijo. Pokojni Alojz je bil namreč redno pri slovenski maši v essenski skupnosti. Vsako nedeljo pred mašo in po njej se je rad ustavljal med možmi. Bil je sicer nekoliko vaze zaprtega značaja, vendar družaben in se je rad nasmegal. Veliko je pomagal tudi pri dobredelni dejavnosti naše župnije. Na zadnjem binkoštnem srečanju v maju je bil med pomočniki in sodelavci. Zaradi vsega tega se ga bomo še posebej spominjali in prosili Boga, naj v njem najde svoj večni mir in pokoj.

STUTT GART

Že v začetku junija smo doživeli lep **kulturni večer v Böblingenu**. Po sv. maši je bila v dvorani prisrčna prireditev z naslovom "Na krilih

besed in glasbe". Nastopili so otroci slovenske dopolnilne šole pod vodstvom gospe Helene Thiele, ženski ter moški kvintet in recitator.

8. junija smo imeli "**ponovitev**" prvega **sv. obhajila** v slovenski župniji, saj gredo otroci k prvemu svetemu obhajilu že s svojimi vrstniki v nemških župnijah.

Sredi junija smo se s tremi avtobusi **popeljali v Bamberg**, na grob cesarja sv. Henrika in cesarice sv. Kunigunde (Areha in Kungote), vzgojiteljev slovenske kneginje sv. Eme in velikih dobrotnikov Cerkev oz. pobudnikov krščanskega življenja na prehodu iz prvega v drugo tisočletje. Sveta maša skupaj z župnikom ter verniki tamkajšnje župnije v mogočni katedrali je bilo posebno doživetje in navezava stikov, ki se bodo morda nadaljevali in razvijali.

Popoldne smo se popeljali še do samostana Weltenburg ob Donavi in občudovali lepo baročno cerkev, poskusili njihovo domače temno pivo in se nato popeljali z ladjo skozi donavsko ožino do Kehlheima. Žal smo prišli v Weltenburg malo prepozno, tako da se nismo mogli srečati z drugimi Slovenci iz južne Nemčije, ki so prišli tja prav ta dan.

"Zgodovina je učiteljica življenja" pravi star pregovor in mi se ob pripravi na sveto leto 2000 želimo tudi tako kaj "naučiti".

V soboto, 21. junija, so nas obiskali **mladi Slovenci iz Berlina**, skupaj s svojim župnikom, g. Dorijem. Med mladimi je bilo nogometno moštvo "Slovenija Berlin", ki se je pomerilo z ekipo "Slovenija Stuttgart" in ansambel "Druga generacija", ki je igral na kresovanju, kulturno-družabni prireditvi KD Slovenija-

Stuttgart ob 6-letnici samostojne Slovenije. Na kresovanju so nastopili tudi mladi glasbeni talenti ter mešani pevski zbor "Limbar" iz Moravč.

V nedeljo, 22. junija, je **zbor "Limbar"** pel pri nemški in slovenski sv. maši v Oberstenfeldu ter popoldne pri slovenski maši v Esslingenu. Tam je bil po maši še krajši koncert, ansambel Druga generacija iz Berlina pa je v nedeljo popoldne zaigral najprej vernikom župnije sv. Elizabete, ki so ta dan obhajali župnijski praznik, po maši pa še Slovencem, ki smo napolnili dvorano pod cerkvijo.

Ta dan je bil v Sinedelfingu tudi mednarodni "**Strassenfest**", ki ima na programu tudi ekumensko molitev. Kot prejšnja leta smo Slovenci sodelovali tudi letos, za to pa je poskrbel g. Branko Zalokar, drugi predsednik župnijskega sveta.

Z otroki sobotne šole smo se 28. junija popeljali v Aalen, kjer smo se srečali s tamkajšnjimi Slovenci na pikniku pri g. Martinu Kebru, nato pa obhajali sv. mašo s Slovenci v Heilbronnju.

Sv. mašo za domovino 29. junija smo imeli prvič v "naravi", na vrtu KD Mura v Bönnigheimu.

Predstavniki mladih so se 27. junija udeležili romanja "Skupaj na poti skozi noč" in 13. julija škofijskega dneva mladih v Ravensburgu, ki ga je organizirala nemška mladina.

Slovenski moški **pevski zbor "DOMAČI ZVON"** iz Stuttgarta je imel 7. srečanje v domovini. V nedeljo, 3. avgusta, so v Veržeju zapeli najprej pri sv. maši, nato pa imeli še krajši koncert v cerkvi. Zbrala se je večina pevcev, od katerih se jih je že kar

nekaj vrnilo v domovino. Zbor je začel s svojim delovanjem pred tremi desetletji. Prva leta ga je vodil g. Milan Eder, zdaj pa že 26 let g. Damjan Jejičič. Srečanje se je nadaljevalo s kosilom, nato pa do večernih ur še s piknikom pri mlinu na Muri. Vse to je lepo organiziral dolgoletni pevec in tamkajšnji rojak, g. Vinko Rojnik.

Naš "pozdrav domovini" je veljal tudi ob 6. vzponu na Triglav, ki se ga je v začetku avgusta udeležila skupina mladih in nekaj odraslih iz Stuttgarta ter prijateljev iz Slovenije.

Š V I C A

SOLOTHURNSKO OBMOČJE

Romanje na Poljsko

Letos smo končno uresničili naš romarski načrt, ki je bil predviden za leto 1995 (ob 50. obletnici konca 2. svetovne vojne), a je takrat padel v vodo zaradi časovne zadržanosti voditelja in smo zato romali v Lurd. Lani pa spet ni kazalo iti po svetu, ker je v našem "romarskem času" okoli vnebohoda našo domovino Slovenijo obiskal papež Janez Pavel II. Tako smo se torej letos 7. maja (dan pred vnebohodom) podali na POLJSKO z avtobusom pod romarskim vodstvom minoritskega patra Maksa Klanjška, službujočega na Ptujski gori. Imeli smo dva šoferja: slovenskega (Zvoneka Kantužerja) in švicarskega, prevozili pa smo (v 5 dneh) okoli 3500 km.

Vožnja z avtobusom nam je omogočila dokaj neposreden ogled pokrajin v Nemčiji, na Poljskem, Češkem in Slovaškem ter v Avstriji. Bežno smo si ogledali glavno mesto Poljske - Varšavo, bolj temeljito pa Krakow s cerkvijo sv. Stanislava. Časovni primanjkljaj nam je preprečil obisk Niepokalanova, kjer je deloval sveti p. Maksimilijan Kolbe iz minoritskega reda, zato pa smo si ogledali nekdanje koncentracijsko taborišče v Auschwitzu/Oswiecimu, v katerem je omenjeni pater umrl kot prostovoljna žrtev ljubezni do bližnjega. Glavni cilj in središče našega romanja je seveda bila božjepotna Marijina cerkev v ČENSTOHOVI. Maša, ki smo jo imeli na petek, 9. maja, dopoldne pri Marijinem oltarju, je bila in bo ostala nepozabno doživetje. Pobožno in zbrano sodelovanje zlasti z navdušenim petjem v samem prezbiteriju - ob polni cerkvi drugih romarjev - to je treba samo videti in slišati!

Binkoštno srečanje

Za letošnje binkoštno srečanje na binkoštni ponedeljek (19. maja) smo si izbrali malo večji kraj v luzernskem kantonu HOCHDORF. Ob čudovitem sončnem vremenu smo imeli ob 11. uri mašo v Marijini kapeli zraven župnijske cerkve. Kapelo smo docela napolnili in kot ponavadi pri maši pridno sodelovali.

Zahvalna maša

Delovno leto se je začelo iztekati, približeval se je dopust in počitnice. Zato smo se tudi letos zbrali k zahvalni maši na HOCHWALDU pri Dornachu (nedaleč od Basla) v soboto, 28. junija, popoldne. Pri

maši smo se dobremu nebeškemu Očetu zahvalili za možnost dela, za delovno mesto in vse opravljeno delo. Po maši smo skoraj do mraka nadaljevali podobno kot v Hochdorfu ter si ob slovesu zaželeli srečno in veselo snidenje v avgustu.

Poletno srečanje v domovini

Na vrsto je kaj hitro prišlo tudi poletno srečanje v domovini. Izbrali smo isti kraj kot že pred osmimi leti, ko je bilo napovedano, da se tam spet srečamo v letu odhoda p. Damijana iz Švice. In kateri drugi kraj naj bi to bil kot Damijanova rojstna župnija POLJANE NAD ŠKOFJO LOKO! V tamkajšnji župnijski cerkvi sv. Martina, zgrajeni leta 1970, smo rojaki iz Švice, naši sorodniki in znanci ter domačini zasedli skoraj vse klopi. Na začetku maše nas je najprej pozdravil domači župnik g. Miro Bonča in nam na kratko orisal postopek za pridobitev gradbenega dovoljenja in potek same gradnje cerkve. Ob somaševanju 9 duhovnikov je mašo vodil koprski škof msgr. Metod Pirih, narodni ravnatelj dušnega pastirstva za Slovence po svetu. Sodelovanje, zlasti petje (ljudsko seveda), je bilo res na višku. Po maši nam je nekaj domačinov (povečini poljanskih farank) postreglo z aperitivom in pecivom, potem pa smo se odpeljali v Malenski Vrh na Tomažinceve (Frlanove) Slemenene. Čez 60 avtomobilov se je ustavilo na priložnostnem parkirišču pod vznožjem Slemen. Po 10-minutni hoji smo že bili na cilju, kjer so nas hitro postregli z raznovrstno jedačo in pijačo. Čeprav ves mesec prej noben dan ni bil brez dežja, je tokrat - hvala Bogu - vreme bilo dva dni sončno in toplo, kot naročeno. Zato se nam je

ponujal tudi čudovit razgled po hriboviti okolici, posejani s hišami. Na Slemenah (narečna raba za "na Slemenih") sta tudi dva Tomažinceva kozolca (tretji je sosedov), od katerih je bil eden postavljen leta 1988, in sicer 12. januarja, se pravi, sredi najhujše zime, vendar takrat ni bilo tam snega niti za dlan. Najbrž ni treba poudarjati, kako ljudje radi takole srečanje porabijo za medsebojni pogovor in petje. Tokrat pa so za poživitev poskrbeli še trije godci ansambla OBZORJE iz Selške doline.

Ker je to srečanje imelo poslovitveni značaj, naj bo tu izrečena še hvala, zahvala in prisrčen "Bog lonaj"

- g. škofu Metodu Pirihu in somaševalcem za lepo bogoslužje
- domačemu župniku g. Miru Bonči za možnost maševanja v župnijski cerkvi
- domačinom za aperitiv in pecivo
- Ireni in Martinu za pripravo jedače in pijače
- kuharjem, natarjarjem in strežnemu osebju za pripravo hrane, točenje in strežbo
- Tomažincevim (Stanku, Ivanki in Rezki) za pikniški prostor na Slemenah ter oskrbo miz in klopi
- ansamblu OBZORJE za prijetno godbo
- vsem prisotnim za udeležbo in sodelovanje

Srečanje je bilo zares dobro pripravljeno, skrbno izpeljano in lepo doživeto, seveda ob dejstvu, ki ga nakazuje znana pesem: "Prišel je čas slovesa, bratje,... podajmo si roke... A mi se bomo srečali, se videli še kdaj... In Bog, ki vidi, ve za nade našega srca: Kot danes nas je tukaj zbral, nas še bo združiti znal."

Jan

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

ANGLIJA

Za "ANDREANUM" so darovali (v angleških funtih):

Nada Sekolec 200, Viktor Božič 10, S. & R. Bolčina 60, Marica Biberovič 20, R. Planinšek 20, Jaka Kenk 10, Ivan Kobal 10, A. Zupančič 5, s. Terezija Žužek 10, Stanko Dernulc 20, F. Artič 10, N. N. 10, Doroteja in Anjca 20, M. Horvat 10, s. Agnes Žužek 10, Anka Stuttard-Žebot 10, Anton Žle 15, M. Podpavec 50, Stanko Hauptman 100, Filip Vidmar 50, Gabrijela Rehberger 20, Alma Gregorec 20, Rafko Jakobčič 10, Marica Rožman 30, Janez Dernulc 20.

Skupno je bilo darovanih 750 angleških funtov. Omenjeno vsoto je župnik Cikaneč osebno oddal na škofiji v Mariboru v soboto, 14. junija 1997. Škof dr. Franc Kramberger se vsem dobrotnikom iskreno zahvaljuje.

Prostovoljne prispevke za MADAGASKAR so izročili ali poslali:

Sestra Avrelija Pavel 8, Stanko Bolčina 20, Filip Vidmar 50, Gabrijela in Miha Rehberger 22 funtov.

Skupnih prispevkov je bilo za 100 funtov. Nabrana vsota je bila poslana 1. maja 1997 v London na naslov: The Little Way Association, Sacred Heart House.

FRANCIJA

Oznaniila za pariško župnijo

Šola in verouk za leto 1997/98 se bosta začeli v nedeljo, 7. septembra, ob 14.30. Starše, otroke in mladino vabimo, da se vpišejo že prej in ne čakajo na zadnji dan. Vsi, ki se hočete poglobiti v veri in izboljšati znanje slovenskega jezika, ste lepo vabljeni k sodelovanju. Kdor pozna korenine svojega naroda in spoznanja vere, ta lahko napreduje in pričuje, kdo je, kaj bo in kakšen bo!

NEMČIJA

Oznaniila München

Nedeljske maše so ob 16.30 pri Svetem Duhu, zraven Marienplatz. Pol ure pred mašo priložnost za spoved. Na prvo nedeljo je ob 16. uri molitev za mir in duhovne poklice.

Šola se začne v soboto, 20. septembra, ob 9. uri.

Potem še 27. 9. in 11. ter 18. 10.

Mladinci 20. septembra ob 14.30.

Prvi petek, 5. septembra - molitvena ura ob 19. uri v župnišču.

Marijino rojstvo, 8. septembra - maša ob 19. uri v župnišču.

Waldkraiburg

Kristus kralj, 6. in 20. 9. ter 4. in 18. 10. ob 19. uri

Rosenheim

Kapucinska cerkev 14. in 28. 9. ter 12. in 26. 10. ob 11.15

Freilassing

Žup. cerkev 14. 9. in 12. 10. ob 16. uri

Stuttgart: Svete maše septembra in oktobra:

STUTTART - Sv. Konrad, 7., 14. in 21. sept. ter 5., 12. (-ob 15. uri sv. birma), 19. okt. ob 16.30

BÖBLINGEN: Sv. Bonifacij: 7. sept. in 5. okt. ob 10.00

SCHW. GMÜND: Kapela sv. Jožefa: 14. sept. in 12. okt. ob 9.30

SCHORNDORF: kapela - sestre, 21. sept. in 19. okt. ob 8.45

AALEN: Sv. Avguštin: 21. sept. ob 11.00, 19. okt. ob 15.00 v Neresheimu!

HN-BÖCKINGEN: Sv. Kilian: SOBOTA: 27. sept. in 25. okt. ob 18.00

OBERSTENFELD: Srce Jezusovo: 28. sept. in 26. okt. ob 9.00

ESSLINGEN: Sv. Elizabeta: 28. sept. in 26. okt. ob 17.00!

Sobotna šola:

Stuttgart: 13. 9. (birmanci), 20. 9., 27. 9. (birmanci), 4. in 18. 10. od 15.00 do 17.00.

Böblingen: 7. 9. in 5. 10. ob 9.00.

Srečanja za mlade:

ob petkih zvečer po 18. uri trenira nogometna ekipa. Če kdo želi, se lahko pridruži - za rekreacijo!

Ob sobotah se bomo zbirali po 17. /oz. 18. uri - tudi za pevске vaje pred birmo!

V nedeljo, 28. septembra, bo mednarodno srečanje mladih v samostanu Sisen (blizu Biberacha).

V nedeljo, 12. oktobra, bo v Stuttgartu SVETA BIRMA. Slovesnost ob 15. uri bo vodil škof msgr. Metod Pirih.

Tečaj slovenskega jezika:

za mlade in odrasle - bo spet po 15. septembru v Slovenskem domu:

ob ponedeljkih od 19.30 do 21.00! Vabljeni mladi iz slovenskih družin in tudi njihovi prijatelji!

Slovenska dopolnilna šola

ima oddelke v Stuttgartu: Bad - Cannstatt, Zuffenhausen, Wangen, Untertürkheim, Degerloch, Feuerbach in Vogelsang

ter v naslednjih mestih: Calw, Esslingen, Göppingen, Kirchheim-Teck, Ludwigsburg, Pforzheim, Plochingen, Radolfzell, Ravensburg, Reutlingen, Schwenningen, Sindelfingen, Ulm in Weingarten.

Informacije: g. Vinko Kralj, tel.: 07031/672-992

Prispevki za "BELEGA GOLOBA"

Naš KOMBI-BUS: Letos smo prejeli darove še v Oberstenfeldu 800 DM, v Schw. Gmündu 310 DM, v Böblingenu 670 DM, v Aalenu 360 DM in od nekaterih posameznikov ter voženj 550 DM.

Za obnovno cerkve v Dobju smo v Böblingenu zbrali 380 DM, za MIVO - misijonska vozila - na Kristofovo nedeljo pa v Schorndorfu, Aalenu in Stuttgartu 510 DM.

Vsem dobrotnikom se za vse iskreno zahvaljujem in "Bog povrni" z zemeljskimi in duhovnimi darovi! Za novi škofijski dom "ANDREANUM" v Mariboru smo v Stuttgartu pri nabirki in z darovi posameznikov zbrali še 740 DM.

Jeseni bomo naredili še eno skupno nabirko v Stuttgartu in na "podružnicah".

Slovenski dom:

Župnijska pisarna je gotovo odprta: torek in sredo, od 9.00 do 12.00, petek od 9.00 do 12.00 in od 16.00 do 19.00., sicer pa po dogovoru oz. vedno po maši. Tel.: 0711/23 28 91 ali I. Šket, 0711/2 361 361 oz. 0171/34 776 35.

Konzularni dnevi: Sophiestr. 25/II., 4., 18. in 25. sept. (9.00 - 12.30 in 13.00 - 16.00). Tel.: 0711/640-10 31/32 ali München: 089/ 543-98-19.

Lojze Kozar: Materina ruta

Čim dalje je Miška govoril, bolj je govoril iz prepričanja, bolj se mu je srce umirjalo in vanj se je selil neki svetel sijaj, ki ga je nazadnje vsega presijal, da je bil kakor iznanjevalec nečesa blagodejnega in lepega.

Pejp je poslušal, toda njegovo srce je bilo ta večer posebno težko. V njem se je nagrmadilo toliko vprašanj in vse je bilo tako megleno in nejasno. Bila je ena tistih težkih ur, ko človeka nič ne potolaži, ko je mogoče samo eno, da se do kraja izjoče.

“Stric, spite?”

“Ne spim, moj mali Pejp. Kaj bi rad?”

“Kakšna je bila moja mama?”

“Tvoja mama, Pejp? Saj se je spominjaš.”

“Da. Pa bi le rad vedel.”

“Lepa je bila. Seveda, zelo lepa. In dobra, veš, Pejp, tako dobra, kakor je malo tako dobrih ljudi na svetu.”

“Pa kakšna še?”

“Bila je mlada. Vitka kakor breza in zelo lep glas je imela. Vedno ji je šlo na smeh in zelo rada je pela. Zнала je mnogo pesmi, cerkvenih in frlic. Pela je ob vsaki priliki: če je prala ob potoku, če je delala na njivi, če je kam šla ali se vračala domov.”

“Vedno je pela?”

“Vedno, dokler...”

Na slovenskem dnevu v Bedfordu z nadškofovo slovensko torto

“Dokler ni zbolela.” Miška je že hotel reči, dokler ni dobila tebe, pa se je pravi čas premislila. Sicer je pa vse pripovedoval bolj iz lastne domišljije, saj je Pejnova mater samo bežno poznal.

“Zakaj pa je zbolela?”

“Kaj vem, zakaj. Preveč je delala in premalo jedla, in preveč je bila včasih žalostna.”

“Zakaj je bila žalostna?”

“Človek je pač včasih žalosten, ne? Ti si tudi, čeprav včasih ne veš, zakaj. Spiva, Pejp, spiva še nekoliko.”

Pejpu ni bilo do spanja Rajši je mislil na svojo lepo, dobro mamo. Jasno jo je videl pred seboj, njen lepi obraz se mu je smehljal iz svilene rute. Videl jo je ob potoku, kako pere, in slišal jo je, kako poje in poje, dokler se ji pesem ne sprevrže v jok.

Pejpu postane srce tako težko, da začne ihteti na glas in se ves krči v joku.

Miška nekaj časa čaka, ko pa ihtenje le ne preneha, se obrne, potegne Pejpa k sebi, ga miluje in boža, dokler se deček ves izčrpan od joka in bolečine ne umiri.

17

Kakor po navadi je Miška tudi ta večer odšel v vas. Ko je Pejp zaspal, je nekaj časa še čakal, potem se je oblekel in tiho zaprl duri za seboj. Samo za pol ure grem, da kaj zvem, si je mislil. pol ure pa se je raztegnilo na ves večer, ki ga je Pejp preživel v smrtnem strahu.

“Tvoja mama, Pejp? Saj se je spominjaš.”

Sanjalo se mu je, da je nekje stisnjen med strme, gole stene. Nekje z vrha se je vsipala zemlja nanj in mu pokrivala roke in noge s tako težo, da jih ni mogel dvigniti. Zasipavala mu je oči in usta, da mu je pohajala sapa. Potem je vse skupaj z njim vred začelo polzeti navzdol, vedno hitreje, dokler se ni razpotegnilo v dolgo prašno cesto. Po njej so šle utrujene krave, ki so se kar na lepem spremenile v celo čredo koz. Dirjale so naravnost proti njemu, on pa se ni mogel premakniti, da bi se umaknil s ceste. Potem se je čreda začela pogrezati v pesek. Belka je odpirala gobec, kakor da kliče Pejpa

Na letošnjem slovenskem dnevu so se štajerski fantje, živeči v V. Britaniji, srečali po 50 letih s svojim kolegom Nacetom Harbom. Od desne proti levi: Nace Harb, Jože Ferlinc, Tone Knaflič, Jože Perša, Ivan Klemenčič, Franček Tivadar in Maks Gregorec.

na pomoč, toda ni ji mogel pomagati, ker so ga obdali od vseh strani podivjani konji.

Režali so vanj in se mu bolj in bolj bližali. Že je čutil njihovo sapo na svojem tilniku in na licih. postavili so se na zadnje noge, kakor da ga hočejo s prednjimi streti v prah. Tedaj je Pejp na vso moč zakričal in se prebudil.

Potipal si je tilnik in segel za srajco, kajti tam je še vedno čutil kepe prsti in slinast izpuh konjskega žrela, tako žive so bile sanje.

V sobi je bila tišina, samo tleča drva so kdaj kdaj rahlo zaprasketala. Okno, ki je bilo najprej tako blizu Pejpove glave, da bi ga lahko z roko dosegel, se je oddaljilo in bilo zopet na svojem mestu. Počasi so se oči privadile in Pejp je videl mizo, videl je temo v kotu, obrise vrat. Toda vse je bilo nocoj sovražno, napolnjeno z neko grozo, da se je Pejp niti ganiti ni upal niti zapreti oči. Ko je zbral toliko poguma, je tiho rekel:

“Stric!”

Nič se ni zganilo in nihče se ni oglasil.

“Stric spite?”

Niti dihanja ni zaznal, samo srce je slišal, kako je butalo v prsih in se zaletavalo v divjem strahu.

“Stric, mene je strah, slišite?”

Kaj se ni tamle v kotu nekaj zganilo? Zdaj se je zopet potuhnilo in ždi in ga opazuje. Potegnil si je odejo čez glavo, da je bil kmalu ves moker od potu. Ni mogel razumeti, zakaj se stric ne oglasi.

Strah ga je prisilil, da je po štirih zlezal k Miškovemu ležišču. Toda zgroza se je samo še povečala, ko je tipal po njem in je bilo ležišče prazno. Iz vseh kotov so režali vanj strahovi, zdelo se mu je, da sliši ječanje, zdihovanje, pa zopet divji rezget in smeh.

Nič se ni zganilo in nihče se ni oglasil.

Pobral je odejo in se spravil pod mizo. Okrog mize je bilo za silo svetlo od mesečine in to naj bi ga vsaj malo varovalo pred strašnimi skrivnostmi, ki se skrivajo po temnih kotih.

ko ga je premagal jok, se je ustrašil lastnega glasu, in je takoj prenehal. Davil se je in mineval od tesnobe. Minute pa so tekle brezmejno počasi in noči ni hotelo biti konca. Pejp je mislil, da bi že davno moral biti dan, pa je bila ura komaj osem zvečer.

Ni mogel več zdržati. pobral je odejo, se zavil vanjo in odprl vrata. zunaj je bilo čudovito svetlo. Polna luna je sijala s toliko močjo, da je bilo svetlo kot podnevi. Toda svetloba je bila belo srebrna, da je bil ves svet kakor mrzla, ledena pravljica.

Tu na pragu mu je bilo malo bolje, čeprav je bilo v gozdu polno črnih odprtih, odkoder so neprestano prihajale prikazni, pa so se takoj zopet skrile, ko jih je Pejp ošinil z očmi.

Pejpa je zeblo in od joka zbadalo v prsih, toda nazaj v sobo ni hote. Tedaj je zaslišal prav blizu neko butanje. Ni se prestrašil, nasprotno, pomirilo ga je. Ni prihajalo

(Dunaj) Narodne noše na novi maši mag. Markusa Beraneka

iz domišljije, ampak je bilo resnično, zato se ga Pejp ni bal. Vedel je, da je to Belka.

Prislonil je vrata v bajti in se splazil v Belkino stajo. Ni bilo veliko prostora, toda bilo je toplo, saj je bilo vse dobro zadelano s steljo. pobožal je Belko po gobčku, ona pa mu je oblizala roko. Tako sta se sporazumela, da si bosta ležišče delila.

Groza je v Pejpu počasi popustila, zaspali pa ni mogel. Mesec je kar naprej visel sredi neba in se ni hotel nikamor premakniti. Pejpu se je zdelo, da minevajo ure in ure, pa so bile le minute. Nazadnje se je Pejpu zdelo, da nekdo poje.

Bil je Miška, ki se je vračal iz vasi dobre volje. Napil se je jabolčnika, najedel koruznega kruha in jabolk. nekaj prav lepih pa nese v žepu Pejpu, da ga bo jutri z njimi razveselil.

Dobre volje je bil tudi zaradi tega, ker je ljudem povedal, kar jim je šlo. Samo malce mu je dobro voljo le kvarila novica, ki jo je slišal ta večer.

Zadnje čase so ga ljudje kar naprej zbadali zaradi Pejpa. Tudi ta večer bi si ga radi privoščili.

“Povej no, Miška, katera ti ga je podtaknila, mislim dečka, ki ga imaš pri sebi?”

“Ali res verjameš, da je tvoj? V tvojih letih si moraš res precej domišljati, če kaj takega vzameš nase.”

“Zakaj si tako molčeč? O vsem govoriš in govoriš na dolgo, da se ti vsaka zgodba vleče kot predeno, o tem pa ne črhneš. Povej nam vse od začetka.”

“Koliko, praviš, da je fantek star? Da bomo znali izračunati, koliko si bil ti takrat star, saj veš.”

(Dunaj) Dekliški pevski zbor Okarina iz Ormoža

“Zapri gobec!” je Miška skočil pokonci. “Rečem ti, zapri gobec, sicer ti ga razčesnem do ušes. Kaj se pa usajate? Kaj pa vam je ta mali siromak na poti!”

“No, nikar se tako ne deri, Miška. Samo pošaliti smo se hoteli. To je tvoja stvar in nas nič ne tiče.”

Zadnje čase so ga ljudje kar naprej zbadali zaradi Pejpa. Tudi ta večer bi si ga radi privoščili.

“Tako je. Nič vas ne tiče. Niste mu oče, ne brat ne stric ne boter ne sorodnik ne bližnji. Kaj vas torej briga! Če strada, naj strada. Če je bos, naj bo bos. Če nima strehe nad glavo, je pač nima. Vam nič mar, kaj? Vi imate polne trebuhe, ste na toplem, nalokate se jabolčnika, se zvalite v toplo posteljo, kaj je še treba? Za take, kakor je Pejp, naj skrbijo drugi. Kaj so vam taki mar! Vedno se najdejo norci, ki bodo tudi za take skrbeli, zakaj bi se vi ubadali z njimi. Rajši se pošalimo s takimi norci in razderimo na njihov račun nekaj neslanih šal. Da, to znate. Šale zbijati znate. Toda kako bi pogledali, če bi dečka jutri pripeljal k tebi, Janoš, ali k tebi, Mikloš, ali k tebi, Jurko, Štef, Lori in kako vam je že ime. Kako bi se veržili in zvijali in se ga skušali znebiti, kajti na poti bi vam bil. žlice bi mu šteli, ki bi jih nosil v usta, vi kristjani, ki poznate samo sebe in se figo brigate za to, da je rečeno: popotnik sem bil in ste me sprejeli.

Vi bi ga sprejeli! Niti na pamet vam ne pride kaj takega.”

“No da, saj imaš prav, Miška. Nismo kaj prida, to sami vemo. Poveš nam pa le lahko, ali je otrok tvoj ali ni?”

“Kaj pa to tebi mar! Zdaj je mój, pa amen. In dokler bo pri meni, ne bo stradal in ne bo prezebel, pa če bi moral vam vsem kleti podkopati.”

“Mojo lahko podkoplješ že danes. Tistih nekaj gnilih krompirjev ne bo škoda.”

“Ne pretvarjaj se. Vsega imaš na pretek, zato pa jadikuješ. Tebi bi bilo treba vzeti in razdeliti med tiste, ki v resnici nimajo. No, to bomo kmalu tako in tako naredili.”

“Kaj boste naredili? In kdo bo naredil?”

“Mi. Vzeli bomo tam, kjer je in dali tja, kjer ni nič ali premalo.”

Se nadaljuje

KOSTEL

Po vzoru Civilnega gibanja za Osilniško dolino so v Kostelu ustanovili Društvo Kostelcev in prijateljev Kostela. Na ustanovnem zboru se je zbralo okoli trideset Kostelcev, ki ne živijo več v Kostelu, za predsednika pa so izvolili dr. Jožeta Jurkoviča, župana občine Škofljica. Namen društva je pomoč pri ustanovitvi občine in preusmerjanje negativnih demografskih in gospodarskih tokov, saj veliko pove že podatek, da v prihajajočem šolskem letu v osnovno šolo s celotnega območja Kostela ne bo v prvem razredu nobenega otroka.

LJUTOMER

S prihodom muzejskega vlaka iz Maribora so se v Ljutomeru začele slovesnosti ob 125. obletnici ustanovitve Vinorejskega društva Ljutomer. Slavje se je nadaljevalo s pozdravnimi nagovori pred mestno hišo in s proslavo na ljutomerskem hipodromu, popoldne pa so pri vinogradniškem dvorcu v Železnih Dverih posadili cepič mariborske stare trte modre kavčine. Že med tednom so v galeriji odprli razstavo etnoloških vinogradniških predmetov in starih dokumentov, ki pričajo o bogati vinogradniški tradiciji teh krajev.

LOKARJE PRI ŠENTJURJU

Na 11. državnem tekmovanju v kmečkih spretnostih se je v Lokarjah pomerilo 15 petčlanskih ekip, izmed njih dvanajst domačih, ki so se pred tem najbolje odrezale na podobnih območnih tekmovanjih. Tri ekipe so prišle iz Madžarske, Avstrije in Italije. Za skupno uvrstitev so štela tekmovanja v košnji, grabljenju, žaganju, spretnosti z balami sena in košnja deklet in žena. Največ točk je zbrala ekipa iz Sv. Antona na Koroškem, drugi so bili mladi kmetje in kmetice iz Laškega, tretji člani Društva podeželske mladine iz Rovt, peto mesto pa so zasedli domačini.

LJUBLJANA

Ljubljanski mestni svetniki so potrdili spremembo odloka, ki je doslej varoval spomenike NOV in delavskega gibanja v središču Ljubljane, in tako omogočili odstranitev spomenikov Borisa Kidriča in Edvarda Kardelja. Sklenili so tudi, naj se namesto Kidričevega spomenika ob Prešernovi cesti postavi spomenik neznanemu junaku. Kardeljev spomenik pred parlamentom pa naj zamenja spomenik samostojni Sloveniji. Za ustrezne postopke za zamenjavo spomenikov bo poskrbelačasna komisija, ki jo bodo imenovali na prihodnji seji mestnega sveta.

LJUBLJANA

Center za promocijo turizma Slovenije je izdal nov, splošen turistični katalog Slovenije. Na 34 straneh so poleg zemljevida Slovenije predstavljena posamezna zaokrožena področja: Obala in Kras, gore in jezera, naravna zdravilišča, podeželje in mesta ter naši najznačilnejši turistični izdelki; kulinarika in vino, igralništvo, kongresna središča in prireditve, gradovi in cerkve, muzeji in galerije, šport in prosti čas. Srednji del kataloga zavzema osem črno-belih strani, na katerih so zapisane uporabne informacije za potovanje in bivanje v Sloveniji.

LOŠKI POTOK

V občini Loški Potok so odprli sodobno telefonsko centralo, najpomembnejšo naložbo zadnjih nekaj let. Posodobitev telefonskega omrežja v krajevni skupnosti Loški Potok in postavitve nove digitalne telefonske centrale, ki ima 1000 priključkov, je vredna 84 milijonov tolarjev. Polovico denarja je zagotovil Telekom, preostalo pa občina Loški Potok in država. Za prebivalce te občine in demografsko ogrožene občine je ta pridobitev pomembna, saj so imeli pred tem le 200 telefonskih priključkov, zdaj pa je telefon na voljo vsem gospodinjstvom. Posodobitev telefonskega omrežja so v Loškem Potoku izkoristili tudi za priključitev na kabelsko televizijo.

MALA VAS

Trebanjska občina od leta 1995 praznuje 29. junij, rojstni dan znanega rojaka, misijonarja Friderika Barage, kot svoj spominski dan. Ob letošnji 200. obletnici Baragovega rojstva so Trebanjci pripravili pohod po Baragovi poti iz Trebnjega v Malo vas. Na slavnostni akademiji so predstavili Baragovo knjigo Opominjanje iz leta 1826, ki jo je v počastitev 200-letnice rojstva ponatisnila občina

(Stuttgart) Nogometni ekipi iz Stuttgarta in Berlina

Trebnje. Osrednja prireditve pa je bila v Baragovi rojstni Mali vasi pri Knežji vasi s slavnostno mašo, ki jo je vodil nadškof in metropolit dr. Franc Rode, med gosti pa sta bila tudi nadškof dr. Alojzij Šuštar in predsednik državnega zbora Janez Podobnik.

PIVKA

Po slovesnem odprtju 8,2 km dolgega vodovoda Klenik-Palčje-Juršče, iz katerega se bo z zdravo pitno vodo oskrbovalo 134 domačij v Palčju in na Jurščah, ima zdaj v pivški občini od 32 vasi urejeno oskrbo z vodo že 29 vasi. Napeljava vodovoda je stala 148 milijonov tolarjev, od tega je bilo 26,5 milijona tolarjev državnih sredstev iz naslova demografsko ogroženih območij, okoli 20 milijonov tolarjev bančnega posojila, drugo pa občinska proračunska sredstva. Za zemeljska dela je približno tretjino potrebnega denarja prispevala tudi koprška poslovna enota Telekom Slovenije, saj so hkrati z vodovodnimi položili tudi cevi za optični kabel za nove telefonske priključke in kabelsko televizijo.

RIBNICA

Slovenci od blizu in daleč so se zbrali v Ribnici na Srečanju v moji deželi, ki ga po različnih krajih v Sloveniji enkrat letno organizira Slovenska izseljenska matica. Na tem, 41. srečanju so prvič sodelovali tudi zamejski Slovenci, največja posebnost celodnevne prireditve pa je bila predstavitev slovenskih etnoloških značilnosti.

Ribnica, prek 900 let staro mesto, kjer bodo letos praznovali tudi 600-letnico šolstva, je bila zelo primeren kraj za omenjeno srečanje. Poleg tega, da imajo v Ribnici izkušnje z organiziranjem večjih prireditev - pustnega karnevala in septembrskega ribniškega sejma - je v preteklosti te kraje zapustilo veliko ljudi, mnogi od njih zdaj iščejo svoje izgubljene korenine. Ribnica se je uve-

Mladi berlinski Slovenci pred odhodom z Brnika

ljavila kot starodavno središče domače obrti, predvsem suhe robe in lončarstva, kar so poudarili tudi na tokratnem Srečanju v moji deželi, saj so poleg ribniških značilnosti predstavili tudi druge slovenske etnološke posebnosti.

Glavne ribniške ulice so tako obogatili s stojnicami, na katerih so predstavili vse najbolj značilne starodavne obrti - od ribniških suhorobarjev, zobotrebčarjev, žlicarjev, obodarjev, lončarjev... do idrijskih čipkaric, belokranjskih izdelovalk pisanic, kroparjev, gorjuških piparjev, lectarjev in tkalk, ki so ustvarjanje svojih izdelkov tudi prikazali.

Vreme ni pokvarilo načrtov udeležencem Srečanja v moji deželi. Začelo se je z mašo v cerkvi sv. Štefana, znani predvsem po Plečnikovih zvonikih. Po ulicah Ribnice se je v dopoldanskih urah sprehodil sprevod raznovrstnih kmečkih voz, ki so jih spremljali krošnjariji, značilno ovešeni z izdelki domače obrti. Potem so se udeleženci podali na krajše izlete po ribniški okolici: do Nove Štifte, planinske kočje Grmada ali do Sv. Ane, kjer so jih s krajšimi nastopi pozdravile vokalne skupine, drugi so si ogledali Kočevski rog, suhorobarsko delavnico v Sajevcu, lončarsko delavnico v Dolenji vasi, razstavo o baročni cerkvi Nova Štifta v Miklovi hiši in ribniške etnološke posebnosti na ribniškem gradu.

Osrednja prireditve je bila popoldne v poletnem gledališču ribniškega gradu, kjer sta udeležence pozdravila dr. Janez Bogataj, predsednik Slovenske izseljenske matice, in Jože Tanko, župan občine Ribnica. Slednji je poudaril, da izseljevanje ob koncu 19. in v začetku 20. stoletja ter po drugi svetovni vojni kličje k priznanju novih vrednot: "Morda je ena najmočnejših vrednot priznanje sočloveka, ki misli, dela in živi drugače, kot smo navajeni, zato," je podaril Jože Tanko, "je sprava prvi pogoj, da se poenotimo kot narod, da si postavimo iste cilje." Potem pa se je Srečanje v moji deželi, udeležilo se ga je okoli 4000 ljudi, prevesilo v družabni del.

RANČE

Za uvod v oživljanje zanimivih ljudskih običajev, ki so jih vaščani pohorske vasice Ranče strnili v Dan po domače, so oglarji najprej razgrnili kopo, v kateri so v mesecu dni skuhalo 800 kilogramov oglja. Postavil jo je 76-letni Jaka Ivančič s Kopivnika, ki je daleč naokrog znan tudi kot prvi trobentač 175 let stare Frajhajmske godbe na pihala. V peč je naložil petnajst metrov bukve ter kostanja. Starosti pohorskih oglarjev so stali ob

strani Ivan Podvršnik, ki je pri kopi bedel noč in dan, ter Janez Majcen in Drago Renčelj, ki sta zavezana, da bosta nadaljevala izročilo. Odpri so dom krajanov, ki so ga gradili okroglo desetletje, predstavili so se pohorski pevci, godci in plesalci, v domačem potoku so perice pokazale, kako težko jim je bilo nekdanj, gasilci so pogrnali 70 let staro brizgalno, posadili pa so še hrast, simbol te lepe in zanimive vasice.

SELO

V tem kraju na Goričkem v občini Moravske Toplice se je zbralo več kot štiristo prebivalcev vasi in zaselkov, ki imajo v svojem imenu besede sela, sele ali selo. Po besedah pobudnika srečanja Janeza Škaliča, je takšnih krajev v državi kar enainšedeset. Prvega srečanja na Goričkem so se udeležili prebivalci Sela pri Šmarju, Sel pri Vodica, Starega sela, Sel v občini Podčetrtek, Sel pri Moravčah, Sel iz občine Žiri, Opatjega sela, Uršnih sel, Sel pri Mirni, Sel nad Polhovim Gradcem, Janškovega sela, Sel pri Otočcu in seveda domačini. Udeleženci so pripravili kulturni program, družabne igre in tekmovalne gasilskih ekip. Domačini so izdali priložnostno brošuro, pisemsko ovojnico, razglednico in poštni žig srečanja.

SEMIČ

Belokranjci so dobili v Semiču svojo prvo pivovarno. Semiška zasebna pivovarna je v celoti opremljena z nemškimi stroji in je edina pivovarna južno od Ljubljane. Njen lastnik je Semičan Zemo Begič.

Semičan se je odločil, da bo imenoval svoje pivo Gusar, po semiškem pustnem društvu, iz starega semiškega grba pa je za slikovno podobo svojega piva "vzel" konje. Begič polni gusarja v pol- in dvolitrske steklenice z vzmetnimi zamaški. Posebnost njegove pivovarne je zeleno pivo. Obiskovalcem pivovarne in gostilne, ki deluje v njenem sklopu, pa postreže tudi s točenim pivom. Kupcev domačega piva je čedalje več ne le v Beli krajini, temveč tudi v Novem mestu in po vsej Dolenjski. Morda zaradi kakovosti, morda pa tudi zaradi tega, ker je cena semiškega piva več kot za tretjino nižja od drugih po Sloveniji razširjenih vrst.

KRUPA

Vasi Krupa in Moverna vas blizu Semiča sta dobili občinsko priznanje semiške občine kot urejeni vasi. To ne pomeni le urejenega okolja, temveč tudi dobro osnovo za načrtovano arheološko turistično pot, ki jo bodo skušali urediti Semičani. Arheološka pot bo vključevala

stara rimsko pot, arheološke izkopanine prazgodovinskega naselja v Moverni vasi (del teh je v ljubljanskem muzeju), kjer je bilo neutrujeno naselje v mlajši kameni in bakreni dobi, Judovsko hišo na levem bregu Krupe (gre za v prazgodovini naseljeno kraško jamo) ter še nekaj točk. Izhodišče naj bi bilo zajetje oziroma vodna jama Lebica, ki so jo uporabljali že v rimskih časih.

ŠKOFJA LOKA

V Škofji Loki so zelo ponosni na svojo več kot tisočletno zgodovino. Da jim častljiva starost pomeni tudi zlahtnost, so med drugim pokazali s priznanji, ki jih je župan Igor Draksler podelil najboljšim učencem in dijakom. Narejena so namreč iz papirja, kakršnega so v srednjem veku izdelovali v Škofji Loki. Mapa je narejena ročno iz naravnih bombažnih vlaken po originalnem postopku iz 16. stoletja, list, na katerem je napisano priznanje, pa je iz papirne mase, ki so ji dodana naravna vlakna. Na sredini lista je vodni žig z likom zamorca iz grba freisinških škofov in povzet po ohranjenem papirju, izdelanem v eni od prvih slovenskih papirnic v vasi Papirnica pri Škofji Loki.

VIPAVA

Vipavsko prostovoljno gasilsko društvo, ki v teh dneh praznuje visok jubilej, je med najstarejšimi na Primorskem. Pred 120 leti ga je ustanovil grof Karel Lantieri in odtlej je bilo v kraju sredi Vipavske doline tudi žarišče kulturne dejavnosti in, kot opominjajo zgodovinski zapisi o društvu, stember narodnega samozavedanja, še zlasti med desetletja trajajočo italijansko zasedbo Primorske. Gasilci so praznovanje 120-letnice delovanja društva združili s slovesnostjo ob vipavskem občinskem prazniku. Osrednja slovesnost v počastitev jubileja vipavskih gasilcev je bila 28. junija.

(München) Konec šole

POVEDKOV PRILASTEK TER PRISTAVEK

1. NAPRAVI ENO POVED TAKO, DA POVEDKOVO DOLOČILO IZ DRUGE POVEDI PRETVORIŠ V POVEDKOV PRILASTEK:

Metka je odpotovala na izlet. Bila je srečna - Matej se je vrnil. Postal je poslovnež. - Martin je prihlačal k mami. Bil je ves blaten. - Možje z belo zastavo v rokah so prihajali v naš tabor. Bili so odposlanci. - Marjeta je uspela. Postala je manekenka. - Poznam ga. Bil je še otrok. - Jaka je pisal kontrolno nalogo. Bil je umrjen. - Miha je mahal z rokami. Bil je razburjen. - Igralci so začeli tekmo. Bili so zmedeni.

2. POVEDKOVE PRILASTKE RAZVIJ V STAVKE S POVEDKOVIMI DOLOČILI:

Drago in Andrej sta imela muco za igračko. - Sin je jezen zaloputnil vrata. - Anica bo užaljena zavihala nos. - Matjaž je žejen stekel k studentu. - Fantje so prihiteli na igrišče kot navigači Primorja. - Jedli smo korenje surovo. - Ne maram ga domišljavca. - Spominjam se Janka kot dobrega učenca. - Tomaž je ležal v ležalniku brez srajce.

3. POIŠČI POVEDKOVE PRILASTKE:

Domen je bolan ležal v dnevni sobi. - Prestrašen je opazoval divjanje nevihte. - Deklica je prestrašena ždela v kotu. - Marjanca in Tjaša se bosta brezskrbni odpravili na morje. - Videl sem šoferja razburjenega. - Šofer je jezen ustavil. - Janez se je brezskrben usedel za volan in pogнал motor. Kočijaž je pomirjen odpeljal tovor, ki mu je povzročil toliko težav.

4. V NASLEDNJIH POVEDIH IZPIŠI POVEDKE IN POVEDKOVE PRILASTKE:

Od mesta do mesta se vozi vesel po svetu, on rad s seboj te bo vzel. - Dekleta svojga ženo sem našel poročeno; prestal sem Bog ve kaj. - Z deklico sva obiskala kraje, kamor sem še kot otrok rad zahajal. - Zleknil se je bolan po zvestem šarču. - Iztok je čepel na skali okamenel. - Blatnega in kriččega me je vlekel brat domov. - Sestra je ostala na zapečku ter je gledala s sklonjeno glavo in s stisnjenimi ustnicami. - Prebudil me je sunek v prsi, da sem planil iz postelje ves zmeden in prestrašen.

5. VSTAVI PRIMERNE PRISTAVKE ZA OSEBNA LASTNA IMENA:

Michelangelo Buonarroti, je pisal tudi sonete in kancone. William Shakespeare, je živel burno življenje. Wolfgang Amadeus Mozart, je že v otroških letih kazal veliko nadarjenost za glasbo. Guiseppe Verdi, je debitiral v milanski Scali. Matija Gubec, je bil po okrutnem mučenju razčetrjen. Pri Francetu Prešernu, so se učili vsi poznejši pesniški rodovi. Ivan Cankar, je bil zelo navezan na svojo mater. Mati Terezija, je bila rojena v Skopju.

6. VSTAVI PRIMERNE PRISTAVKE ZA ZEMLJEPISNA LASTNA IMENA:

Rim, leži ob Tiberi. V Vipavi, se je rodil Sebastijan Krelj. Donava, se izliva v Črno morje. Nil, vsako leto poplavlja. Ob Nilu leži Kairo, Moskva, ima prek sedem milijonov prebivalcev. Triglav, je visok 2863 metrov. Prekmurje, je prizadelo

hudo neurje s točo. V Ponikvi, se je rodil Anton Martin Slomšek. Soča, ima značilno zelenomodro barvo.

7. VSTAVI PRIMERNE PRISTAVKE ZA OSEBKE:

Največji pravljicar na svetu, je bil sin revnega čevljarja. Začetnik slovenske književnosti, je bil sin vaškega mlinarja. Najvišji vrh Alp, je visok 4810 metrov. Glavno mesto Madžarske, leži na obeh bregovih Donave. Voditelj Katoliške cerkve, je ena največjih moralnih avtoritet na svetu. Najuspešnejši slovenski smučarski skakalec, je letos osvojil svetovni pokal. Zdajšnji urednik Naše luči, živi v Ljubljani.

8. VSTAVITE VEJICE V NASLEDNJE POVEDI:

Alpinisti so postavili bivak zasilno bivališče na prostem. Javornik gorska vas ima sedemnajst hiš. Stanek bo v sredo 17. januarja ob 16. uri. Za hišo je stala pšeničnica hruška z lepo rumenimi sadeži. V črni kuhinji so razstavljene nečke koritce za mesenje testa in žrmlje preprost ročni mlinček za koruzo. V tropskih rekah živijo velikanski kuščarji in sicer krokodili kajmani in aligatorji. Okoli atomskega jedra kroži manjši osnovni delec tako imenovani elektron. Veliki kiparji kot npr. Fidias in Praksiteles so krasili atenska svetišča in arene.

REŠITVE:

1. POVEDKOVO DOLOČILO IZ DRUGE POVEDI PRETVORIŠ V POVEDKOV PRILASTEK: Metka je srečna odpotovala na izlet. - Matej se je vrnil kot poslovnež. - Martin je ves blaten prihlačal k mami. - Možje

z belo zastavo v rokah so prihajali v naš tabor kot odposlanci. - Marjeta je uspela kot manekenka. - Poznam ga še kot otroka. - Jaka je umirjen pisal kontrolno nalogo. - Miha je razburjen mahal z rokami. - Igralci so zmedeni začeli tekmo.

2. STAVKI S POVEDKOVIMI DOLOČILI:

Drago in Andrej sta imela muco. Imela sta jo za igračko. - Sin je zaloputnil vrata. Bil je jezen - Anica bo užaljena. Zavihala bo nos. - Matjaž je stekel k studentu. Bil je žejen - Fantje so prihiteli na igrišče. Bili so navijači Primorja. - Jedli smo korenje. Bilo je surovo - Ne maram ga. Je domišljavec. - Spominjam se Janka. Bil je dober učenec. - Tomaž je ležal v ležalniku. Bil je brez srajce.

3. POVEDKOVI PRILASTKI:

bolan, Prestrašen, prestrašena, brezskrbni, razburjenega, jezen, brezskrben, pomirjen.

4. IZPISANI POVEDKI IN POVEDKOVI PRILASTKI:

se vozi, vesel - sem našel, poročeno - sva obiskala, kot otrok - Zleknil se je, bolan - je čepel, okamenel - je vlekel blatnega in kričečega - je ostala ter je gledala, s sklonjeno glavo in s stisnjenimi ustnicami - Prebudil me je, sem planil, ves zmeden in prestrašen.

5. PRISTAVKI ZA OSEBNA LASTNA IMENA:

Michelangelo Buonarroti, največji renesančni umetnik, je pisal tudi sonete in kancone. William Shakespeare, angleški dramatik, je živel burno življenje. Wolfgang Amadeus Mozart, čudežni deček, je že v otroških letih kazal veliko nadarjenost za glasbo. Giuseppe Verdi, operni skladatelj, je debitiral v milanski Scali. Matija Gubec, voditelj kmečkega upora, je bil po okrutnem mučenju razčvetverjen. Pri Francetu Prešernu, največje-

mu slovcenskemu pesniku, so se učili vsi poznejši pesniški rodovi. Ivan Cankar, slovenski pisatelj, je bil zelo navezan na svojo mater. Mati Terezija, Nobelova nagrajenka za mir, je bila rojena v Skopju.

6. PRISTAVKI ZA ZEMLJEPISNA LASTNA IMENA:

Rim, večno mesto, leži ob Tiberi. V Vipavi, trgu pod Nanosom, se je rodil Sebastijan Krelj. Donava, reka, ki izvira v Nemčiji, se izliva v Črno morje. Nil, najdaljša afriška reka, vsako leto poplavlja. Ob Nilu leži Kairo, glavno mesto Egipta. Moskva, imenovana tretji Rim, ima prek sedem milijonov prebivalcev. Triglav, najvišja slovenska gora, je visok 2863 metrov. Prekmurje, žitnico Slovenije, je prizadelo hudo neurje s točo. V Ponikvi, vasi v Slovenskih goricah, se je rodil Anton Martin Slomšek. Soča, najlepša slovenska reka, ima značilno zelenomodro barvo.

7. PRISTAVKI ZA OSEBKE:

Največji pravljicar na svetu, Hans Christian Andersen, je bil sin revnega čevljarja. Začetnik slovenske književnosti, Primož Trubar, je bil sin vaškega mlinarja. Najvišji vrh Alp, Mont Blanc, je visok 4810 metrov. Glavno mesto Madžarske, Budimpešta, leži na obeh bregovih Donave. Voditelj Katoliške cerkve, papež Janez Pavel II., je ena največjih moralnih avtoritet na svetu. Najuspešnejši slovenski smučarski skakalec, Primož Peterka, je letos osvojil svetovni pokal. Zdajšnji urednik Naše luči, Ljubo Bekš, živi v Ljubljani.

8. VEJICE:

Alpinisti so postavili bivak, zasilno bivališče na prostem. Javornik, gorska vas, ima sedemnajst hiš. Sestanek bo v sredo, 17. januarja, ob 16. uri. Za hišo je stala pšeničnica, hruška z lepo rumenimi

sadeži. V črni kuhinji so razstavljene nečke, koritce za mesenje testa, in žrmlje, preprost ročni mlinček za koruzo. V tropskih rekah živijo velikanški kuščarji, in sicer krokodili, kajmani in aligatorji. Okoli atomskega jedra kroži manjši osnovni delec, tako imenovani elektron. Veliki kiparji, kot npr. Fidias in Praksiteles, so krasili atenska svetišča in arene.

Pripravil Milan Kobal

IZUM, IZNAJDBA IN INOVACIJA

- Kar ljudje novega, drugačnega iznajdejo, izumijo, so iznajdbe, izumi. Za predmetni svet nam ti izrazi zadostujejo. Obstajajo pa spremembe v našem ožjem človeškem, družbenem svetu. Tem ne moremo reči iznajdbe ali izumi, to so kvečjemu novote, prenovitve. Za znanstveno rabo so taki izrazi videti premalo natančni, zato v zadnjem času pogosto zadevamo na tujko inovacija. Kadar mislimo na take spremembe v družbi, je izraz inovacija upravičen in potem govorimo tudi o inovativni, inovacijski dejavnosti. Za vsakdanji predmetni in tehnični svet pa nam še vedno zadoščajo iznajdbe in izumi.

Izum pisalnega stroja je časnikiarjem olajšal delo. Porcelan je kitajska iznajdba. Te novote so vplivale na odnose med mladostniki. Inovativna dejavnost na področju računalniškega programiranja je neizmerena. V slovenski književnosti težko govorimo o inovacijskih tokovih.

4. tabor Slovencev po svetu

V soboto 28. junija, je bil v Zavodu sv. Stanislava 4. tabor Slovencev po svetu, ki ga je organiziralo Izseljenko društvo Slovenija v svetu. Namen vsakoletnih taborov je medsebojno povezovanje Slovencev po svetu z matično domovino ter obravnavanje odprtih vprašanj izseljenstva. Letos so predstavniki slovenskih skupnosti po svetu in predstavniki civilne družbe govorili o predlogih za splošni zakon o Slovencih po svetu ter pravicah in dolžnostih Slovencev po svetu in države Slovenije.

Ob 9. uri je bila maša nadškofa in metropolita dr. Franca Rodeta. V svoji pridigi je govoril o Sloveniji, katero nosimo v svojih srcih in predlagal, naj darujemo Sloveniji vse naše solze in trpljenja.

Na okrogli mizi se je Božidar Fink iz Argentine dotaknil nekaj žgočih vprašanj in med drugim komentiral, da ustava Slovencev brez državljanstva napoveduje po zakonu uživanje posebnih pravic obenem pa tega zakona ni. Odprl je vprašanje aktivne in pasivne volilne pravice državljanov v tujini in o zakonski določitvi statusa izseljenca. Poudaril je tudi, da bo pri sistematiziranju določil potrebno, da se posebej obravnavajo izseljenci, ki imajo priznано slovensko državljanstvo, in tisti, ki državljanstva nimajo. Državljanji v izseljenstvu so prizadeti pri uporabi aktivne volilne pravice. Po drugi strani pa se nekateri izseljenci, ki se vrnejo v domovino, znajdejo v položaju, da si ne morejo zagotoviti starostnega in invalidskega zavarovanja. Povratniki iz držav, s katerimi Slovenija nima sklenjene konvencije o socialnem zavarovanju, so v položaju, da morajo plačevati so-

cialne prispevke iz delovnega razmerja in ne bodo mogli uživati polne pokojninske podpore, ko bodo presegli starostno mejo.

Dr. Bernik iz ZDA je poudaril, da država Slovenija nima nobenega instrumenta, na osnovi katerega bi uredila pravice Slovencev, živečih v tujini. Tudi nima nobene take institucije, ki bi se mogla s tem ukvarjati. Za preučevanje te problematike, meni, da bi bil zelo dobra osnova zakon iz Furlanije.

Cvetko Falež iz Avstralije je nakazal, da so Slovenci po svetu lahko državljani vseh držav sveta, vendar so vedno po narodnosti Slovenci.

Pri okrogli mizi so poleg zgoraj omenjenih še sodelovali Zvone Podvinski, vodja slovenske katoliške misije na Švedskem, Daniel Starman, predsednik SSK-konferenca za Slovenijo, mag. Vinko Vodopivec, koordinator organizacij civilne družbe, Franc Izgoršek in ga. Stritar predstavnik ZLRP.

Na popoldanskem programu je nastopila folklorna skupina Prvi Rej iz Canberre, Tilen Skubic z recitalom "Slomšek med nami" ter fantovski pevski zbor Vasovalci iz Viča, ki je zapel tri Slomškove pesmi.

Boštjan Kucmur

Sporočamo vam sklepe, ki jih je sprejela Komisija državnega zbora Republike Slovenije za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu na 5. seji, 22. julija 1997:

- Komisija za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu poziva RTV Slovenija, naj v svoje programe vključi več informacij o Slovencih v zamejstvu in po svetu.
- Komisija za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu javno poziva RTV Slovenija, da stori vse, kar je v njenih močeh, da začne oddajati prek satelita.
- Komisija za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu se bo za zagotovitev ustreznih sredstev zavzemala pri obravnavi predloga proračuna za leti 1997 in 1998.
- Komisija državnega zbora Republike Slovenije za odnose s Slovenci v zamejstvu in po svetu poziva Ministrstvo za zunanje zadeve, naj ji posreduje podatke, koliko Slovencev, ki živijo v zamejstvu in po svetu, je zaposlenih na diplomatsko konzularnih predstavništvih Republike Slovenije v tujini.

*Marijan Schiffrer,
predsednik*

Rešitev križanke Naša luč 6/97

DUHOVNIŠKO POSVEČENJE NA PRAZNIK PETRA IN PAVLA

Nagrajenka: Marija Kljun, Nemška vas 2, 1310 Ribnica

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 35 DEM. Trikratna objava oglasa stane 90 DEM, celoletna 250 DEM. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu. Oglas lahko plačate pri vašem duhovniku ali pa na uredništvu.

• **Dragi rojaki!** Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Obrnite se na naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden bei Düsseldorf. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

• **Za vaše zdravje!** Električni masažer z grelnim elementom, magneti, akupresura in akupunktura.

Elektromagnetni valovi povzročajo v telesnem tkivu vibracije, s tem aktivirajo celice ter omogočajo pravi krvni obtok. Aparat segreva mišice, pripomore k njihovi elastičnosti, bolečine se ublažijo ali prenehajo.

Pomaga pri vseh revmatičnih boleznih, neuralgiji, artritisu, migreni, visokem krvnem pritisku, hladnih nogah in rokah, športnih poškodbah, teniškem poklopcu, masaži lit itd.

CENA: 152 DM s poštnino. Zahtevajte naš prospekt. JODE, Schwantalerstr. 1, D-8000 München 2, Tel. 089/55 50 34.

• **Hotel Emona, II. kat.,** v zgodovinskem središču Rima. Vse sobe imajo lastno kopalnico, RTV sprejemnik, telefon, mini bar, air condition. Osebe govori slovensko in bo poskrbelo za vaše ugodno počutje. Poleg hotela je lasten avtopark. Pokličite nas po telefonu 0039-6-7027911 ali 7027827 ali po faksu 7027878. Naš naslov: Hotel Emona, Via Statilia, 23 - 00185 Roma. Slovenski gostje imate poseben popust!

• **PREVODI** – Sodno zapriseženi prevajalec za nemščino mag. Slavko Kessler vam uradno prevede vse vrste listin in strokovnih besedil. Telefon 80538 München, Liebigstr. 10, tel.: 089 / 22 19 41

• **Palace hotel** je v samem središču Gorice, 1 km od državne meje. Znan je po odlični restavraciji, dnevnim barom, ima veliko konferenčno dvorano za 100 oseb in malo za 40 oseb. Je moderno opremljen hotel s 75 sobami (150 ležišč). V sobah je kopalnica, sušilec za lase, mini bar, telefon, radio in TV. Parkirni prostor je zavarovan. Palace hotel, Corso Italia, 63, 34170 Gorizia, tel. 0039-481-82166, faks 0039-481-31658. Slovenski gostje imate poseben popust!

• **V TOPOLŠČICI PRI VELENJU BLIZU ZDRAVILIŠČA PROdam HIŠO** - 330 m² uporabne površine v peti gradbeni fazi. Sončna lega, možnost obrti, mestni toplovod, telefon in asfaltirani dostop ter 1300 m² veliko zemljišče. Cena 160.000 DEM. Telefon: 063 852-902 po 21. uri.

• **Prisrčno vabimo vse rojake,** ki se odpravljajo na Dunaj, da prenočijo v slovenskih hotelih KOROTAN ali KOPER. Dobrodošli posamezniki, družine in skupine. Tečajnikom nemškega jezika ponujamo v poletnih mesecih posebne pogoje. Rezervacije za oba doma na tel. 0043-1-403-41-93 ali faks 0043-1-403-41-93-99.

• **V središču Ljutomera** prodam stanovanjsko, takoj vseljivo hišo. Hiša je od temeljev do strehe obnovljena. Ima tudi CK na olje. Asfalt do hiše. Uporabna površina 3,18 ar. V najem je tudi sadovnjak.

Informacije v Sloveniji: 0038669/81543 (Ferš) ali v Nemčiji: 0761/472778 dopoldan ali zvečer!

• **Podamo hišo,** v kateri se nahaja gostinski lokal velikosti 230 m², stanovanje v velikosti 120 m² in dve garaži v izmeri 54 m². Hiša stoji v neposredni bližini mesta Velenje. Informacije v Sloveniji tel. 063 851 295

• **Prodam enostanovanjsko hišo** 130 m², obokana klet, centralna na olje, 450 m² zemljišča, ograjeno, sončna lega, blizu glavne ceste, asfalt do hiše. Cena 185.000 mark.

Vrbno 4, Šentjur pri Celju. Informacije v Sloveniji: 063-816318; v Nemčiji: 08121-71597

• **Podam visokopritlično hišo,** 170 m² s kmečko sobo in krušno pečjo. Centralna na trdo gorivo in olje; garaža in manjše gospodarsko poslopje; zemljišče 920 m², asfalt do hiše, sončna lega. Cena 156.000 mark. Informacije v Sloveniji 063-816318 ali v Nemčiji 08121-71597

• **Na "Vinski cesti" Ormož-Jeruzalem-Ljutomer** prodam takoj vseljivo enodružinsko hišo z 900 m² zemlje, 3000 vinskih trt, sadovnjak in park. Z malo dograditvijo primerno tudi za bife. Informacije: Ana Kosi, Ormož, tel: 062 702 595.

Kličite po 20. uri.

• **V bližini Velenja (Vinska Gora)** prodam novejšo stanovanjsko hišo z 800 m² zemlje. Hiša je na ravnem, šola, trgovine vse v neposredni bližini. Cena po dogovoru. Informacije v Sloveniji 063 771 340, v Nemčiji 089 3 512 230.

• **Hišo, večnamensko, trgovino ali gostilno, proizvodno-skladiščni objekt z večjo parcelo ob robu središča Maribora** zelo ugodno prodam. Ponujam tudi dobro upeljano obrt za zahodni trg. Informacije: Ivan Klaneček, Pri Habakuku 28, 2311 Hoče, tel. 062 104 644 ali v Nemčiji 089 6 911 559 zvečer.

• **Na Ptuj** na čudoviti lokaciji prodam gostinski lokal skupaj z atrijsko hišo, ki je v sklopu gostinskega lokala z lastnimi parkirnimi prostori, vseljivo takoj. Franc Šabeder, Slovenskogoriška 9 b, 2250 Ptuj tel 062 771 994.

• **Slovenski družini** ponujam eksistenco v gostinstvu. V najem dam gostinski obrat s stanovanjem v mestu Zirndorf pri Nurenbergu s 1. oktobrom 1997. Ostalo po telefonu (*49) 0911 601169

• **ŠENTJUR - GROBELNO** na lepi sončni legi blizu avtobusne in železniške postaje ugodno prodam večjo hišo na parceli 950 m². Primerna za vsako mirno obrt in je v zaključni gradbeni fazi. Anton Garbajs, SI 3231 Grobelno, tel., 063 794 265

• **Prodam** kompletno opremljeno hišo z vinogradom in vrtom, 15 km iz Ptuja. Cena 135.000 DEM. Tel.: (GSM) 041 667 235

• **V JABLANICI NAD BOŠTAJNOM** prodam dokončano hišo s centralno kurjavo na mehka goriva. Hiša (11 x 10 m²) s 600 m² zemlje je na zelo lepem in sončnem kraju in je primerna za vikend ali razne dejavnosti. Tel: 0608 82 850.

• **Na Dolenjskem** v predmestju Novega mesta na dobri poziciji ob glavni cesti Ljubljana-Novo mesto prodajamo ali damo v najem, možno pa je tudi sopartnerstvo.

Prodajamo stanovanjsko-poslovno zgradbo s tremi stanovanji v izmeri 300 m² in klet s kurilnico, ter poslovni objekt z utečeno trgovino, tehnične, gradbene in kmetijske branže. Prodajno-poslovnih prostorov je velik 230 m², ima tudi pripadajoče parkirne prostore. Pokritih skladiščnih prostorov je za 120 m³, nepokritih pa za 1700 m³.

V najem damo vse prodajno-poslovne prostore.

Omogočimo tudi sopartnerstvo že utečene trgovine po dogovoru o sodelovanju. Vse informacije dobite na telefonu 00386 068 21442 ali 00386 068 321442.

ANGLIJA

Stanislav Cikanek

62, Offley Road,
LONDON SW9 OLS, GB
tel. in faks (*44) 0171 - 735 6655

AVSTRIJA

Anton Štekl

Einsiedlergasse 9-11,
A-1050 WIEN,
tel. (*43) 1-544 2575

p. mag. Janez Žnidar

Mariahilferplatz 3,
A-8020 GRAZ,
tel. (*43) 0316 - 91 31 69 37

mag. Ludvik Počivavšek

Kirchenstraße 1,
A-4053 HAID b. Ansfelden,
tel. (*43) 07229 - 88 3 56 3
(ob petkih popoldne in ob sobotah)

Janez Žagar

Herrengasse 6,
A-6800 FELDKIRCH / Vorarlberg,
tel. (*43) 05522 - 73100 in 34850

SPITTAL:

A-9800 SPITTAL / Drau,
Fridtjof-Nansen-Str. 3

BELGIJA - NIZOZEMSKA

Kazimir Gaberc

10, rue de la Revolution,
B-6200 CHÂTELINEAU,
tel. (*32) 071 - 39 73 11

Alojzij Rajk

Guill. Lambert laan 36,
B-3630 EISDEN,
tel./faks. (*32) 089 - 76 22 01

BOSNA IN HERCEGOVINA

p. dr. Marijan Šef

BIH Sarajevo

FRANCIJA

Silvo Česnik, župnik, delegat

tel. 06 07 13-83-81,
David Taljat, kaplan
tel. 06 07 13-83-69,
prelat Nace Čretnik

3, Impasse Hoche,
F-92320 CHATILLON,
tel. (*33) 1-42 53 64 43,
faks (*33) 1-42 53 56 70,

Anton Dejak

9, rue Saint Gorgon,
F-57710 AUMETZ,
tel. (*33) 82 91 85 06

Jože Kamin

14, rue du 5 Decembre,
F-57800 MERLEBACH,
tel. (*33) 87 81 47 82

Franjo Pavalec

17, rue de Sospel,
F-06300 NICE,
tel. (*33) 93 56 66 01

HRVAŠKA

Nezasedeno

HR – 10000 Zagreb

ITALIJA

SLOVENIK:

msgr. dr. Maksimilijan Jezernik

Via Appia Nuova 884,
I-00178 ROMA,
tel. (*39) 06 - 718 47 44
faks (*39) 06 - 718 72 82

MILANO:

msgr. dr. Oskar Simčič

Corte S. Ilario 7,
I-34100 Gorizia,
tel. (*39) 0 418 - 32 123

JUGOSLAVIJA

Jože Hauptman

Hadži Milentija 75
ZR JU – 11000 Beograd,

NEMČIJA

Isidor Pečovnik

Kolonnenstr. 38,
D-10829 BERLIN,
tel. (*49) 030 - 784 50 66,
faks (*49) 030 - 788 33 39,
tel. (*49) 030 - 788 19 24

Janez Pucelj,

Stanislav Čeplak, diakon

Oskarstr. 29,
D-46149 OBERHAUSEN,
tel. (*49) 0208 - 64 09 76,
tel. in faks (*49) 0208 - 644 277
tel. (*49) 0172 - 97 96 738, župnik

Martin Mlakar

Moltkestr. 119 - 121,
D-50674 KÖLN,
tel. in faks (*49) 02 21 - 52 37 77

Martin Retelj

Holbeinstr. 70,
D-60596 FRANKFURT,
tel. in faks (*49) 069 - 63 65 48

Janez Modic

A 4, 2,
D-68159 MANNHEIM,
tel. (*49) 06 21 - 28 5 00

Stanislav Gajšek

Bogdan Pavalec, past. sodelavec
Feldkirchner Str. 81,
D-85055 INGOLSTADT,
tel. (*49) 0841 - 59 0 76,
tel. in faks (*49) 0841 - 92 06 95

Janez Šket

Staffenbergstr. 64,
D-70184 STUTTGART,
tel. (*49) 07 11 - 23 28 91
faks, (*49) 07 11 - 236 13 31
tel. (*49) 01 71 - 34 776 35

Janez Demšar

Krämerstr. 17,
D-72764 REUTLINGEN,
tel. (*49) 07 121 - 45 2 58,
faks (*49) 07 121 - 47 2 27
Urbanstraße 21, D-72764 Reutlingen,
tel. (*49) 0171-4607052

Joško Bucik

Klausenberg 7c,
D-86199 AUGSBURG,
tel. (*49) 08 21 - 97 9 13

dr. Marko Dvořák,

voditelj župnijske pisarne
Olgastraße 137,
D-89073 ULM,
tel. (*49) 07 31 - 27 2 76

Marjan Bečan

Slavko Kessler, past. sodelavec
Liebigstr. 10,
D-80538 MÜNCHEN,
tel. (*49) 089 - 22 19 41

ŠVEDSKA

Zvone Podvinski

Parkgatan 14,
S-411 38 GÖTEBORG,
tel. in faks (*46) 031 711 54 21

ŠVIČA

p. Robert Podgoršek

Schaffhauser Str. 466, Postfach 771,
CH-8052 ZÜRICH,
tel. (*41) 01 - 301 31 32
faks (*41) 01 - 303 07 88
Seebacherstr. 15, Postfach 521,
CH-8052 Zürich,
tel. (*41) 01 - 301 44 15

p. Damijan Frlan

Kapuzinerstr. 18,
CH-4500 SOLOTHURN,
tel. (*41) 032 - 622 71 33

Maša v naravi

Z ladjo po rečnem
prekopu Ren –
Maina – Donava

Ladja "Renate" nas je popeljala po prekopu.

Mašo smo imeli na spodnji palubi "mogočne ladje".

Za ubrano glasbo so poskrbeli naši prijatelji iz Augsburga.

Med nami so bile tudi narodne noše, ki so polepšale naše srečanje.

Glavna "motorja" dneva sta bila Stanko in Joško.

Popoldan smo preživel v prijetni družbi.

Pravijo, da so med njimi že Abrahami. Jim verjamate?

